

บทที่ 4

ผู้ให้ข้อมูลทั่วไปและกรณีศึกษา

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลจำแนกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลทั่วไปจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยอาศัยเกณฑ์ตามขั้นที่ 1 (ในบทที่ 3)

ตอนที่ 2 กรณีศึกษาจำนวน 9 คน ซึ่งได้มาโดยอาศัยเกณฑ์ตามขั้นที่ 2 (ในบทที่ 3)

ตอนที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลทั่วไปจำนวน 30 คน มีรายชื่อและข้อมูลรายละเอียดดังนี้

1. เด็กชายปลาวาฬ อายุ 7 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานรัฐวิสาหกิจ เป็นวิศวกรระดับ 8 มีรายได้โดยประมาณ 40,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานธนาคารเป็นผู้จัดการส่วน มีรายได้โดยประมาณ 35,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องปลาวาฬ เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนว่ายน้ำ ที่หมู่บ้านวังตาล ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์
- เรียนเปียโน ที่รักษ์เปียโน ในวันอาทิตย์

2. เด็กหญิงส้ม อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย คุณพ่อเป็นเจ้าของกิจการร้านขายยา มีรายได้มากกว่า 45,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย มีรายได้โดยประมาณ 35,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องส้มเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้านภาษา ในวันเสาร์
- เรียนบัลเล่ย์ ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่า ในวันอาทิตย์
- เรียนเปียโน ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่า ในวันอาทิตย์
- เรียนอิเล็กทรอนิกส์ ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่า ในวันอาทิตย์
- เรียนเทนนิส ที่สโมสรเชียงใหม่แลนด์ ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันเสาร์ และวัน

อาทิตย์

3. เด็กชายรัช อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อเป็นเจ้าของกิจการร้านขายยา มีรายได้มากกว่า 45,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย มีรายได้โดยประมาณ 35,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องรัชเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้านภาษา ในวันเสาร์
- เรียนกีตาร์ ที่โรงเรียนดนตรียามาฮา ในวันอาทิตย์
- เรียนเทนนิส ที่สโมสรเชียงใหม่แลนด์ ในวันเสาร์ - อาทิตย์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันเสาร์ - วัน

อาทิตย์

4. เด็กชายแชมป์ อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปริมัสสรอยแลลล์วิทยาลัย คุณพ่อทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจอุปกรณ์อะไหล่รถยนต์ มีรายได้มากกว่า 35,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรับราชการ เป็นพยาบาล มีรายได้โดยประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องแชมป์ เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเสริมวิชาการ ที่ ไอคิว อินทนนท์ ในวันเสาร์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันเสาร์ และ

วันอาทิตย์

5. เด็กชายชาร์ป อายุ 7 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปริมัสสรอยแลลล์วิทยาลัย คุณพ่อทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจอุปกรณ์อะไหล่รถยนต์ มีรายได้มากกว่า 35,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรับราชการ เป็นพยาบาล มีรายได้โดยประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องชาร์ป เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเสริมวิชาการ ที่ ไอคิว อินทนนท์ ในวันเสาร์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันเสาร์ - อาทิตย์

6. เด็กชายโอ อายุ 7 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปริมัสสรอยแลลล์วิทยาลัยคุณพ่อทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจค้าขายน้ำมัน มีรายได้โดยประมาณ 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจค้าขายน้ำมัน มีรายได้มากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องโอเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาภาษาอังกฤษ ที่บ้านครู ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์

- เรียนว่ายน้ำ ที่สระว่ายน้ำใกล้กับค่ายฯ กาวิละ ในวันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี

- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์เทควันโด ในวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์

- เรียนเปียโน ที่สถาบันวอยซ์สตูดิโอ ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์

- เรียนบัลเล่ย์ ที่สถาบันวอยซ์สตูดิโอ ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์

7. เด็กชายออย อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย คุณพ่อทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจค้าขายน้ำมัน มีรายได้โดยประมาณ 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นเจ้าของธุรกิจค้าขายน้ำมัน มีรายได้มากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องออยเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาภาษาอังกฤษ ที่บ้านครู ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์

- เรียนว่ายน้ำ ที่สระว่ายน้ำใกล้กับค่ายฯ กาวิละ ในวันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี

- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนนครพิงค์เทควันโด ในวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์

- เรียนเปียโน ที่สถาบันวอยซ์สตูดิโอ ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์

8. เด็กชายอุ๊ก อายุ 9 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาวิธิวิทย คุณพ่อทำงาน รับราชการทหาร มีรายได้โดยประมาณ 14,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงาน บริษัทเอกชน มีรายได้โดยประมาณ 17,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องอุ๊กเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่โรงเรียนกวดวิชา CEC ในวันเสาร์

- เรียนเทควันโดที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

9. เด็กชายขลุ่ย อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานเป็นตัวแทนประกันชีวิต มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นตัวแทนประกันชีวิต มีรายได้มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องขลุ่ย เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์ และอาทิตย์

10. เด็กชายเอ็ด อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิงครัตน์ คุณพ่อมีบริษัทส่วนตัวเป็นเจ้าของกิจการ มีรายได้มากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องเอ็ด เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเทนนิส ที่ SL COURT ในวันอังคาร วันพฤหัสบดี
- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์
- เรียนอิลเลคโตน ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าเชียงใหม่ ในวันเสาร์

11. เด็กชายเบ๊งค์ อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิงครัตน์ คุณพ่อทำงานธุรกิจส่วนตัวเป็นเจ้าของกิจการ มีรายได้มากกว่า 40,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรับราชการเป็นพยาบาลวิชาชีพ มีรายได้โดยประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องเบ๊งค์ เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์
- เรียนเทนนิส ที่สโมสรพาดิชาสมาคมคื ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี

12. เด็กชายไบ๊ต อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องไบ๊ต เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้าน ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์
- เรียนกวดวิชา ที่ RAC ในวันเสาร์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันศุกร์และวันเสาร์

13. เด็กชายบอม อายุ 10 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องบอม เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้าน ในวันเสาร์ และวันอาทิตย์
- เรียนกีต้าร์ ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าเชียงใหม่ ในวันอาทิตย์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันศุกร์ – เสาร์

14. เด็กชายเนย อายุ 7 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลสวิทยาลัย คุณพ่อทำงานเป็นทนายความ มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นแม่บ้านปัจจุบันน้องเนย เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนว่ายน้ำ ที่ชมรมสนามกีฬา 700 ปี ในวันอังคารถึงวันศุกร์

15. เด็กชายแฟรงค์ อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย แผนกประถม คุณพ่อรับราชการเป็นตำรวจ มีรายได้มากกว่า 20,000 ต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องแฟรงค์เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนพิเศษวิชาทั่วไปที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์

- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

16. เด็กหญิงหนูดี อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย คุณพ่อทำงานบริษัทเอกชน มีรายได้โดยประมาณ 70,000 ต่อเดือน คุณแม่รับราชการเป็นพยาบาลมีรายได้โดยประมาณ 22,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องหนูดีเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาไทย วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ที่บ้านคุณครู ในวันจันทร์ถึงศุกร์

- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

- เรียนเทนนิส ที่ทำงานของคุณแม่ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

17. เด็กชายฟ้าลั่น อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลสวิทยาลัย คุณพ่อทำงานบริษัท มีรายได้โดยประมาณ 60,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรัฐวิสาหกิจ มีรายได้โดยประมาณเดือนละ 24,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องฟ้าลั่นเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนวิชาสามัญทั่วไป ที่บ้าน ในวันเสาร์

- เรียนกอล์ฟ ที่สนามกอล์ฟลานนา ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี

18. เด็กหญิงก๊อฟ อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระหฤทัยเชียงใหม่ คุณพ่อทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้โดยประมาณ 15,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานโรงเรียนเอกชนเป็นครู มีรายได้โดยประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องก๊อฟเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนวิชาสามัญทั่วไป ที่โรงเรียนพระหฤทัยเชียงใหม่ ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์
- เรียนเทควันโด ที่เชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

19. เด็กหญิงกวาง อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยเชียงใหม่ คุณพ่อทำงานธุรกิจส่วนตัว มีรายได้โดยประมาณ 15,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานโรงเรียนเอกชนเป็นครู มีรายได้โดยประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องกวางเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนวิชาสามัญ ที่โรงเรียนพระหฤทัย ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์
- เรียนเทควันโด ที่เชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์-อาทิตย์

20. เด็กชายดิว อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานรับราชการเป็นแพทย์ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรับราชการเป็นพยาบาล มีรายได้โดยประมาณ 14,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องดิวเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเทควันโด ที่ โรงเรียนศิลปป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันศุกร์และเสาร์
- เรียนเปียโน ที่สถาบันวอยซ์สตูดิโอ ในวันเสาร์
- เรียนภาษาอังกฤษ ที่ British Council ในวันอาทิตย์

21. เด็กชายวิน อายุ 7 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานรับราชการเป็นแพทย์ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานรับราชการเป็นพยาบาล มีรายได้โดยประมาณ 14,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องวินเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนจินตคณิต ที่ NEC ในวันอาทิตย์
- เรียนเปียโน ที่บ้านดนตรี ในวันเสาร์
- เรียนภาษาอังกฤษ ที่ British Council ในวันเสาร์

22. เด็กชายแทน อายุ 9 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาราวิทยาลัย คุณพ่อทำงานอาชีพรับราชการการประปา มีรายได้โดยประมาณ 30,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องแทนเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้านภาษา ในวันเสาร์
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันศุกร์และเสาร์

23. เด็กหญิงมิโกะ อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ คุณพ่อทำงานเป็นนักธุรกิจ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องมิโกะเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาไทย ที่บ้าน ในวันจันทร์ – ศุกร์
- เรียนคอมพิวเตอร์ ที่บ้าน ในวันศุกร์และเสาร์
- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และอาทิตย์

24. เด็กหญิงเอมิจัง อายุ 6 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ คุณพ่อทำงานเป็นนักธุรกิจ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นแม่บ้าน น้องเอมิจังเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาไทย ที่บ้าน ในวันอังคารและพุธ
- เรียนเทควันโด ที่เชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และอาทิตย์

25. เด็กชายไผ่ อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานเป็นทนายความ รายได้โดยประมาณ 60,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องไผ่เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และอาทิตย์
- เรียนคอมพิวเตอร์ ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม ในวันเสาร์

26. เด็กชายโน้ อายุ 8 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม คุณพ่อทำงานบริษัทเอกชนเป็นผู้จัดการ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน คุณแม่เป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องโน้เรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้านครู ในเสาร์และอาทิตย์

27. เด็กหญิงฟ้า อายุ 6 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนดาราวิทยาลัย คุณพ่อทำงานอาชีพรับราชการการประจำ มีรายได้โดยประมาณ 30,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานเป็นแม่บ้าน ปัจจุบันน้องฟ้าเรียนพิเศษ ดังนี้

- ภาษาอังกฤษ ที่บ้านภาษา ในวันเสาร์
- เรียนรำไทย ที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย ในวันเสาร์
- เรียนบัลเล่ย์ ที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย ในวันเสาร์

28. เด็กชายเฟม อายุ 12 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดาราวิทยาลัย คุณพ่อทำงานบริษัทเอกชน เป็นทันตแพทย์ มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 600,000 บาทต่อเดือน คุณแม่รับราชการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย มีรายได้โดยประมาณ 15,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องเฟมเรียนพิเศษ ดังนี้

- เรียนพิเศษตอนเย็น ที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย
- เรียนเทควันโด ที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวนครพิงค์ ในวันศุกร์ และวันเสาร์

29. น้องเฟรนด์ อายุ 6 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพินครัตน์ คุณพ่อคุณแม่ทำงานเป็นนักธุรกิจส่วนตัว มีรายได้โดยประมาณมากกว่า 100,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องเฟรนด์เรียนพิเศษดังนี้

- เรียนภาษาจีน ที่บ้านครู ในวันเสาร์และวันอาทิตย์
- เรียนภาษาอังกฤษ ที่บ้าน ในวันจันทร์ วันอังคาร และวันอาทิตย์
- เรียนเทควันโด ที่สโมสรเชียงใหม่เทควันโดยิมส์ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์

30. เด็กหญิงเบลล์ อายุ 11 ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปริณส์รอยแยลส์วิทยาลัย คุณพ่อทำงานธนาคารเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ มีรายได้โดยประมาณ 25,000 บาทต่อเดือน คุณแม่ทำงานธนาคารมีรายได้โดยประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน ปัจจุบันน้องเบลล์เรียนพิเศษดังนี้

- เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ เอ็น อี เอส ในวันอาทิตย์
- เรียนคอมพิวเตอร์ ที่บ้านครู ในวันอาทิตย์

ตอนที่ 2 กรณีศึกษาจำนวน 9 คน ประกอบด้วย

- กรณีศึกษาที่ 1 ผู้ปกครองของน้องเอ็ด
- กรณีศึกษาที่ 2 ผู้ปกครองของน้องเฟม
- กรณีศึกษาที่ 3 ผู้ปกครองของน้องเนย
- กรณีศึกษาที่ 4 ผู้ปกครองของน้องโบ๊ต
- กรณีศึกษาที่ 5 ผู้ปกครองของน้องดิว
- กรณีศึกษาที่ 6 ผู้ปกครองของน้องแฟรงค์
- กรณีศึกษาที่ 7 ผู้ปกครองของน้องหนูดี
- กรณีศึกษาที่ 8 ผู้ปกครองของน้องโอ
- กรณีศึกษาที่ 9 ผู้ปกครองของน้องอุ๊ก

กรณีศึกษาที่ 1

1. การเรียนพิเศษของน้องเอ็ด

น้องเอ็ด ปัจจุบันอายุ 10 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียน พิงครัตน์ น้องเอ็ดเป็นบุตรชายคนเดียวของครอบครัว ไม่มีพี่น้อง

ด้านการศึกษาของน้องเอ็ด คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า ก่อนที่น้องเอ็ดจะเข้ามาเรียน หนังสือในจังหวัดเชียงใหม่ที่โรงเรียนพิงครัตน์ น้องเอ็ดเรียนหนังสืออยู่ที่กรุงเทพฯ ในระดับชั้น อนุบาล 1 มาก่อน แล้วจึงย้ายมาเรียนหนังสือที่จังหวัดเชียงใหม่ ตอนเทอม 2 ที่โรงเรียน พิงครัตน์ คุณแม่น้องเอ็ดให้เหตุผลว่าที่ต้องย้ายเข้ามาเรียนต่อที่โรงเรียนพิงครัตน์ ก็เพราะว่า ตอนนั้นน้องเอ็ดย้ายโรงเรียนตอนเทอม 2 ซึ่งเป็นช่วงกลางปีแล้ว คุณแม่น้องเอ็ดยังไม่ทราบว่า จะพาน้องเอ็ดไปเรียนต่อที่ไหน ประกอบกับในช่วงนั้นคุณแม่น้องเอ็ดมีพี่ชายเป็นที่ปรึกษาให้ กับทางโรงเรียนพิงครัตน์ จึงพาน้องเอ็ดมาเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนพิงครัตน์ได้ และทราบว่า ค่าเทอมของโรงเรียนพิงครัตน์จะอยู่ที่ประมาณภาคเรียนละหมื่นกว่าบาท โดยทางผู้ปกครอง ต้องเสียค่าซื้อหุ้คนละ 1 แสนบาทขึ้นไปให้กับทางโรงเรียนพิงครัตน์จึงจะสามารถนำลูกเข้า เรียนที่โรงเรียนนี้ได้

ด้านการเรียนพิเศษของน้องเอ็ด คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า ที่ผ่านมาและในปัจจุบันน้อง เอ็ดเรียนอิลเลโทน ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าเชียงใหม่ ในวันเสาร์ โดยเรียนเวลา 11.00 – 12.00 น. เรียนเทควัน-โด ที่เชียงใหม่ เทควัน-โด ยิมส์ ซึ่งอยู่ใกล้กับสนามบินเชียงใหม่ ในวัน เสาร์และวันอาทิตย์ โดยเรียนเวลา 13.30 -15.00 น. และเรียนเทนนิส ที่ SL Court ในวัน อังคาร และวันพฤหัสบดี โดยเรียนเวลา 17.00-18.00 น. น้องเอ็ดจะไปเรียนเทนนิสสัปดาห์ละ 2 วัน เสียค่าเรียนครั้งละ 150 บาท เป็นค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 300 บาท และจ่ายค่าเรียนทุก ครั้งที่ไปเรียน คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า ส่วนใหญ่แล้วจะพาน้องเอ็ดไปเรียนเทนนิสทุกครั้งหาก ฝนไม่ตก ซึ่งค่าใช้จ่ายในการเรียนเทนนิสประมาณเดือนละ 1,200 บาท สำหรับ SL Court นั้นมีเด็กมาเรียนเทนนิสจำนวนมาก คอร์ทเทนนิสนี้ตั้งอยู่ตรงข้ามกับวัดเจ็ดยอด เข้าไปใน ซอยแถวโรงแรม สำหรับเหตุผลที่น้องเอ็ดเลือกไปเรียนที่คอร์ทนี้ เพราะตอนนี้น้องเอ็ดเรียน หนังสืออยู่ในระดับชั้นอนุบาล มีครูที่คอร์ทนี้ไปสอนเทนนิสให้กับเด็กที่โรงเรียน หลังจากจบ คอร์ทที่โรงเรียนคุณแม่น้องเอ็ดจึงพาน้องเอ็ดมาเรียนเทนนิสต่อที่คอร์ทนี้ซึ่งเป็นการเรียน ต่อเนื่องจากที่โรงเรียน สำหรับการเรียนอิลเลโทนของน้องเอ็ดที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่า เชียงใหม่นั้น น้องเอ็ดเรียนสัปดาห์ละหนึ่งชั่วโมงคือ ในวันเสาร์ เวลา 11.00 - 12.00 น.

ค่าเรียนอิเล็กทรอนิกส์ เดือนละ 800 บาท ซึ่งตอนนี้น้องเอ็ดเรียนอยู่ในระดับชั้นกลาง น้องเอ็ดเรียนอิเล็กทรอนิกส์มาได้ประมาณ 2 ปีแล้ว เป็นเวลานานพอๆ กับที่เรียนเทควัน-โด ส่วนเทนนิสเรียนมาได้ 1 ปี น้องเอ็ดไม่ได้เรียนกวดวิชา เพราะผลการเรียนของน้องเอ็ดนั้นดีอยู่แล้ว คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าการเรียนของน้องเอ็ดไม่น่าเป็นห่วงและก็พอไปได้ ระดับผลการเรียนของน้องเอ็ดคือ เกรด 4 ในส่วนความสนใจที่อยากให้น้องเอ็ดเรียนพิเศษด้านวิชาการหรือไม่ นั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า ยังไม่อยากให้น้องเอ็ดไปเรียนพิเศษ เพราะเท่าที่น้องเอ็ดเรียนอยู่ก็คิดว่าน้องเอ็ดเรียนมากพอแล้ว และคงพอแค่นี้ก่อน ซึ่งตอนนี้น้องเอ็ดก็แทบจะไม่มีเวลา เพราะน้องเอ็ดเรียนวันอังคาร วันพฤหัสบดี วันเสาร์ และวันอาทิตย์ น้องเอ็ดจะมีเวลาว่าง 3 วัน คือวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ วันที่น้องเอ็ดว่าง น้องเอ็ดจะอยู่บ้าน และเวลาที่น้องเอ็ดอยู่บ้าน น้องเอ็ดมักจะซ่อมดนตรี และคุณแม่น้องเอ็ดเองก็อยากให้น้องเอ็ดได้มีเวลาพักผ่อน และได้ทำการบ้านแบบสบาย ๆ โดยที่น้องเอ็ดไม่ต้องไปเรียนพิเศษทุก ๆ วัน

เป้าหมายหรือเหตุผลที่ให้น้องเอ็ดไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า สำหรับการไปเรียนเทนนิสและเทควัน-โดนั้นคือ อยากให้น้องเอ็ดได้ออกกำลังกายได้เล่นกีฬาเพื่อให้มีร่างกายแข็งแรง มีอารมณ์ดี วาเริง สนองความต้องการของน้องเอ็ดเนื่องจากเป็นเด็กที่ชอบกีฬาอยู่แล้ว ซึ่งจะสังเกตได้จากเวลาให้น้องเอ็ดไปเรียนพิเศษในด้านกีฬาน้องเอ็ดจะยอมไปเรียน สำหรับเหตุผลการไปเรียนอิเล็กทรอนิกส์คือ อยากให้น้องเอ็ดเป็นเด็กที่มีอารมณ์สุนทรีย์ เพราะจริง ๆ แล้วคุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า โดยลึกๆ น้องเอ็ดจะเป็นคนอารมณ์ร้อนเมื่อตอนชั้น ป.1 – ป.2 หลังจากเข้าร่วม กิจกรรมได้ประมาณ 1 ปี คุณแม่น้องเอ็ดจึงเห็นน้องเอ็ดมีอารมณ์เย็นขึ้น จึงเชื่อว่าอย่างน้อยการเรียนดนตรีจะช่วยให้พัฒนาด้านอารมณ์ของน้องเอ็ดได้บ้าง หากได้เรียนสักเพียงเล็กน้อย ก็ยังดีกว่าการที่ไม่มีโอกาสได้เรียนเลย และเหตุผลอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าน้องเอ็ดเป็นลูกคนเดียวไม่มีเพื่อน ถ้าน้องเอ็ดอยู่บ้านคนเดียวก็จะมีอะไรเล่นหรือบางที่ถ้าน้องเอ็ดจะเล่นก็จะเล่นอะไรที่ไม่ค่อยมีประโยชน์ นอกจากนี้ น้องเอ็ดเป็นเด็กที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง คุณแม่น้องเอ็ดก็อยากให้น้องเอ็ดได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพื่อให้น้องเอ็ดได้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

ในการไปเรียนหรือเลือกเรียนพิเศษนั้นคุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า น้องเอ็ดจะเป็นคนแข่งกับคุณแม่เอง แล้วคุณแม่น้องเอ็ดจะพาน้องเอ็ดไปลองเรียนดู ซึ่งตัวคุณแม่น้องเอ็ดจะไม่บังคับให้น้องเอ็ดเรียนหรือหยุดเรียนแต่อย่างใด คือจะพยายามให้น้องเอ็ดเรียนไปเรื่อย ๆ น้องเอ็ดจะเป็นคนบอกคุณแม่ว่าน้องเอ็ดอยากเรียนหรือไม่ แต่สำหรับการไปเรียนอิเล็กทรอนิกส์ คุณแม่น้องเอ็ดเป็นคนที่มีริเริ่มชักนำน้องเอ็ดไปเรียนเอง เพราะตอนนั้นน้องเอ็ดยังเด็กอยู่คือ

อายุประมาณ 6 ปี จึงพาน้องเอ็ดไปลองเรียนดู สำหรับเหตุผลที่น้องเอ็ดอยากไปเรียนเทนนิส เป็นเพราะอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือไม่นั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า น้องเอ็ดสนุกกับการเรียน เทนนิสที่โรงเรียน ซึ่งเป็นการเรียนต่อเนื่องจากที่ครูไปสอนที่โรงเรียน น้องเอ็ดจึงอยากมาเรียน ต่อนอกจากนี้น้องเอ็ดก็อยากไปเรียนเทนนิสตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ชั้น ป.1 ป.2 แล้ว เนื่องจาก ในตอนนั้น กลุ่มเพื่อน ๆ ของน้องเอ็ดได้เริ่มเรียนเทนนิสกันแต่คุณแม่น้องเอ็ดเห็นว่าน้องเอ็ดมี สภาพร่างกายที่ยังไม่พร้อม เนื่องจากน้องเอ็ดตัวเล็กเกินไป จึงให้ไปเรียนตอนน้องเอ็ดเรียน หนังสืออยู่ชั้น ป.3 สำหรับตัวน้องเอ็ดเองก็สนุกกับการเรียนเทนนิสดี เพราะว่าตัวน้องเอ็ดเอง ชอบกีฬาอยู่แล้ว ส่วนการไปเรียนเทควัน-โดนั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าจริง ๆ แล้วอยากให้ น้องเอ็ดไปเรียนยิมนาสติก แต่เมื่อดูสภาพร่างกายของน้องเอ็ดก็ยังเล็กเกินไป คุณแม่น้องเอ็ด จึงไม่ยอมให้น้องเอ็ดไปเรียนยิมนาสติก ในขณะเดียวกันนั้นทางคุณแม่น้องเอ็ดก็ได้รับใบปลิว เกี่ยวกับการเรียนเทควันโด จึงพาน้องเอ็ดไปดูเทควันโด ที่ตึกซีเอ็มซึ่งเป็นศูนย์คอมพิวเตอร์ และการศึกษา และบังเอิญได้พบกับเพื่อนของน้องเอ็ดที่เรียนหนังสือห้องเดียวกันชื่อน้องแบงค์ ซึ่งน้องแบงค์ไปสมัครเรียนก่อน เมื่อน้องเอ็ดรู้ว่ามีเพื่อนเรียนก็เลยเรียนด้วย และก็ชอบเรียนมา ตลอด ปัจจุบันน้องเอ็ดเรียนได้ในระดับสายดำ-แดง และน้องเอ็ดได้ย้ายที่เรียนเทควันโดจากที่ เดิมคือที่ตึกซีเอ็มศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา ซึ่งน้องเอ็ดเรียนที่นี่ได้ประมาณ 2 ปี ไปเรียน เทควันโดในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ใกล้กับบริเวณสนามบินเชียงใหม่ ได้ประมาณเกือบ 1 ปี เหตุผลที่ ย้ายไปคือครูที่เคยสอนน้องเอ็ดย้ายไปสอนที่อื่น ในส่วนของการไปเรียนดนตรีนั้นคุณแม่น้อง เอ็ดเป็นผู้อยากให้น้องเอ็ดไปเรียนเอง จึงได้พาน้องเอ็ดมาเรียนที่โรงเรียนดนตรีริามาซ่า เชียงใหม่ ตรงข้ามวัดเจติยหลวง ซึ่งการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่โรงเรียนนี้การเรียนต้องเรียนเป็นกลุ่ม แต่ตอนที่น้องเอ็ดไปสมัครเรียนกลุ่มของน้องเอ็ดยังไม่ครบ น้องเอ็ดจึงต้องรอจนกลุ่มครบแล้ว ทางโรงเรียนจึงเรียกน้องเอ็ดไปเรียน ซึ่งตอนที่น้องเอ็ดไปเรียนในช่วงแรก การเรียนจะเรียนเป็น กลุ่มดี แต่ตอนนี้เด็กที่เคยเรียนกลุ่มเดียวกันกับน้องเอ็ดก็หยุดเรียนกันไปหมดแล้ว

ในส่วนการจัดตารางเวลาในการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าจะดูเวลาที่ เหมาะสม ซึ่งน้องเอ็ดก็เรียนอย่างนี้มาตั้งแต่แรก คือคุณแม่น้องเอ็ดสามารถไปส่งน้องเอ็ด ไป ฝั่ดูแลและรับกลับได้ ถ้าคุณพ่อน้องเอ็ดมาเชียงใหม่ก็จะพาคุณพ่อน้องเอ็ดไปด้วยกัน สำหรับค่าใช้จ่ายในการเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า “ค่าเรียนที่ก็ไม่ได้วัดกอะไร เวลา เรียนหลาย ๆ อย่าง เพราะเราคิดว่าเรามีลูกคนเดียว ก็พอไหว” แต่ถ้าน้องเอ็ดเรียนพิเศษมาก เกินไปคุณพ่อของน้องเอ็ดคงจะไม่เห็นด้วย และเหตุผลอีกอย่างก็คืออยากให้น้องเอ็ดได้มีเวลา พักผ่อน แต่ถ้าอีกปีหรือสองปีข้างหน้า น้องเอ็ดเรียนสูงขึ้น อาจจะต้องไปเน้นเรื่องการเรียน

พิเศษในด้านของวิชาการมากขึ้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าอาจจะต้องลดการเรียนพิเศษเหล่านี้ลง คือจะไม่ให้ลูกเรียนหลาย ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน จนตัวเด็กรับไม่ไหว หากจะเอาทางด้านการเรียน ก็คงต้องลดอันใดอันหนึ่งลงไป ซึ่งถ้าน้องเอ็ดเรียนมากเกินไปก็จะทำให้น้องเอ็ดไม่มีเวลาส่วนในการเลือกสถานที่ไปเรียนพิเศษนั้นในเรื่องของความใกล้ไกล คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าถ้าอยู่ในบริเวณตัวจังหวัดสามารถเดินทางไปได้ไม่เป็นปัญหา แต่ถ้าเป็นกรุงเทพฯ คุณแม่น้องเอ็ดคงต้องคิดก่อน และอาจจะเป็นปัญหาในการเดินทาง และการเลือกกิจกรรมการเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องเอ็ดจะดูวัยของน้องเอ็ดด้วย เพราะถ้าวัยและความพร้อมของเด็กไม่เหมาะสม จะทำให้การฝึกปฏิบัติเป็นไปได้ไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้วัยและความพร้อมยังเป็นสิ่งสำคัญ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการที่เด็กจะรับรู้และเข้าใจในบทเรียน ส่วนในความสนใจและความพร้อมของตัวน้องเอ็ด น้องเอ็ดจะตั้งใจเรียนและมีความสนใจดีในเวลาที่ไปเรียน แต่อาจจะมีในบางครั้งหรือในบางช่วงถ้ามีตัวแปรบางอย่างเข้ามา เช่น การเล่นเกมส์หรือ การ์ตูน ซึ่งอาจจะทำให้น้องเอ็ดมีท่าที่ไม่ตั้งใจหรือไม่สนใจการเรียนบ้างในบางครั้ง ในเรื่องการเลือกกิจกรรมการเรียนพิเศษต่าง ๆ ให้น้องเอ็ดว่าเหมาะสม มากน้อยเกินไปหรือไม่นั้นคุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า น้องเอ็ดเองก็ต้องการช่วงเวลาที่ว่างเช่นกัน ต้องการความอิสระบ้าง โดยที่ไม่ต้องไปเรียนทุกวัน น้องเอ็ดอยากมีเวลาว่างเพื่อจะไปบ้านคุณยายและเล่นกับน้องซึ่งเป็นหลานอีกคนของคุณยายเหมือนกัน

สิ่งที่ได้รับจากการที่ลูกไปเรียนพิเศษนั้นคุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า น้องเอ็ดจะเต็มใจไปเรียนทุกครั้ง สิ่งที่คุณแม่น้องเอ็ดได้รับจากการที่น้องเอ็ดไปเรียนคือได้เห็นน้องเอ็ดมีความสุข ได้เห็นลูกมีกิจกรรม ซึ่งคุณแม่น้องเอ็ดมองเห็นสิ่งนี้ได้จากตัวน้องเอ็ด ส่วนในเรื่องอื่นนั้น ซึ่งคุณแม่ของน้องเอ็ดก็ไม่ได้ตั้งความหวังเอาไว้มากนัก ว่าน้องเอ็ดที่จะต้องเก่ง ต้องได้ทีหนึ่ง คุณแม่น้องเอ็ดคิดว่าไม่จำเป็น คือได้เห็นน้องเอ็ดออกกำลังกายอย่างน้อยวันละชั่วโมงหนึ่งก็ยิ่งดีกว่าไม่ได้ออกกำลังกายเลย และถ้าน้องเอ็ดอยู่บ้านน้องเอ็ดก็จะมีเพื่อนเล่น น้องเอ็ดจะอยู่กับคอมพิวเตอร์หรือไม่ก็จะอยู่กับของเล่น คุณแม่น้องเอ็ดคิดว่าไม่มีประโยชน์มากนัก โดยสรุปก็คือว่าคุณแม่ของน้องเอ็ดต้องการให้ลูกได้ไปเรียนพิเศษ เพื่อที่ลูกจะได้มีกิจกรรม และมีความสุข สามารถเข้าสังคมกับผู้อื่นได้ และไม่ได้คาดหวังอะไรมากในกิจกรรมการเรียนพิเศษแต่ละด้าน เพียงแต่ได้เห็นประโยชน์กลับมาคือ การออกกำลังกายทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในตัวของน้องเอ็ดในลักษณะที่ดีขึ้น คุณแม่น้องเอ็ดเห็นว่าน้องเอ็ดมีความเชื่อมั่นในตัวเองและมีความกล้ามากขึ้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า “ก็ไม่ว่าโตขึ้นหรือเป็นเพราะว่ากิจกรรมพวกนี้หรือเปล่า” แต่เมื่อถ้าเทียบกับที่ผ่านมา น้องเอ็ดจะมีความกล้าพูด กล้าแสดง

ออกมาขึ้น และคุณแม่ น้องเอ็ดยังบอกอีกว่า ถ้าน้องเอ็ดจำเป็นจะต้องไปเรียนทางด้านวิชาการมากขึ้นและอาจจะต้องลดกิจกรรมทางด้านนี้ลง

น้องเอ็ดบอกว่า ปัจจุบันน้องเอ็ดเรียนอิเลคโตน เทนนิส และเทควันโด ซึ่งน้องเอ็ดเป็นคนที่ต้องการเรียนเอง เหตุผลที่ไปเรียนในตอนนี้เป็นเพราะรู้สึกว่ามันสนุก เพราะถ้าอยู่ที่บ้านก็จะเหงาจะอยู่เฉย ๆ หรือไม่ก็เล่นเกมส์ น้องเอ็ดชอบการเรียนพิเศษที่เรียนอยู่ในตอนนี้ทั้งหมดโดยเฉพาะอิเลคโตน และไม่อยากจะเรียนพิเศษเพิ่มเติมอีก เพราะจะมากเกินไป น้องเอ็ดไม่รู้สึกเหนื่อยเวลาไปเรียนพิเศษ แต่อาจจะมีบางวันที่ไม่อยากไปเรียนหรือหงุดหงิดบ้าง น้องเอ็ดไม่ได้เรียนพิเศษด้านกวดวิชาและภาษาอังกฤษ น้องเอ็ดบอกว่าสำหรับวิชาภาษาอังกฤษจะเริ่มเรียนกวดวิชาตอนชั้น ม.1 แต่ถ้าในอนาคตต้องใช้ในการสอบ หรือเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปก็คงต้องไปเรียนพิเศษเพิ่มเติม ซึ่งตอนนี้ผลการเรียนของน้องเอ็ดอยู่ในระดับปานกลาง

คุณวิศิษฐ์ผู้จัดการโรงเรียนดนตรียามาฮ่าที่น้องเอ็ดเรียนอิเลคโตนอยู่ได้บอกถึงการเรียนดนตรีของเด็กเกี่ยวกับ พัฒนาการของเด็กในช่วงตั้งแต่ 4 ขวบขึ้นไป ในเรื่องของ การฟัง การฟังของเด็กจะดีมากและจะมีพัฒนาการมากกว่าผู้ใหญ่ 10 – 20 เท่า ส่วนมากกลุ่มที่เข้ามาเรียนดนตรีจะเป็นกลุ่มที่พ่อแม่ให้ความสำคัญ แล้วก็เข้าใจถึงประโยชน์ของดนตรีที่จะให้เรียน ซึ่งผู้ปกครองมาจากหลายหลายอาชีพ โดยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มผู้ปกครองที่มีฐานะปานกลางขึ้นไป เพราะคนที่มาเรียนดนตรีจะค่อนข้างมีฐานะพอสมควร

คุณวิศิษฐ์บอกว่าประโยชน์ของดนตรีค่อนข้างจะช่วยให้มากในเรื่องของอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งในส่วนของความคิดสร้างสรรค์จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับอะไรหลาย ๆ อย่างได้รวมไปถึงในส่วนของการเข้าสังคม เด็กที่มาเรียนดนตรีโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีทั้งตามเพื่อนมาเรียนบ้าง หรือเด็กสนใจที่จะมาเรียนเองบ้าง แต่เท่าที่คุณวิศิษฐ์สังเกตดูมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ พ่อแม่จะให้ความสำคัญกับเด็ก คือถ้าเด็กบอกว่าไม่อยากเรียนหรือไม่พร้อมที่จะเรียนพ่อแม่ก็จะไม่บังคับให้เด็กเรียน ถึงแม้ว่าพ่อแม่อยากให้ลูกเรียนก็ตาม และเท่าที่สังเกตดูเด็กทุกคนจะมีโอกาสได้เรียนเกือบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ ดนตรี วาโยนา กอล์ฟ เทควันโด หรือบิลเลียด เหตุผลส่วนใหญ่ที่ให้ลูกไปเรียนเพราะไม่อยากให้ลูกอยู่กับวิดีโอเกมส์ เพราะวิดีโอเกมส์จะเป็นตัวทำลายทักษะของเด็ก

2. ค่านิยมของผู้ปกครองของน้องเอ็ด

ทางด้านครอบครัวหรือผู้ปกครองของน้องเอ็ด คุณพ่อน้องเอ็ดปัจจุบันอายุ 40 ปี ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน ริเวอร์ปาร์ค อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดพิจิตร จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมศาสตร์ จากสถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปัจจุบันทำงานที่ บริษัท เอลเบิด จำกัด มีตำแหน่งเป็น กรรมการผู้จัดการ ซึ่งเป็นธุรกิจของตัวเอง ทำงานเกี่ยวกับการรับเหมา เดินสายไฟ ต่อเติมระบบสายไฟฟ้าทั้งหมด คุณพ่อน้องเอ็ดทำธุรกิจนี้มาได้ประมาณ 10 ปี มีรายได้โดยประมาณ เดือนละ 100,000 บาท ขึ้นไป

คุณแม่ของน้องเอ็ดปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านสีวลี อำเภอสนทราย จังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดสิงห์บุรี จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านพยาบาล จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นแม่บ้านดูแลลูก ก่อนหน้านั้นคุณแม่ของน้องเอ็ดเรียนจบที่เชียงใหม่ก่อนแล้วค่อยไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เคยทำงานที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ แล้วย้ายมาที่เชียงใหม่เมื่อ 5 ปีที่แล้ว โดยไปทำงานที่โรงพยาบาลช้างเผือก และลาออกเมื่อปีที่แล้วเพื่อมาดูแลลูก

คุณพ่อกับคุณแม่ของน้องเอ็ดแต่งงานกันมาได้ประมาณ 10 ปี เหตุผลที่ย้ายมาจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่เชียงใหม่เพราะว่าไม่มีคนดูแลลูก และในความรู้สึกของคุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าการอยู่ที่กรุงเทพฯ นั้นรู้สึกโดดเดี่ยว คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าการอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งก็เหมือนกับอยู่กับลูกตามลำพังสองคน ซึ่งก็มีค่าเท่ากันในการที่จะอยู่ที่นั่นหรือมาอยู่ที่เชียงใหม่ เพราะปกติครอบครัวของน้องเอ็ดก็ไม่ค่อยได้เจอกัน เพราะคุณพ่อน้องเอ็ดกลับมาจากทำงานก็เย็นแล้ว ประกอบกับทางคุณแม่ของน้องเอ็ดก็มีญาติอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ และการอยู่ที่กรุงเทพฯ นั้นจะลำบาก ในเวลาที่ลูกต้องไปเรียนหนังสือ และถ้าถึงเวลาลูกต้องเข้าเรียนในระดับชั้น ม.1 ม.2 ก็จะต้องพาลูกไปเรียนที่ไกล ๆ ก็จะลำบาก เพราะรถติด แต่ถ้ามาอยู่ที่เชียงใหม่จะสะดวกสบายกว่า นอกจากนี้เหตุผลอีกอย่างหนึ่งคือที่เชียงใหม่จะมีอะไรที่เหมือนกรุงเทพฯ มีการเรียนทุกอย่าง แต่การเดินทางสะดวกกว่า รถไม่ติดเหมือนกรุงเทพฯ และอากาศก็ดีกว่า ซึ่งคนจึงอยากย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ ดังนั้นคุณแม่ของน้องเอ็ดจึงตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่เพราะความสะดวกสบาย ซึ่งน้องเอ็ดโตที่กรุงเทพฯ มาประมาณ 3 ปี สำหรับระยะทางในการเดินทางของคุณพ่อน้องเอ็ดจะเป็นอุปสรรคหรือไม่นั้น เนื่องจากคุณพ่อน้องเอ็ดต้องอยู่ที่กรุงเทพฯ และคุณแม่ของน้องเอ็ดกับน้องเอ็ดต้องอยู่ที่เชียงใหม่ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า “นั่งเครื่องบินแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว คนที่ทำอย่างนี้ก็ต้องพอมีเงินแต่ไม่ใช่กระเป๋ยดกระเสียน คอย่างนั้นก็คงลำบาก เงินซื้อ

เวลา ชื่อความสะดวก" และคุณแม่น้องเอ็ดยังบอกอีกว่าถ้าเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายที่คุณพ่อ น้องเอ็ดต้องเดินทางมาหาน้องเอ็ดซึ่งก็จะเท่ากัน เพราะถ้าคุณแม่และน้องเอ็ดอยู่ที่กรุงเทพฯ คุณแม่ น้องเอ็ดบอกว่าอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายที่มากกว่านี้ เพราะค่าครองชีพสูง ซึ่งเมื่อเทียบกับ ค่าใช้จ่ายที่ต้องเดินทางมาเชียงใหม่ก็คงเหมือนกัน และถ้าอยู่ที่กรุงเทพฯ อาจจะต้องเพิ่มค่า เดินทาง ค่าน้ำมันรถ ค่าทางด่วน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกสารพัด สำหรับค่าใช้จ่ายภายในบ้าน น้องเอ็ดก็เฉลี่ยเดือนละหมื่นกว่าบาท ซึ่งจะเป็นค่าน้ำมันรถ ค่าอาหาร ค่าตัดหญ้า ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเรียนพิเศษลูก และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คุณแม่ น้องเอ็ดบอกว่าคุณแม่ น้องเอ็ดเองก็ไม่ได้ เติบโตที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยย้ายมาตั้งแต่เด็กและคิดว่าตัวเองเป็นคนเชียงใหม่ ซึ่งเชียงใหม่ เหมือนเป็นบ้านคุณแม่ น้องเอ็ดเอง แต่คุณแม่ น้องเอ็ดไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ การอยู่ที่ เชียงใหม่ สะดวกหลายอย่าง และหลังจากนั้นได้มาซื้อบ้านที่อยู่หลังปัจจุบัน สาเหตุที่คุณแม่ น้องเอ็ดซื้อบ้านหลังนี้คือที่หมู่บ้านสีวลีก็เพราะที่หมู่บ้านนี้ทำเลดีปลอดภัย เนื่องจากคุณแม่ น้องเอ็ดต้องอยู่กับลูกตามลำพังสองคน เวลาเลือกบ้านจึงต้องเลือกทำเลก่อน คุณแม่ น้องเอ็ด บอกว่า " ยอมซื้อแพง ทำเลดี ปลอดภัย คนอยู่เยอะ เลือกบ้านนี้เพราะถนนแถวนี้ยังไม่ติด ไม่เหมือนแถวถนนเชียงใหม่ – หางดง รถติด ชอบหมู่บ้านนี้ เห็นหลังนี้แล้วก็ชอบเลยเพราะ ใกล้ปั๊อมยามไม่เป็นอันตราย แต่ก็รู้ว่าบ้านหลังนี้ราคาแพง " ซึ่งบ้านหลังนี้ราคาประมาณ 3.5 ล้านบาท คุณพ่อน้องเอ็ดไม่ได้มาอยู่บ่อยนัก ถ้าเลือกบ้านที่มีทำเลไม่ดี อาจจะเป็นอันตรายได้ ซึ่งตอนแรกคุณแม่ น้องเอ็ดได้ดูบ้านไว้สองหลัง อีกหลังหนึ่งอยู่ข้างในซึ่งอยู่ลึก แต่หลังที่อยู่ ปัจจุบันอยู่ใกล้ปั๊อมยามติดถนนใหญ่ของหมู่บ้านไม่ต้องเข้าซอย ทางครอบครัวน้องเอ็ดจึง ตัดสินใจซื้อบ้านหลังที่อยู่ปัจจุบันนี้ โดยคุณแม่ น้องเอ็ดจะเป็นคนดูแลบ้าน และทำงานทุกอย่างภายในบ้านเอง เพราะไม่อย่างจ้างเด็กทำงานบ้าน เนื่องจากคุณแม่ น้องเอ็ดจะรู้สึก รำคาญ คุณแม่ น้องเอ็ดเองก็บ่นเหมือนกันว่า ถ้าอายุมากขึ้น ก็อาจจะทำไม่ไหว แต่งานบ้านที่ คุณแม่ น้องเอ็ดทำอยู่ในตอนนี้ก็ไม่มากมายนัก ปกติช่วงเช้าก่อนเที่ยงวันคุณแม่ น้องเอ็ดก็จะ ทำงานบ้านเสร็จแล้ว ในตอนบ่ายก็จะว่าง หลังจากนั้นคุณแม่ น้องเอ็ดจะเตรียมตัวไปรับน้อง เอ็ดที่โรงเรียน

ปัจจุบันคุณแม่ น้องเอ็ดเป็นแม่บ้านดูแลบ้านและดูแลน้องเอ็ด เพราะว่าคุณพ่อน้อง เอ็ดไม่มีเวลาตลอดจนไม่ได้อยู่กับน้องเอ็ดและครอบครัวเพราะต้องทำงาน คุณแม่ น้องเอ็ดจึง อยากให้มีคนดูแลและอยู่กับลูก

ทางด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวน้องเอ็ดคือ คุณพ่อของน้องเอ็ดจะมานหาน้องเอ็ด และคุณแม่ น้องเอ็ดในวันเสาร์ วันอาทิตย์ หรือวันที่ว่างก็จะมาหาครอบครัว ถ้าคุณพ่อน้องเอ็ด

มาเมื่อไปไหนก็จะไปกันทั้งครอบครัว อย่างเช่นไปส่งลูกไปเรียนพิเศษซึ่งบางครั้งก็ไปนั่งรอครอบครัวน้องเอ็ดไม่ค่อยได้ไปข้างนอกบ้านกันมาก เพราะน้องเอ็ดชอบเล่นกับคุณพ่อที่บ้านมากกว่า อาจจะไปที่สวนหนึ่งเดินห้างสรรพสินค้าบ้างแต่ไม่ถึงกับบ่อยมาก ทางด้านความสัมพันธ์ของน้องเอ็ดกับคุณพ่อนั้นคุณแม่ น้องเอ็ดบอกว่า คุณพ่อกับน้องเอ็ดจะสนิทกันมาก เพราะน้องเอ็ดจะคุยโทรศัพท์กับคุณพ่อทุกวัน คือคุณพ่อน้องเอ็ดก็จะโทรศัพท์มาหาน้องเอ็ดหรือบางที่น้องเอ็ดจะโทรศัพท์ไปหาคุณพ่อ อย่างเช่น คุณพ่อน้องเอ็ดจะโทรศัพท์มาถามน้องเอ็ดว่า น้องเอ็ดทานข้าวแล้วหรือยัง ซึ่งก็เหมือนกับได้เจอกันทุกวัน คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า จะมีการโทรศัพท์หากันทุกวัน ถ้าวันไหนที่คุณพ่อน้องเอ็ดไม่โทรมา น้องเอ็ดจะเป็นฝ่ายโทรไปหาคุณพ่อเอง ในความรู้สึกจึงคิดว่าไม่ได้ห่างเหินกัน ความสัมพันธ์ในครอบครัวก็คือ ถึงแม้ว่าจะอยู่ไกลกันแต่ก็รู้สึกคิดว่าใกล้ชิดกัน และน้องเอ็ดจะเข้าใจเหตุผล สำหรับการใช้ชีวิตของน้องเอ็ดนั้นสร้างความหนักใจให้หรือไม่ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า ก็มีบ้างที่หนักใจสำหรับการเลี้ยงดูน้องเอ็ดก็มี เช่น อย่างเรื่องนิสัยของน้องเอ็ด ซึ่งบางที่อาจจะเนื่องจากเป็นวัยของน้องเอ็ด คือน้องเอ็ดจะเป็นเด็กที่สนใจเรื่องหนึ่งเรื่องใดเพียงอย่างเดียว อย่างเช่น ถ้าน้องเอ็ดเล่นอยู่ พอถึงเวลาที่ควรจะต้องรับผิดชอบตัวเองว่าจะต้องไปอาบน้ำหรือกินข้าวก็จะสังเกตได้ว่าความรับผิดชอบต่อตัวเองของน้องเอ็ดก็ยังน้อยเกินไป จะต้องให้คุณแม่น้องเอ็ดคอยเตือน คอยย้ำ ในเรื่องของการพาครอบครัวไปเที่ยวหรือไปต่างจังหวัด ซึ่งโดยส่วนใหญ่ครอบครัวนี้จะใช้เวลาในช่วงปิดเทอมพาน้องเอ็ดไปหาคุณพ่อน้องเอ็ด แต่เวลาที่ไปหาคุณพ่อน้องเอ็ด คุณพ่อน้องเอ็ดก็ต้องทำงาน ซึ่งบางทีก็จะไม่ค่อยว่าง คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าการไปหาในขณะที่คุณพ่อน้องเอ็ดไม่ว่างก็เหมือนไปนั่งเฝ้าบ้าน แต่ก็พยายามไปเที่ยวกันบ้าง เช่น ไปเที่ยวทะเล ซึ่งจะไปในช่วงที่น้องเอ็ดปิดเทอม

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูลูกนั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า จะดูแลลูกแบบใกล้ชิดและติดตาม เพราะคุณแม่ น้องเอ็ดไม่ได้ทำงานแล้ว มีเพียงงานที่ทำซึ่งเป็นแค่งานบ้านจึงมีเวลาอยู่กับลูก คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า เป็นหน้าที่ที่ต้องดูแลลูกอยู่แล้ว แต่ในเรื่องความคิดเห็นในการที่น้องเอ็ดจะทำสิ่งใด คุณแม่น้องเอ็ดจะให้น้องเอ็ดได้แสดงความคิดเห็นได้เต็มที่ และหลังจากนั้นน้องเอ็ดถึงจะมาบอกคุณแม่ให้ทราบ คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า " ถ้าเขาอยากทำอะไร บางทีอยากได้อะไร อยากทำอะไร อยากกินอะไร เขาก็จะบอก เราก็จะ O.K. อยากกินนั้นนะ เราก็จะพาไป ก็ค่อนข้างให้เขาออกความคิดเห็นพอสมควร " ซึ่งนอกจากบางเรื่องที่คุณแม่น้องเอ็ดต้องตัดสินใจ บางเรื่องก็ต้องถามคุณพ่อน้องเอ็ดก่อน อย่างเช่น น้องเอ็ดไปต้องเข้าค่าย คุณแม่น้องเอ็ดจะต้องขออนุญาตคุณพ่อน้องเอ็ดก่อน คือทุกอย่างคุณแม่ น้องเอ็ดจะ

พยายามให้คุณพ่อของน้องเอ็ดเป็นบุคคลสำคัญสำหรับน้องเอ็ด อย่างบางเรื่องที่คุณพ่อ
น้องเอ็ดควรจะรับรู้ด้วยก็ต้องให้น้องเอ็ดโทรศัพท์ไปถามคุณพ่อน้องเอ็ดก่อน โดยที่คุณแม่
จะเป็นตัวเชื่อมกับคุณพ่อ ซึ่งอย่างน้อยน้องเอ็ดต้องนึกว่าน้องเอ็ดนั้นมีคุณพ่ออยู่ด้วย โดยที่
น้องเอ็ดจะต้องเกรงกลัว และเกรงใจคุณพ่อ คุณแม่น้องเอ็ดจะเลี้ยงลูกให้น้องเอ็ดเป็นลูกผู้ชาย
เพราะถ้าน้องเอ็ดมีสิ่งเหล่านี้ การที่น้องเอ็ดจะทำสิ่งใด น้องเอ็ดก็必将มีความกล้าและมีความ
เชื่อมั่นในตัวเอง

สำหรับความคาดหวังต่อการศึกษาศาสตร์ของลูก คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า
เป้าหมายก็ขึ้นอยู่กับตัวของน้องเอ็ดเอง ซึ่งขณะนี้คุณแม่ น้องเอ็ดก็ยังไม่ทราบว่าตัวน้องเอ็ดมี
ความชอบความถนัดไปในทางด้านใด เนื่องจากน้องเอ็ดยังเด็กซึ่งเด็กจะไม่ชอบอะไรที่แน่นอน
ส่วนความคาดหวังต่อการศึกษาศาสตร์ของบุตร คงต้องแล้วแต่ความสามารถของลูก แต่
คุณแม่ น้องเอ็ดอยากให้ลูกประกอบอาชีพที่ไม่ลำบากมากนัก เป้าหมายในการเรียนของ
น้องเอ็ดคืออยากให้น้องเอ็ดมีผลการเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางขึ้นไปไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ก็พอ
แล้ว ในการที่จะให้ลูกเรียนสูงถึงระดับไหนนั้นคงแล้วแต่ตัวลูกเอง สำหรับความใฝ่ฝันใน
อนาคตของน้องเอ็ดนั้นตอนนี้ก็ยังไม่แน่นอน คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า " อะไรของเขาก็ไม่รู้ บาง
วันก็อยากเป็นเหมือนพ่อ บางวันก็อยากเป็นครู " ซึ่งยังคงไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจนแน่นอน อย่าง
ในเวลาที่ไปดูงานกับคุณพ่อน้องเอ็ดก็อยากจะเป็นเหมือนคุณพ่อ แต่ตามความรู้สึกของคุณแม่
น้องเอ็ดนั้นไม่อยากจะให้น้องเอ็ดทำงานเหมือนกับคุณพ่อ เพราะว่างานของคุณพ่อน้องเอ็ดนั้น
ค่อนข้างหนักและเหนื่อย

สำหรับทัศนคติต่อการเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าหากเป็นสมัยคุณแม่ก็
คงไม่จำเป็นแต่ในปัจจุบันนี้ด้วยสังคมที่เด็กอยู่ เช่น ในโรงเรียนเด็กก็จะมี การคุยกันเรื่องของ
การเรียนพิเศษ แล้วก็มีการชักชวนกันไป แล้วเด็กก็จะมารบเร้าขอพ่อแม่เรียน และในสังคม
ปัจจุบันเด็กมีการแข่งขันกันมากขึ้นทั้งในด้านของวิชาการและกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ซึ่งก็แล้ว
แต่ความสนใจของเด็กแต่ละคน แต่ในส่วนของคุณแม่น้องเอ็ดนั้นคิดว่าไม่จำเป็น อย่างเช่น
การไปเรียนเทนนิส คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่า " จำเป็นมั๊ย เรียนมาทำไม ไม่จำเป็น แต่ O.K. ใน
แง่ที่ว่า เรามีเวลา ลูกเรียนได้ตอนนี้ลูกมีเวลา เออ! เรียนซะ " แต่เมื่อคุณแม่ น้องเอ็ดคิดถึงเรื่อง
อนาคตว่า ถ้าน้องเอ็ดเรียนในระดับสูงขึ้นไปจะต้องมีการแข่งขันกันในด้านของวิชาการมากขึ้น
น้องเอ็ดจะไม่มีเวลาที่จะเรียน กิจกรรมพิเศษเหล่านี้ แต่อย่างน้อยน้องเอ็ดเคยเรียนเทนนิส
และเมื่อน้องเอ็ดโตขึ้น หากน้องเอ็ดอยากไปเล่นเทนนิสกับเพื่อน น้องเอ็ดจะสามารถเล่น
เทนนิสเป็น ในการให้ลูกไปเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องเอ็ดบอกว่าไม่ใช่ว่าคุณแม่น้องเอ็ดเห็น

ลูกเพื่อนคนนั้นเรียนแล้วคุณแม่น้องเอ็ดอยากให้ลูกเรียน คุณแม่ น้องเอ็ดจะดูว่าน้องเอ็ดอยากเรียนหรือต้องการเรียนหรือไม่ หรือถ้าเรียนจะเรียนไหวหรือไม่ และมีเวลาพอหรือไม่ที่จะเรียน บางครั้งก็คิดว่าไม่จำเป็น แต่ถ้าคุณแม่น้องเอ็ดเห็นว่าเหมาะสมก็จะตกลงให้น้องเอ็ดเรียน ซึ่งต้องเป็นคนที่มีความสามารถดีพอสมควร และที่สำคัญต้องมีเวลาที่จะไปรับส่งลูกด้วย ก็จะสังเกตได้ว่าหากพ่อแม่ไม่มีเวลาจะไปส่งลูกเรียน ลูกก็จะไม่ได้เรียนในสิ่งนั้นเพราะสาเหตุที่ไม่มีคนไปรับ – ส่งลูก เด็กก็ต้องงดในกิจกรรมพิเศษนั้น ๆ ไป

กรณีศึกษาที่ 2

1. การเรียนพิเศษของน้องเฟม

น้องเฟม ปัจจุบันอายุ 12 ปี เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดาราวิทยาลัย น้องเฟมเป็นบุตรชายคนที่สองในจำนวนบุตร 2 คน โดยมีพี่สาวหนึ่งคน ชื่อน้องแฟร์ ปัจจุบันน้องแฟร์ อายุ 13 ปี เรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราวิทยาลัยเช่นกัน

ด้านการศึกษาของน้องเฟมนั้นคุณพ่อน้องเฟมบอกว่า น้องเฟมเรียนชั้นอนุบาล 1 ที่โรงเรียนราชบุรีบูรณะ ย่านบางมด กรุงเทพฯ เนื่องจากขณะนั้นคุณพ่อน้องเฟมยังอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ แล้วถึงย้ายมาเรียนต่อที่จังหวัดเชียงใหม่ ที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย ตั้งแต่ชั้นอนุบาล 2 ในการเข้าเรียนที่โรงเรียนนี้ทางโรงเรียนได้รับน้องเฟมเข้าเรียนต่อเลย เนื่องจากขณะนั้นทางโรงเรียนไม่ค่อยมีนักเรียนชายและมีความต้องการที่จะรับนักเรียนชายเพิ่ม น้องเฟมจึงเรียนที่โรงเรียนดาราวิทยาลัยมาจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งพี่สาวของน้องเฟมด้วย ในส่วนของน้องแฟร์ต้องสอบเข้าเรียนต่อ โดยย้ายเข้ามาเรียนต่อที่โรงเรียนดาราวิทยาลัยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อพี่สาวน้องเฟมเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทางโรงเรียนก็รับเข้าเรียนต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยไม่ต้องสอบเข้า เหตุผลที่คุณพ่อเลือกให้เรียนที่โรงเรียนดาราวิทยาลัยเนื่องจากขณะที่ย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ ยังไม่รู้จักโรงเรียนมากนัก และเห็นว่าโรงเรียนดาราวิทยาลัยเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงพอสมควรและดูมีมาตรฐาน จึงคิดว่าน่าจะให้ลูกได้เข้าเรียนโรงเรียนนี้

ด้านการเรียนพิเศษของน้องเฟมนั้นคุณพ่อน้องเฟมบอกว่า ตอนอนุบาลน้องเฟมเคยเรียนว่ายน้ำที่โรงเรียนหลังจากนั้นก็เลิกเรียน เพราะคุณแม่ น้องเฟมเห็นว่าเรียนหนักเกินไป หลังจากนั้นน้องเฟมจึงได้ไปเรียนเทควันโดต่อ ซึ่งน้องเฟมจะชอบกีฬาเทควันโด โดยเริ่มเรียนตั้งแต่น้องเฟม อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่จะเรียนวันอังคาร วันพฤหัสบดีและวันเสาร์

เวลา 17.30 – 19.00 น. ที่ตึกซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา บริเวณสี่แยกวงสิงห์ ซึ่งใกล้กับที่ทำงานของคุณพ่อน้องเฟม แต่ตอนนี้ น้องเฟมได้หยุดเรียนเทควันโดแล้ว และนอกจากนี้ยังเรียนพิเศษที่โรงเรียนดาราวิทยาลัยโดยเพิ่มเติมในบทเรียนที่เรียนอยู่ ทุกวันอังคารถึงวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 15.30 – 16.45 น. และมีอยู่ช่วงหนึ่งที่น้องเฟมเคยไปเรียนจินตคณิต แถวโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม ซึ่งเรียนได้ประมาณ 4-5 เดือน ก็เลิกเรียน ส่วนพี่สาวของน้องเฟมคือน้องแพร่นั้นเคยเรียนเปียโนมา 3-4 ปี แต่ปัจจุบันน้องแพร่มิได้เรียนเปียโนแล้ว โดยเปลี่ยนไปเรียนดนตรีไทยแทน น้องแพร์เลือกที่จะเรียนซอด้วง เนื่องจากเห็นว่าน่าสนใจและมีเพื่อนไปเรียนด้วย น้องเฟมและน้องแพร์ไม่ได้เรียนกวดวิชานอกโรงเรียน เนื่องจากเด็กทั้งสองคนผลการเรียนใช้ได้อยู่แล้ว โดยมีเกรดเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 3 กว่า คุณพ่อน้องเฟมบอกว่า แต่ถ้าประเภทดนตรี หรือกีฬา ถ้าลูกชอบก็จะส่งเสริมให้ลูกได้เรียน หรือถ้าลูกสนใจอยากเรียนวิชาอื่นมากกว่าก็จะปล่อยให้ลูกตัดสินใจเอง แต่ก็บอกให้ลูกเรียนให้จบหรือทำให้เต็มความสามารถ อย่างเช่นที่น้องแพร์เรียนเปียโน คุณพ่อจะบอกให้น้องแพร์เรียนให้จบ แต่ถ้าน้องแพร์บอกว่าสนใจดนตรีไทย คุณพ่อก็จะปล่อยให้น้องแพร์เลือกตามที่ต้องการ ทั้งน้องแพร์และน้องเฟมไม่ได้เรียนพวกคอมพิวเตอร์หรือภาษาอังกฤษเพราะเด็กทั้งสองคนไม่ชอบเรียน คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าถ้าลูกไม่ชอบเรียนก็ไม่อยากฝืนใจเด็ก เพราะต้องอยู่ที่ตัวเด็กเองด้วย

สำหรับสาเหตุหรือเป้าหมายที่น้องเฟมไปเรียนพิเศษ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าน้องเฟมเรียนเทควันโด เรียนตั้งแต่ ป.3 และรู้สึกที่น้องเฟมชอบเทควันโด ซึ่งปัจจุบันน้องเฟมเรียนเทควันโดถึงขั้นระดับสายดำแดง และน้องเฟมเองจะมีความพร้อมความสนใจการไปเรียนต่างๆ คือจะมีความใส่ใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนอาจจะหยุดเรียนเป็นบางครั้งถ้ารู้สึกเบื่อ แต่จะกลับมาเรียนใหม่เมื่อมีความรู้สึกดีขึ้น และความต้องการในการไปเรียนพิเศษจะเป็นความต้องการของตัวเอง เพราะตัวคุณพ่อน้องเฟมเองไม่สามารถเข้าใจตัวเด็กเท่ากับตัวของเด็กเองและในการจัดช่วงเวลาในการไปเรียนพิเศษ ก็จะต้องไม่ขัดกับเวลาทำงานของคุณพ่อก่อนจนเกินไปและตัวเด็กเองต้องมีเวลาพักผ่อนบ้าง น้องเฟมจะเรียนเทควันโดซึ่งสถานที่เรียนจะใกล้กับที่ทำงานของคุณพ่อน้องเฟม น้องเฟมไปเรียนเทควันโดเพราะน้องเฟมอยากเรียนและในขณะเดียวกันมีเพื่อนที่ทำงานของคุณพ่อน้องเฟมมีลูกเรียนอยู่ คุณพ่อน้องเฟมจึงถามน้องเฟมว่าน้องเฟมอยากเรียนหรือไม่ เมื่อน้องเฟมอยากเรียนคุณพ่อน้องเฟมจึงพาน้องเฟมตามไปเรียนกับลูกๆ ของเพื่อนในที่ทำงาน เมื่อน้องเฟมเห็นว่า มีเพื่อนเรียน จึงทำให้มีความรู้สึกอยากเรียนมากขึ้น เมื่อก่อนน้องเฟมเคยเรียนจินตคณิต ซึ่งเรียนได้สักพักก็เลิก

เรียนเพราะไม่มีเพื่อนเรียน เนื่องจากวันที่เพื่อนของน้องเฟมมาเรียน คุณพ่อก็จะไม่ว่างที่จะไปส่งน้องเฟม ดังนั้นน้องเฟมจึงเรียนจินตคณิตได้เพียง 4-5 เดือน สำหรับสาเหตุที่ส่งน้องเฟมไปเรียนจินตคณิตเพราะน้องเฟมเป็นเด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง จึงให้น้องเฟมได้ลองไปเรียนเพื่อส่งเสริมให้เด็กเข้มแข็งมากขึ้น และในส่วนของไปเรียนพิเศษอื่นๆ เนื่องจากต้องการให้น้องเฟมได้มีประสบการณ์นอกเหนือจากบทเรียนปกติ และเป็นการฝึกความมีระเบียบความอดทน ในส่วนอายุของเด็กมีส่วนต่อการเลือกเรียนพิเศษในด้านต่างๆหรือไม่ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าคิดว่าไม่น่าจะมีผลมากนัก น่าจะอยู่ที่ความสนใจของตัวเด็กเอง

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าอย่างน้อยก็ได้ทำให้น้องเฟมมีความเชื่อมั่นในตัวเองและกล้าแสดงออกมากขึ้น ซึ่งผลปรากฏว่าดีขึ้นแต่ไม่ถึงกับร้อยเปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว เด็กมีพัฒนาการในการปรับตัว ปรับอารมณ์ได้ดีขึ้น สามารถเข้ากับสังคมและเพื่อนฝูงได้ดีขึ้น อีกทั้งยังสามารถยอมรับความสำเร็จและความล้มเหลวได้

น้องเฟมบอกว่า น้องเฟมชอบเรียนเทควันโดมากที่สุดแต่บางครั้งก็จะหยุดเรียนเมื่อรู้สึกเบื่อ ซึ่งปัจจุบันนี้น้องเฟมก็หยุดเรียนเทควันโดแล้ว เมื่อก่อนน้องเฟมเคยเรียนเทควันโดในช่วงเย็น หลังจากเลิกเรียน หลังจากคุณพ่อเลิกทำงานก็จะมารับน้องเฟมกลับบ้าน เนื่องจากที่ทำงานของคุณพ่อน้องเฟมอยู่ใกล้ๆกับสถานที่เรียนเทควันโด เหตุผลที่น้องเฟมชอบเรียนเทควันโด เพราะทำให้ไม่เครียด ร่างกายแข็งแรงขึ้น ได้เพื่อนใหม่ และทำให้มีความสามารถมากขึ้น และการเรียนพิเศษในตอนเย็นที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย จะเป็นการเรียนทบทวนบทเรียนและเป็นการสอนทำการบ้านให้นักเรียน ซึ่งน้องเฟมจะเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนเป็นบางเทอม สำหรับการเรียนพิเศษจินตคณิตนั้น น้องเฟมรู้สึกไม่ค่อยชอบ เพราะไม่มีเพื่อนไปเรียนด้วย โดยการเรียนพิเศษส่วนใหญ่เป็นความต้องการของน้องเฟมที่อยากเรียนเอง

คุณพรชัย จิตนวลเสถียร กรรมการผู้จัดการที่เอ็มศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษาซึ่งเป็นเจ้าของอาคารที่มีการเรียนพิเศษ กวดวิชา ดนตรี และเทควันโด ซึ่งน้องเฟมได้เรียนเทควันโดที่นี่เช่นกัน คุณพรชัยบอกว่าการเรียนพิเศษด้านต่าง ๆ จะอยู่ที่ตัวเด็กเอง ไม่ได้อยู่ที่หลักสูตร คือโรงเรียนกวดวิชาพวกนี้ไม่ใช่ว่าจะดีสำหรับทุกคน แต่จะดีสำหรับคนที่เข้าใจอะไรได้ยาก โรงเรียนกวดวิชาจะทำให้ข้อที่เข้าใจยากเข้าใจได้ง่ายขึ้นอย่างเช่น เวลาที่คนฟังเรื่องราวต่าง ๆ บางครั้งคำพูดเหมือนกันแต่คน 2 หรือ 3 คน อาจจะฟังไม่เหมือนกัน คนที่ฟังไม่เหมือนคนอื่น หรือคนที่ฟังไม่ค่อยเข้าใจ จำเป็นที่จะต้องมาเรียนตรงนี้ เพราะการสอนพิเศษจะเป็นการสอนแบบตรงไปที่เป้าหมาย โดยไม่ต้องอาศัยพื้นฐานของความเข้าใจยาก คุณพรชัยยังบอกอีกว่า การเรียนพิเศษจะอยู่ที่ตัวเด็ก เพราะว่าการที่คนจะทำอะไรทุกอย่างจะต้อง

มาบนพื้นฐานของความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเด็กไทยไม่ค่อยมีตรงนี้ ยกตัวอย่างเช่น ศิลปะในการที่คนจะวาดภาพสิ่งแรกที่จะลงปากกาไม่ใช่ว่าจะต้องมีอารมณ์ แต่สุดท้ายก่อนจะลงหมึกก็ต้องมีความมั่นใจ เทควันโดก่อนจะปล่อยหมัดออกไปก็ต้องมีความมั่นใจก่อน คนที่ร้องเพลงอาจจะคิดอยู่เรียบเรียงอยู่ภายใน แต่ถ้าจะเปล่งเสียงออกมาก็ต้องมีความมั่นใจ การเล่นเปียโนสมองอาจจะคิดโน้ต แต่ถ้าจะกดคีย์ก็ต้องมีความมั่นใจ ซึ่งเด็กไทยไม่ค่อยมีความมั่นใจตรงนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในติ๊กซีเอ็ม ศูนย์การศึกษาคอมพิวเตอร์และการศึกษา จึงเป็นขบวนการเพิ่มเติมและสอนในเรื่องของความมั่นใจในตนเอง การกวดวิชาก็เช่นกันบางคนเรียนกวดวิชาไม่รู้เรื่องเลย แต่เวลาเข้าสอบจะรู้สึกมั่นใจเต็มร้อย เพราะคิดว่าได้เรียนกวดวิชามาแล้ว คุณพรชัยจึงอยากจะส่งเสริมและผลักดันให้เด็กไทยทุกคนได้เกิดความมั่นใจในตนเองมากที่สุด

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องเฟม

คุณพ่อน้องเฟม ปัจจุบันอายุ 44 ปี อาศัยอยู่หมู่บ้านเลควิว 2 อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยมหิดล ด้านทันตแพทย์ ปัจจุบันประกอบอาชีพในตำแหน่งทันตแพทย์ ที่โรงพยาบาลโรคฟันเชียงใหม่ มีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณอยู่ที่ 60,000 - 100,000 บาท

คุณแม่ น้องเฟม ปัจจุบันอายุ 43 ปี อาศัยอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้านอักษรศาสตร์ และจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการตำแหน่งอาจารย์ระดับ 6 ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร มีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณอยู่ที่ 15,000 บาท

คุณพ่อของน้องเฟมย้ายมาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ได้ประมาณ 7 ปีแล้ว และได้มาทำงานที่โรงพยาบาลโรคฟัน แต่ก่อนที่คุณพ่อน้องเฟมจะย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ คุณพ่อของน้องเฟมเคยอาศัยและทำงานที่กรุงเทพฯ โดยเปิดคลินิกหมอฟันเป็นของตนเอง คุณพ่อและคุณแม่ของน้องเฟมต่างก็เป็นคนกรุงเทพฯ พอแต่งงานกันได้ระยะหนึ่ง จึงได้ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อก่อนคุณแม่ น้องเฟมเคยรับราชการเป็นทหารเรือ เมื่อย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ได้เป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยสอนอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์ อยู่ประมาณ 3 - 4 ปี แล้วจึงได้ย้ายไปเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก เพราะถูกกดดันจากสภาพแวดล้อมที่ทำงาน คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าตัวคุณแม่ น้องเฟมไม่เคยทำงานเอกชน

แม้ว่าเงินเดือนจะดี เพราะคุณแม่น้องเฟมจบด้านภาษาญี่ปุ่น โอกาสในการทำงานด้านนี้ใน
 ส่วนงานของเอกชนได้มาก เช่นทำงานเป็นไกด์หรือทำงานบริษัทญี่ปุ่น ซึ่งรายได้จะดีมากด้วย
 แต่คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าการทำงานกับบริษัทเอกชนไม่ค่อยมั่นคงเหมือนกับการรับราชการ
 คุณพ่อน้องเฟมยังบอกอีกว่าคนที่ทำงานกับบริษัทญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเป็นลูกศิษย์ของคุณแม่
 น้องเฟม เหตุผลที่ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่เพราะว่า เบื่อกรุงเทพฯ กรุงเทพฯ รดติด
 อากาศไม่ดี และเดินทางไม่สะดวกด้วย จึงได้ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่แล้วมาหางานทำที่นี่
 เหตุผลที่เลือกมาอยู่ที่เชียงใหม่เพราะที่เชียงใหม่มีงานให้ทำ หลายๆ อย่างคล้ายกับกรุงเทพฯ
 และมีความเจริญ ซึ่งตอนที่ย้ายมาคุณพ่อก็กังหวั่นทำไม่ได้แล้ว

คุณพ่อและคุณแม่ของน้องเฟมแต่งงานกันมาได้ประมาณ 15 ปีแล้ว หลังจาก
 แต่งงานกันมาได้ประมาณ 3 ปี ขณะนั้นคุณพ่อน้องเฟมอายุได้ประมาณ 29 ปี ก็มีลูกคนโต
 คือน้องแฟร์ ซึ่งอายุห่างจากน้องเฟม 1 ปี ทั้งน้องแฟร์กับน้องเฟมต่างก็เกิดที่กรุงเทพฯ คุณพ่อ
 น้องเฟมบอกว่าตอนที่ครอบครัวย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ แรกๆ ได้เช่าบ้านอยู่ ส่วนใหญ่บ้านที่เช่า
 จะอยู่ใกล้กับที่ทำงาน ซึ่งเปลี่ยนมาหลายที่ และเคยซื้อบ้านแต่ได้ขายไปแล้ว ตอนนั้นเคยซื้อ
 บ้านแถวสวนนนทรี เหตุผลที่ขายบ้านเพราะอยากย้ายที่ใหม่จึงขายไปก่อน ถึงแม้จะขาย
 ขาดทุนก็ตาม ปัจจุบันคุณพ่อน้องเฟมได้ซื้อบ้านอยู่ที่หมู่บ้านเลควิว 2 ทางไปมหาวิทยาลัย
 แม่โจ้ เป็นบ้านสองชั้นเนื้อที่ 100 กว่าตารางวา ราคาบ้านประมาณ 2 ล้านบาท คุณพ่อน้อง
 เฟมบอกว่าชอบหมู่บ้านนี้เพราะมีหลังบ้านติดกับสระน้ำมีลักษณะเหมือนคลอง ซึ่งที่สระหลัง
 บ้านจะมีเรือผูกอยู่เอาไว้สำหรับพายเล่น และบริเวณหมู่บ้านที่คุณพ่อของน้องเฟมอยู่จะเงียบ
 สงบมาก ยามประจำหมู่บ้านจะรู้จักบ้านทุกหลังที่อยู่ในหมู่บ้านนี้ แม้แต่บ้านของคุณพ่อ
 น้องเฟม เมื่อถามกับยามว่าบ้านที่ทำงานเป็นหมอฟัน เมื่อบอกชื่อคุณพ่อของน้องเฟม ยามจะ
 บอกทางไปบ้านได้และรู้จักเป็นอย่างดี

ปัจจุบันคุณพ่อกับคุณแม่ของน้องเฟมได้แยกกันอยู่ ซึ่งคุณพ่อน้องเฟมบอกว่าช่วงหลังๆ
 นี้คุณพ่อและคุณแม่ของน้องเฟมมีปัญหาและทะเลาะกันบ่อย เคยเถียงกัน ทั้งคุณพ่อและ
 คุณแม่จึงแยกกันอยู่ เพื่อว่าจะอะไรจะดีขึ้น หลังจากนั้นคุณแม่ของน้องเฟมจึงย้ายไปเป็นอาจารย์
 ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร และตอนนี้ทั้งสองท่านก็ได้หย่ากันแล้ว ต่างคนต่างแยกกันอยู่ ช่วงปิด
 เทอมคุณพ่อน้องเฟมจะส่งลูกไปอยู่กับคุณแม่ของเฟม และตอนเปิดเทอมลูกจะอยู่กับคุณพ่อ
 คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าตอนมาที่เชียงใหม่ใหม่ ๆ ก็ยังไม่ได้เลิกกัน พอเลิกกันคุณแม่ของ
 น้องเฟมจึงขอย้ายไปทำงานที่จังหวัดพิษณุโลก โดยไปทำงานที่มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้
 ประมาณ 3 ปีแล้ว

คุณพ่อของน้องเฟมบอกว่า ในปัจจุบันคุณพ่อจะเป็นคนดูแลลูกๆ เอง แต่คุณพ่อก็บอกว่าไม่เหนื่อยมาก เพราะลูกโตแล้ว และมีความสุขดี คุณพ่อน้องเฟมรู้สึกว่าได้ดูแลแค่สองคนไม่ต้องดูแลเพิ่มอีกหนึ่งคน เพราะถ้ามีคุณแม่ของน้องเฟมก็ต้องดูแลคุณแม่อีกคน ทั้งน้องเฟมและน้องเฟมไม่ได้ติดคุณพ่อหรือคุณแม่คนใดคนหนึ่ง คือเด็กทั้งสองคนจะอยู่ได้ทั้งกับคุณพ่อหรือคุณแม่เอง คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าทางฝ่ายคุณแม่ของน้องเฟมก็ไม่ได้แต่งงานใหม่ ปัจจุบันอยู่คนเดียว ส่วนทางด้านคุณพ่อน้องเฟมเองก็ไม่คิดจะแต่งงานใหม่เช่นกัน ตอนนี้มีความสุขดีอยู่แล้วเพราะการมีชีวิตแต่งงานนั้นต้องรับผิดชอบ และมีการระมาก ทำให้เป็นกังวลต้องทำอะไรที่เอาใจ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่า คุณพ่อน้องเฟมจะเป็นคนที่เกรงใจคนมากที่สุด และยังบอกอีกว่า "เราต้องเทคแคร์เขาทุกอย่างก็เหนื่อยเรา อยู่อย่างนี้แหละมีความสุขดี" การใช้ชีวิตที่ผ่านมา ทำให้คุณพ่อน้องเฟมพบว่าการอยู่อย่างนี้นั้นดีกว่า ซึ่งเหมือนกับว่าท่านจะคิดได้ว่าสัจธรรมในชีวิตคืออะไร และตอนนี้คุณพ่อของน้องเฟมดูแลครอบครัวและลูกทั้งสองคนได้ประมาณ 3 - 4 ปีแล้ว ท่านดูแลค่าใช้จ่ายของลูกคนเดียว คุณแม่ของน้องเฟมไม่ได้รับผิดชอบอะไรและเวลาที่ท่านให้ลูกทั้งสองคนไปเที่ยวกับคุณแม่ของน้องเฟม ท่านจะให้เงินลูกไปเที่ยวด้วย คุณพ่อบอกว่าบางที่ท่านเองก็ไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูกเพราะต้องทำงาน และทางคุณแม่ของน้องเฟมก็ยอมที่จะอยู่แบบนี้ ซึ่งตอนหย่ากับคุณแม่ของน้องเฟม คุณพ่อน้องเฟมได้ให้เงินคุณแม่ของน้องเฟมไปจำนวนหนึ่ง และการทำแบบนี้ก็เป็นความต้องการของทั้งสองฝ่าย ซึ่งตอนนี้ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ของน้องเฟมก็รู้สึกเฉยๆ ต่อกัน

ในส่วนวิถีการดำเนินชีวิตของครอบครัวน้องเฟม คุณพ่อของน้องเฟมจะไปทำงานที่โรงพยาบาลในตอนเช้า และจะเลิกงานในตอนเย็นประมาณสี่โมงครึ่ง เพื่อที่จะมีเวลาไปรับลูกกลับบ้าน ส่วนตอนเช้าคุณพ่อจะส่งลูกไปโรงเรียนก่อนแล้วจึงค่อยไปทำงาน โดยที่คุณพ่อน้องเฟมพยายามจะจัดตารางเวลาให้กับลูกในช่วงเย็นตอนเลิกงาน โดยการไม่ทำงานต่อเพราะการทำงานของคพ่อน้องเฟมถ้าทำงานมากรายได้ก็จะมากขึ้นตามลำดับ ในส่วนตอนเช้าและตอนเย็น คุณพ่อของน้องเฟมจะเป็นคนทำอาหารรับประทานเอง ซึ่งนาน ๆ ครั้งถึงจะซื้อมารับประทาน ในบางครั้งก็จะพาลูก ๆ ไปทานข้าวนอกบ้านบ้าง แต่จะน้อยครั้งมากที่จะไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ซึ่งคุณพ่อของน้องเฟมจะรับประทานอาหารเช้า สำหรับการไปเที่ยวคุณพ่อน้องเฟมบอกว่าครอบครัวจะไปกันบ่อยพอสมควร โดยมักจะไปเที่ยวต่างจังหวัดเพราะเด็ก ๆ จะชอบไปเที่ยว บางครั้งก็ชวนกันไป ซึ่งคุณพ่อน้องเฟมชวนลูกไปบ้างหรือลูกชวนคุณพ่อไปบ้าง แต่โดยส่วนใหญ่คุณพ่อของน้องเฟมจะเป็นคนเริ่มชวนลูกไปเที่ยวมากกว่า ในด้านการดูแลภายในบ้านถ้าเป็นในเรื่องเสื้อผ้าสำหรับเสื้อผ้าที่ใส่ไปโรงเรียนจะส่งซัก แต่ถ้าเป็น

เสื้อผ้าที่ใส่เล่นจะซักกันเองและเด็กทั้งสองคนคือน้องแฟร์และน้องเฟมจะช่วยกันทำงานบ้านบ้าง เช่น กวาดบ้าน หรือล้างจานบ้าง โดยจะแบ่งงานกันทำคือทำคนละ 3 วัน หรือบางทีก็จะช่วยคุณพ่อตากผ้าบ้าง ในส่วนงานบ้านอื่นๆ คุณพ่อของน้องเฟมจะจ้างคนมาทำงานบ้านอาทิตย์ละหนึ่งวัน สำหรับรายจ่ายภายในบ้านของครอบครัวนี้ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่ารายจ่ายหลักๆ ก็คือค่าอาหาร ค่าเรียนพิเศษ ค่าเรียนดนตรีและค่าใช้จ่ายอื่นๆ สำหรับค่าผ่อนบ้านเดือนละประมาณหมื่นกว่าบาท ค่าใช้จ่ายของเด็กๆ วันละ 40 บาทต่อคน รวมเป็นวันละ 80 บาท ค่าเทอมลูกโดยประมาณเทอมละ 6,000 กว่าบาทต่อคน ในส่วนรายได้ของครอบครัว คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าพออยู่ได้ มีเก็บและพยายามจะไม่ใช้เงินฟุ่มเฟือย เพราะถ้าไม่เก็บเงินก็จะมีเงินเหลือ และหากมีเรื่องที่ต้องใช้ อย่างเช่น อยากได้รถใหม่ก็ต้องเก็บเงิน หรือซ่อมแซมบ้าน ส่วนใหญ่คุณพ่อน้องเฟมจะชอบตกแต่งบ้าน และจะไปต่างประเทศบ้างโดยไปประมาณปีละครั้ง คุณพ่อน้องเฟมจะชอบไปฝึกสมาธิในกลุ่มที่ฝึกโยคะด้วยกัน ซึ่งคุณพ่อจะชอบการฝึกสมาธิของกลุ่มโยคะเพราะทำให้มีความสุขมากขึ้น มีชีวิตที่เปลี่ยนไป มีความคิดที่เปลี่ยนไป สำหรับรายได้ของคุณพ่อน้องเฟมจะขึ้นอยู่กับการทำงานมากหรือน้อยเพราะรายได้ที่ได้จะเป็นการแบ่งเปอร์เซ็นต์กับทางโรงพยาบาล โดยประมาณ 45 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเหมือนกับเช่าสถานที่ของโรงพยาบาลทำงาน ถ้าทำงานมากจะมีรายได้ที่มากขึ้นตามลำดับ

ในส่วนสังคมที่ทำงานของคุณพ่อน้องเฟม คุณพ่อบอกว่ามีความสุขดี เพราะรู้สึกว่าการแก้ปัญหาทุกอย่างผ่านไปก็จะทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้น ในส่วนเพื่อนร่วมงานของคุณพ่อน้องเฟมเองก็ไม่ค่อยมีปัญหา เมื่อก่อนก็เคยมีบ้าง แต่เป็นเพราะคุณพ่อน้องเฟมยังไม่ค่อยเข้าใจในชีวิตและคุณพ่อน้องเฟมยังบอกอีกว่า ในแต่ละคนนั้นจะมีเอกลักษณ์ของตัวเอง ถ้าเกิดเรายอมรับเขาได้เราก็จะสบาย สามารถปรับตัว และทำในสิ่งที่ถูกต้องได้ ทุกคนก็จะเริ่มเห็นแล้วก็จะยอมรับเราเอง และถ้าคุณพ่อน้องเฟมต้องไปงานสังคมกับเพื่อนฝูงก็มักจะพาลูกไปด้วย แต่ก็มีบางครั้งที่ท่านจะไม่พาลูกไป หากต้องไปต่างจังหวัดคุณพ่อน้องเฟมจะให้เพื่อนหรือแม่บ้านที่ทำงานบ้านมาดูแลลูกๆ แทน

ในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวคุณพ่อน้องเฟมบอกว่า คุณพ่อน้องเฟมนั้นจะพยายามเลี้ยงลูกให้ลูกพยายามที่จะช่วยตัวเองให้มาก อย่างเช่นคนเล็กคือน้องเฟม ถ้าน้องเฟมต้องขึ้นรถไปไหน ท่านจะบอกให้น้องเฟมระวังตัว คุณพ่อน้องเฟมจะสอนให้ลูกฝึกช่วยตัวเอง และที่ต้องหัดให้ลูกช่วยเหลือตัวเองนั้น อาจจะเป็นเพราะครอบครัวนี้มีคุณพ่อดูแลคนเดียว ถ้าเกิดมีคุณแม่ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่า คุณแม่ของน้องเฟมก็คงไม่ยอม แต่ในส่วนคุณพ่อก็คิดว่าเด็กควรจะช่วยตัวเองได้บ้าง เพื่ออนาคตของเด็กเอง เพราะเมื่อถึงเวลานั้น เด็กจะ

มีความเข้มแข็งมากขึ้น ในส่วนความสัมพันธ์ของเด็กทั้งสองคน คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าจะมีทะเลาะกันบ้างเหมือนกับเด็กที่อายุใกล้เคียงกัน ก็มักจะทะเลาะกันเป็นประจำ แต่คุณพ่อน้องเฟมจะปล่อยลูกเพราะเข้าใจ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างลูกทั้งสองกับคุณพ่อเป็นปกติดี เด็กทั้งสองคนรักพ่อกับแม่เท่าๆ กันจึงไม่ค่อยมีปัญหา เมื่อเทียบกับครอบครัวอื่นคุณพ่อน้องเฟมบอกว่าก็คิดว่าครอบครัวของตนเองนั้นอบอุ่นดี เนื่องจากว่าลูกทั้งสองคนเข้าใจพ่อแม่ และลูกก็ไม่มีปัญหา ครูที่โรงเรียนจะเขียนมาบอกท่านว่าน้องเฟมเป็นเด็กที่ร่าเริง ชอบช่วยเหลือเพื่อนฝูง มีสุขภาพที่แข็งแรง คือทุกอย่างดีมีจิตใจที่แจ่มใสและคุณพ่อน้องเฟมยังบอกอีกว่าจะพยายามสร้างครอบครัวของตัวเองให้เข้มแข็ง ให้เด็กฝึกช่วยเหลือตัวเอง และเป็นคนดีคนหนึ่งในสังคม สิ่งไหนที่ไม่ดีคุณพ่อน้องเฟมจะคอยสอนลูก

สำหรับความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูกนั้น คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าคุณพ่อน้องเฟมจะพยายามปลูกฝังให้ลูกเป็นคนดีและช่วยเหลือตัวเองได้ จะส่งให้ลูกเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่จะเรียนได้ สำหรับตัวน้องเฟมเองไม่เคยตั้งเป้าหมายให้กับน้องเฟมว่าน้องเฟมจะต้องเป็นอะไร ขอเพียงแต่ให้ลูกเป็นคนดี ถ้าลูกชอบอะไรท่านก็จะส่งเสริม และท่านหวังว่าลูกจะได้ใช้ชีวิตครอบครัวและอยู่ในสังคมได้อย่างกลมกลืนไม่มีปัญหา ส่วนอาชีพในอนาคตก็จะให้เด็กเป็นผู้เลือกเอง ท่านจะให้อิสระในการตัดสินใจ แต่คุณพ่อจะคอยแนะนำบ้างในบางครั้ง

สำหรับทัศนคติที่มีต่อการเรียนพิเศษนั้น คุณพ่อน้องเฟมบอกว่าเห็นลูกบางคนชอบแต่เห็นบางคนก็รู้สึกถูกบังคับ เหตุผลที่คุณพ่อน้องเฟมรู้สึกที่เด็กถูกบังคับให้ไปเรียนก็เพราะว่าเห็นหน้าเด็กบางคนไม่ค่อยมีความสุขเท่าไร และพ่อแม่บางคนอาจไม่มีเวลาให้ลูกจึงทำให้ลูกต้องเรียนเพิ่มเติม และถ้าให้คุณพ่อน้องเฟมเลือกในการที่จะให้ลูกเรียนกวดวิชาหรือเลือกเรียนกิจกรรมพิเศษ คุณพ่อน้องเฟมจะเลือกให้เรียนพิเศษประเภทกิจกรรม แต่การเรียนกวดวิชานั้นไม่จำเป็นมากขอเพียงให้เด็กตั้งใจเรียนในห้องเรียน แต่ถ้าลูกต้องสอบเข้าเรียนต่อในความคิดเห็นที่จะให้ลูกไปเรียนกวดวิชาหรือไม่นั้น คุณพ่อน้องเฟมบอกว่ก็คงต้องดูการศึกษาของลูกด้วยว่าเด็กเรียนเป็นอย่างไร เด็กเรียนดีหรือไม่ แต่ถ้าการเรียนของเด็กไม่ดีบางวิชาอาจให้เรียนกวดวิชาได้ แต่ถ้าลูกเขาเรียนพอใช้ได้เอาตัวรอดได้คงไม่ต้องเรียนกวดวิชาและถ้าเป็นพวกภาษาอังกฤษหรือคอมพิวเตอร์ต้องดูว่าเด็กสนใจหรือไม่ ถ้าเด็กไม่สนใจก็คิดว่าไม่จำเป็นแต่ถ้าเด็กสนใจก็ให้เด็กเรียนได้ คือจะเอาความพอใจของลูกเป็นหลักและต้องดูว่าเด็กชอบและเรียนไหวหรือไม่ ดูเหตุผลว่าเด็กอยากเรียนหรือไม่และดูเวลาของเด็กด้วยตัวคุณพ่อน้องเฟมเองจะไม่ค่อยเน้นอะไรมาก คงดูลูกไปเรื่อยๆ ก่อน แต่ถ้าลูกเรียนอยู่ชั้น

มัธยมศึกษาดอนปลายอาจจะให้เรียนพิเศษ คุณพ่อน้องเฟมบอกว่า "ไม่ใช่ว่าชีวิตของเด็กจะมีแค่การเรียนหนังสือ จะกินข้าวหรือจะทำอะไรก็ต้องอ่านหนังสือ ก็คงต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติให้เด็กได้เรียนรู้ไปเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าตื่นมาก็ต้องอ่านหนังสือ ก่อนนอน ก่อนกินข้าวก็ต้องอ่านหนังสือ ไม่ต้องการให้เด็กเขาเป็นเหมือนหุ่นยนต์และไม่อยากให้เด็กเครียด"

กรณีศึกษาที่ 3

1. การเรียนพิเศษของน้องเนย

น้องเนย ปัจจุบันอายุ 7 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย น้องเนยมีพี่น้องสองคน โดยน้องเนยเป็นลูกคนโต และมีน้องชายหนึ่งคนชื่อน้องเนม ปัจจุบันน้องเนมอายุ 5 ปี เรียนอยู่ชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัยเช่นกัน ที่น้องเนยและน้องเนมเลือกเรียนที่โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัยนั้น คุณแม่น้องเนยบอกว่า เพราะคุณแม่น้องเนยเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้ พร้อมทั้งชอบนโยบายของโรงเรียนนี้

ด้านการเรียนพิเศษของน้องเนย คุณแม่น้องเนยบอกว่า เมื่อก่อนน้องเนยเคยเรียนกอล์ฟโดยเรียนตั้งแต่อายุได้ 3 ปี ที่สนามกอล์ฟลานนา หลังจากนั้นน้องเนยได้ไปเรียนเทควันโด โดยเริ่มเรียนตั้งแต่อายุ ประมาณ 5 ปี ที่ตึกซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา และหลังจากนั้นก็มาเรียนว่ายน้ำตอนอายุได้ 7 ปี ที่สนามกีฬาสมโภชเชียงใหม่ 700 ปี ค่าเรียนว่ายน้ำเดือนละ 600 บาท น้องเนยจะเรียนว่ายน้ำทุกวัน ยกเว้นวันจันทร์ วันละ 2 ชั่วโมง ตั้งแต่เวลา 17.00 – 19.00 น. ปัจจุบันน้องชายของน้องเนยได้มาเรียนว่ายน้ำด้วย เพราะน้องเนยไปเรียนจึงให้น้องเนมไปเรียนด้วยกัน ซึ่งน้องเนยสามารถว่ายน้ำได้ทุกท่าในคอร์สพื้นฐาน น้องเนยจึงได้เรียนต่อในคอร์สนักกีฬา และน้องเนยก็เรียนเข้าคอร์สที่ 7 แล้ว ช่วงที่เรียนว่ายน้ำน้องเนยได้หยุดเรียนกอล์ฟและเทควันโด เพราะเมื่อไปเรียนว่ายน้ำทำให้ไม่มีเวลาเรียนอย่างอื่น ก่อนไปเรียนว่ายน้ำทุกครั้งคุณแม่น้องเนยจะต้องดูแลเรื่องอาหารการกินให้ลูก และต้องให้ลูกทำการบ้านก่อน เพราะกว่าจะเรียนว่ายน้ำเสร็จก็ประมาณทุ่มกว่า ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเลิกช้าเป็นประจำ บางครั้งเรียนจนถึง 1 ทุ่มครึ่งกว่าจะถึงบ้านก็ 2 ทุ่ม และวันหยุดของการเรียนว่ายน้ำจะหยุดตรงกับการเรียนเทควันโดคือหยุดทุกวันจันทร์ และคุณแม่น้องเนยก็คิดว่าลูกคงเหนื่อยและเพลียมากจากการเรียนว่ายน้ำแล้ว ซึ่งหากน้องเนยเหนื่อยมากเกินไปก็จะทำได้ไม่ดี ดังนั้นหากจะให้ให้น้องเนยเรียนกิจกรรมอื่นอีกในวันเสาร์และอาทิตย์นั้น ลูกอาจจะทำได้ไม่ดีนัก จึงไม่อยากให้ลูกเรียนหลายอย่างพร้อมกัน อีกทั้งน้องเนยเป็นยังเด็กที่ถ้าทำอะไรแล้วจะจริงจังมาก คุณแม่น้องเนยจึงจำเป็นต้องให้น้องเนยหยุดเรียนเทควันโด

และกอล์ฟก่อน เพื่อจะได้ให้น้องเนยเรียนว่ายน้ำเพียงอย่างเดียว คุณแม่น้องเนยยังบอกอีกว่า เมื่อก่อนตอนเรียนเทควันโดกับกอล์ฟสามารถจัดเวลาเรียนได้ เพราะเทควันโดจะเรียนในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ส่วนกอล์ฟสามารถเรียนในวันธรรมดาได้ คือเรียน 4 วันต่อสัปดาห์ การเรียนกอล์ฟก็ต้องเรียนวันเสาร์วันอาทิตย์เช่นกัน แต่ครูผู้สอนให้น้องเนยเรียนในวันธรรมดาได้ สำหรับค่าใช้จ่ายในการเรียนกอล์ฟของน้องเนยคือเดือนละ 1,500 บาท สำหรับคุณแม่แล้ว คิดว่าแพงพอสมควร เพราะในการเรียนแต่ละครั้งจะต้องซื้อลูกกอล์ฟเพื่อฝึกไดรฟ์อีกลูกละ 10 บาท ถาดหนึ่งจะมีลูกกอล์ฟ 20 ลูก ในแต่ละครั้งจะซื้อจำนวนสองถาด ซึ่งน้องเนยเรียนกอล์ฟได้ช่วงหนึ่งจึงได้หยุดเรียน เพราะช่วงนั้นครอบครัวของน้องเนยจะไปเที่ยวที่ประเทศสิงคโปร์ จึงได้หยุดเรียนกอล์ฟเพื่อไปเที่ยว และหลังจากนั้นน้องเนยต้องไปประกวดโฟร์โมสต์คิตตี้ ในการประกวดครั้งนั้น น้องเนยได้ใช้ความสามารถด้านกีฬาเทควันโดในการประกวด หลังจากน้องเนยเรียนเทควันโดได้ประมาณ 2 ปี ก็ได้ถึงระดับขั้นสายแดง

สำหรับในด้านอายุของเด็กมีส่วนในการเรียนพิเศษหรือไม่ คุณแม่น้องเนยบอกว่า คุณแม่น้องเนยเคยให้น้องเนมน้องของน้องเนยไปเรียนเกี่ยวกับศิลปะที่ศิลปะเด็กจัดแจ อยู่ประมาณหนึ่งเดือนแล้วก็เลิกเรียนไป เนื่องจากอายุน้อยเกินไปที่จะเรียน สาเหตุที่ให้น้องเนมไปเรียน เพราะว่าต้องไปรอน้องเนยเรียนเทควันโด ประกอบกับมีน้องฟ้าซึ่งเป็นน้องสาวของเพื่อนของน้องเนยไปเรียนด้วย และคุณแม่น้องเนยเห็นว่าน้องเนมเป็นเด็กชอบศิลปะ การเรียนศิลปะจะทำให้มีอารมณ์สุนทรีย์ และมีอารมณ์ดี การไปเรียนศิลปะน่าจะเหมาะกับน้องเนม จึงให้น้องเนมลองไปเรียนดู แต่น้องเนมอายุน้อยเกินไปที่จะเรียน น้องเนมไม่สามารถเข้ากับกฎระเบียบได้ และน้องเนมเป็นเด็กที่กล้า คือถ้าไม่เชื่อก็จะไม่ทำ ถ้าให้น้องเนมไปเรียนก็จะไม่ได้รับอะไร เมื่อเรียนแล้วไม่สามารถทำอะไรได้มากจึงได้ให้น้องเนมเลิกเรียน แต่ถ้าเรียนแล้วได้รับประโยชน์ก็คงให้น้องเนมเรียนต่อ ในส่วนค่าใช้จ่ายในการเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเนยบอกว่าบางครั้งก็มองตรงจุดนี้เหมือนกัน ซึ่งก็รู้ว่าค่าเรียนแพง แต่บางอย่างถึงจะแพงก็ต้องยอมจ่ายถ้าสิ่งนั้นดี อย่างเช่น การเรียนแบบตัวต่อตัวกับการเรียนเป็นกลุ่ม ถ้าการเรียนเป็นกลุ่มเรียนแล้วไม่ค่อยได้รับอะไร คุณแม่น้องเนยก็จะยอมจ่ายเงินให้น้องเนยเรียนแบบตัวต่อตัว เช่น การเรียนกอล์ฟซึ่งค่าใช้จ่ายค่อนข้างแพง หรือการเรียนว่ายน้ำซึ่งเรียนแบบตัวต่อตัว

สำหรับสาเหตุหรือเป้าหมายที่ให้ออกไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเนยบอกว่า สาเหตุที่น้องเนยไปเรียนกอล์ฟ เพราะคุณพ่อของน้องเนยจะไปเล่นกอล์ฟเป็นปกติอยู่แล้ว เมื่อพาน้องเนยไปเล่นกอล์ฟและเห็นว่าน้องเนยสามารถเล่นกอล์ฟได้ จึงพาน้องเนยไปด้วย ส่วนคุณแม่จะดูแลน้องเนมอยู่ที่บ้าน ของเล่นของน้องเนยจะเกี่ยวกับกอล์ฟหมด อีกทั้งสนาม

กอล์ฟลานนาตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับบ้านของน้องเนย ตรงทางไปศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่ หรือทางไปอำเภอแมริม ซึ่งบ้านของน้องเนยจะติดกับถนนใหญ่เช่นกัน ชั้นล่างเปิดเป็นสำนักงานกฎหมายและทนายความ สำหรับการไปเรียนเทควันโด คุณแม่น้องเนยบอกว่า ตอนแรกทีให้น้องเนยไปเรียนเทควันโด เนื่องจากจะให้ลูกได้ออกกำลังกาย และคุณแม่น้องเนยเห็นว่าน้องเนยชอบทำท่าอูลตราแมน และที่ไปเรียนก็ไม่ได้มีคนชักชวนแต่อย่างใด แต่บังเอิญรถของคุณแม่น้องเนยติดไฟแดง และมีคนมาแจกใบปลิวแนะนำโรงเรียนสอนเทควันโด เห็นว่าสถานที่เรียนอยู่บริเวณสี่แยกช่วงสิงห์ ซึ่งอยู่ใกล้บ้านของน้องเนย และเมื่อก่อนคุณแม่น้องเนยก็เคยคิดอยากจะพาลูกไปเรียนเทควันโดอยู่แล้ว เพราะมีหลานชายซึ่งเป็นลูกของพี่ชายของคุณพ่อของน้องเนยอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเก่งเทควันโดมาก หลานชายเรียนได้ระดับสายดำแดง เวลาไปแข่งขันมักจะได้รับรางวัล ซึ่งช่วงนั้นทางครอบครัวของน้องเนยได้ไปเที่ยวที่สหรัฐอเมริกา ได้ไปเห็นหลานชายฝึกซ้อมเทควันโด และพี่ชายของคุณพ่อของน้องเนยจะรู้สึกภาคภูมิใจในตัวลูกชายมาก คุณพ่อและคุณแม่น้องเนยจึงรู้สึกดีกับกีฬาเทควันโด อีกทั้งน้องเนยชอบการต่อสู้อยู่แล้วด้วย จึงเป็นสาเหตุหนึ่งในการส่งน้องเนยไปเรียนเทควันโด ในช่วงแรกที่น้องเนยไปเรียนเทควันโด น้องเนยจะร้องไห้ไปแล้วก็เตะไป ทางคุณพ่อและคุณแม่น้องเนยก็จะให้น้องเนยเลิกเรียน แต่พอครูที่สอนเทควันโดได้ให้เตะเป้าซ้อม และน้องเนยสามารถเตะได้ น้องเนยจึงยอมเรียนแล้วก็ชอบ หลังจากนั้นคุณแม่ได้ให้น้องเนยไปเรียนว่ายน้ำที่สนามกีฬาสมโภชเชียงใหม่ 700 ปีด้วย โดยเห็นว่าเด็กทุกคนต้องว่ายน้ำเป็นเพื่อให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และยังเป็นการออกกำลังกายที่ดีด้วย เพราะน้องเนยเป็นเด็กที่ตัวเล็ก มีปัญหาในเรื่องการเจริญเติบโต อีกทั้งครอบครัวของน้องเนยจะชอบไปเที่ยวในสถานที่เกี่ยวกับน้ำ เช่น ทะเล จึงตัดสินใจให้ลูกได้ไปเรียนว่ายน้ำ สาเหตุที่เลือกเรียนว่ายน้ำที่สระนี้เพราะว่าใกล้บ้าน และคุณแม่น้องเนยก็ตัดสินใจพาน้องเนยเข้าชมรมว่ายน้ำ คุณแม่น้องเนยบอกว่า ต้องการให้น้องเนยเรียนว่ายน้ำมานานแล้ว ตั้งแต่น้องเนยเรียนอยู่ชั้นอนุบาลแต่น้องเนยไม่ยอมไปเรียน คุณแม่น้องเนยต้องรออยู่หลายปีจนกระทั่งน้องเนยอายุได้ 7 ปี คุณแม่จึงต้องบังคับให้เรียนว่ายน้ำ ในช่วงแรกน้องเนยจะไม่ชอบการว่ายน้ำ แต่เนื่องจากลักษณะนิสัยของน้องเนยเป็นเด็กที่เมื่อทำอะไรแล้วจะจริงจัง เมื่อเรียนไปเรื่อยๆ จึงชอบการเรียนว่ายน้ำ แล้วก็เรียนมาจนปัจจุบัน

สิ่งที่ได้รับจากการที่น้องเนยไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเนยบอกว่า น้องเนยเคยเป็นโรคหอบหืดเมื่อตอนอายุ 6 ปี หลังจากไปเรียนและได้ออกกำลังกายได้ประมาณ 1 ปี น้องเนยจึงหายจากโรคหอบหืดที่น้องเนยเป็นอยู่และน้องเนยก็มีสุขภาพดีขึ้น คุณแม่เห็นน้องเนยเข้า

สังคมได้ดีขึ้น มีเพื่อนมากขึ้น จากเดิมที่เคยเป็นเด็กขี้อายไม่ค่อยกล้าพูดคุยกับใคร น้องเนยสามารถสอบเลื่อนสายในกีฬาเทควันโดได้เกรดที่ดี และยังได้ใช้ความสามารถของกีฬาเทควันโดในการประกวดของโรงเรียน จนได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปประกวดในระดับภาค และได้เป็นตัวแทนในระดับภาคไปประกวดในระดับประเทศ ซึ่งน้องเนยได้ชนะเลิศการประกวดระดับประเทศ ในการประกวดรายการไฟร์โมสต์คิดดี้ ของรายการซูเปอร์จิ๋ว ได้รับรางวัลพร้อมทุนการศึกษาจากทางรายการและโรงเรียน สำหรับความรู้สึกในครอบครัวของน้องเนยรู้สึกภาคภูมิใจในตัวของน้องเนยมาก เพราะว่าจากที่น้องเนยเคยเป็นเด็กที่ขี้อายไม่กล้าแสดงออก น้องเนยก็สามารถทำได้ คุณแม่น้องเนยบอกว่าในส่วนตัวของน้องเนยเองตามทัศนคติของคุณแม่ น้องเนยก็ไม่อยากทำอะไรเหล่านี้ เพราะปกติเป็นเด็กขี้อาย แต่ในเวลาที่คุณแม่ให้ น้องเนยแสดงออก น้องเนยจะสามารถทำได้ดี ในการแนะนำตัวหรือให้สัมภาษณ์ ถ้าให้เลือก น้องเนยจะขอเลือกไม่ทำดีกว่า แต่เนื่องจากน้องเนยเป็นเด็กที่เชื่อฟังคุณแม่ คุณแม่จะมีวิธีที่จะพูดคุยกับน้องเนย ให้สามารถทำได้และทำได้ดีด้วย

น้องเนยบอกว่าน้องเนยเคยเรียนกอล์ฟโดยไปเรียนกับคุณพ่อ และได้ไปเรียนเทควันโดกับว้ายน้ำ แต่ตอนนี้น้องเนยไปเรียนว้ายน้ำบ่อยที่สุดและในช่วงไปเรียนว้ายน้ำน้องเนยได้หยุดเรียนเทควันโด ส่วนการเรียนกอล์ฟน้องเนยก็จะไปเรียนบ้างแต่ไม่บ่อยโดยไปเรียนพร้อมกับคุณพ่อ ตอนนี้น้องเนยชอบเรียนว้ายน้ำมากที่สุด อย่างอื่นก็ชอบเหมือนกันแต่ไม่ค่อยได้ไปเรียนเพราะไม่มีเวลา และเหนื่อยจากการเรียนว้ายน้ำเพราะน้องเนยเรียนว้ายน้ำเกือบทุกวัน น้องเนยบอกว่าคุณพ่อและคุณแม่จะพาน้องเนยไปเรียนและเป็นคนให้น้องเนยเลือกเรียนตามแต่น้องเนยจะชอบ น้องเนยชอบที่จะเรียนพิเศษด้านกีฬา เพราะทำให้ได้มีเพื่อนใหม่ ได้สนุกกับการเรียนและชอบครูผู้สอน และคุณพ่อคุณแม่ก็ชอบด้วย น้องเนยได้ออกกำลังกาย เพราะทำให้ร่างกายแข็งแรงและตัวสูงขึ้น และทำให้น้องเนยมีความกล้าในการแสดงออก มากขึ้น

คุณพรชัย จิตรนวลเสถียร กรรมการผู้จัดการซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา ซึ่งน้องเนยไปเรียนเทควันโดและน้องเนยเคยไปเรียนศิลปะอยู่ที่อาคารนี้ คุณพรชัยบอกว่าการที่จะส่งเสริมเด็กในการเรียนพิเศษนั้น จะต้องอยู่ที่ว่าพื้นฐานของแต่ละครอบครัวเป็นอย่างไร ถ้าพื้นฐานของครอบครัวได้อบรมมาดีแล้วและได้สอนให้ลูกมีการตัดสินใจบ่อยครั้ง มีความมั่นใจที่มากขึ้น การเรียนพิเศษจะไม่จำเป็น ใช้เวลาไปเล่นกีฬาดีกว่า เพราะจะได้ประโยชน์อย่างอื่น เช่นได้ฝึกการเข้าสังคมกับผู้อื่น ได้เพื่อน และได้ออกกำลังกายให้สุขภาพดี ถ้าสุขภาพดีสมองก็จะแจ่มใสตามไปด้วย โดยเฉพาะสำหรับเด็กซึ่งต้องเจริญเติบโตต่อไป

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องเนย

คุณพ่อของน้องเนย ปัจจุบันอายุ 42 ปี ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่อาคารพาณิชย์แถวบริเวณถนนโชตนา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ คุณพ่อน้องเนยจบการศึกษา ระดับชั้นปริญญาตรี ด้านนิติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันประกอบอาชีพทนายความ โดยเปิดสำนักงานด้านกฎหมายและทนายความเป็นของตนเอง และเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายให้กับบริษัทเอกชน มีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณเดือนละ 50,000 บาท ขึ้นไป

คุณแม่ของน้องเนย ปัจจุบันอายุ 34 ปี ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันอาศัยอยู่กับคุณพ่อน้องเนย คุณแม่น้องเนยจบการศึกษาระดับอนุปริญญา จากวิทยาลัยพยาบาลพะเยา ด้านพยาบาลผดุงครรภ์ ปัจจุบันเป็นแม่บ้านและช่วยงานของสามีภายในสำนักงาน

คุณพ่อของน้องเนยเป็นคนกรุงเทพฯ อาศัยอยู่บริเวณใกล้กับซาฟารีเวิลด์ ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ของน้องเนยแต่งงานกันมาประมาณ 10 ปีแล้ว ในช่วงแรกที่แต่งงาน คุณพ่อของน้องเนยยังทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ และทำงานที่เชียงใหม่ด้วย หลังจากนั้นถึงย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ เพราะคุณแม่ของน้องเนยไม่ยอมไปอยู่ที่กรุงเทพฯ เนื่องจากเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว ประกอบกับคุณพ่อน้องเนยก็เริ่มเบื่อกรุงเทพฯ คุณพ่อของน้องเนยจึงเปิดสำนักงานด้านกฎหมายและทนายความ โดยให้บริเวณด้านล่างของบ้านเป็นสำนักงาน รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาของโรงพยาบาลราชเวชและบริษัทเอกชนอีกหลายแห่ง ส่วนคุณแม่ของน้องเนยเคยทำงานมา 3 ปี แล้วลาออก เพื่อมาช่วยงานสามีในช่วง 4 - 5 ปีหลัง และเป็นแม่บ้านดูแลลูกๆ ด้วย เมื่อก่อนสำนักงานจะอยู่ข้างในหมู่บ้าน หลังจากนั้นถึงได้ย้ายมาเปิดอยู่ในที่ปัจจุบันได้ประมาณ 5 ปี บ้านที่เปิดเป็นสำนักงานเป็นบ้านของคุณแม่น้องเนย ซึ่งในสมัยก่อนเคยใช้ทำธุรกิจของตนเองเกี่ยวกับที่ดินจัดสรร และก่อนนั้นเคยเปิดเป็นร้านขายของฝากจากเชียงใหม่ ร้านเช่าหนังสือ และร้านเสริมสวยแล้วได้ปิดไป คุณแม่น้องเนยบอกว่า เมื่อก่อนครอบครัวของน้องเนยได้ซื้อบ้านทาวเฮ้าส์ไว้สองห้องเพื่อสร้างเป็นเรือนหอ แต่ต้องย้ายออกมาอยู่ที่ตึกในปัจจุบันนี้ เพราะช่วงนั้นคุณย่าน้องเนยมาจากสหรัฐอเมริกาได้มาเที่ยวแล้วเกิดล้มป่วยไม่สบายจึงต้องเข้าออกบ่อย ๆ ทำให้ไม่สะดวก ทางครอบครัวน้องเนยจึงต้องย้ายมาอยู่ที่อาคารพาณิชย์หลังนี้

วิถีชีวิตและความสัมพันธ์ในครอบครัวน้องเนย คุณแม่น้องเนยบอกว่าปัจจุบันครอบครัวมีรายได้โดยประมาณ 50,000 บาทต่อเดือน ซึ่งช่วงนี้ถือว่ารายได้ไม่น้อย แต่ก็

สามารถอยู่ได้ เพราะคุณแม่น้องเนยเป็นคนประหยัด ส่วนช่วงที่รายได้ดีจะเป็นช่วงที่เศรษฐกิจไม่ดี เนื่องจากจะมีการฟ้องร้องกันมาก แต่ก็ได้ทยอยฟ้องจนเหลือน้อยลงแล้ว และมีงานของธนาคารกรุงเทพ อีก 5 สาขา ซึ่งเมื่อก่อนธนาคารจะไม่ค่อยปล่อยสินเชื่อ หนี้เสียก็จะมี คุณพ่อของน้องเนยก็ทยอยฟ้องจนเกือบหมดภายใน 4-5 ปี และทางธนาคารก็ไม่ค่อยฟ้อง เพราะเป็นหน้าตาของธนาคารว่าไม่มีหนี้เสียยังมีหนี้ดีอยู่ทั้งที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในช่วงที่ดีก็จะมีรายได้มาก สำหรับค่าใช้จ่ายในสำนักงานจะมีค่าใช้จ่ายของพนักงานสองคน ค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวคุณแม่น้องเนยบอกว่าครอบครัวตนเองค่อนข้างประหยัด คุณแม่น้องเนยจะเป็นคนดูแลและจัดการค่าใช้จ่าย จะไม่ฟุ่มเฟือย เช่น กับข้าวก็จะทำเอง วันเสาร์อาทิตย์จะไปทานอาหารนอกบ้านบ้าง หรือพาลูกไปเรียนพิเศษหรือทำกิจกรรมที่ไหนก็จะรับประทานอาหารที่นั่น หรือไปตามห้างสรรพสินค้า สำหรับการไปเที่ยวต่างจังหวัดนั้น คุณแม่น้องเนยบอกว่าคุณพ่อน้องเนยจะไปบ่อย แต่ถ้าไปทั้งครอบครัวจะไปช่วงปิดเทอม สำหรับรายได้ที่จะดูแลครอบครัวในช่วงนี้ไม่ลำบากมากนัก แต่ต่อไปในอนาคตก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร คุณแม่น้องเนยบอกว่าภาระในการเลี้ยงดูลูกทั้งสองคนก็ถือว่าไม่เบาแต่ก็ไม่หนักมากนัก เพราะมีการจัดการวางแผนการใช้จ่ายของครอบครัวดี ครอบครัวจึงสามารถอยู่ได้โดยไม่มี ความทุกข์ แต่ว่าก็ไม่มีเหลือเก็บมากนัก ซึ่งก็มีความสุขดี คุณพ่อของน้องเนยจะชอบไปดูภาพยนตร์มากแต่ลูกไม่ชอบไปดูเพราะกลัวเสียงดัง ในส่วนของการไปรับส่งลูกไปเรียนหนังสือหรือไปเรียนพิเศษนั้น คุณพ่อหรือคุณแม่น้องเนยจะไปรับส่งลูกเอง เพราะครอบครัวทำธุรกิจของตัวเองสามารถจัดเวลาเองได้ ไม่เหมือนกับการทำงานประจำ

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูลูกนั้น คุณแม่น้องเนยบอกว่าเวลาเลี้ยงลูกก็มีบางครั้งที่ดี ลูกบ้าง แต่คุณพ่อน้องเนยเองจะไม่ค่อยดีหรือดุลูก ถ้าลูกก็จะดื้อ แต่ส่วนใหญ่จะตามใจลูกพอสมควร คุณแม่น้องเนยเลี้ยงลูกโดยใช้วิถีใกล้ชิดกับลูก เช่น เวลาที่ไปส่งลูกไปเรียนหนังสือในตอนเช้า ในขณะที่ไปส่งลูกจะมีการพูดคุยกันว่าให้ลูกตั้งใจเรียนหรือบางทีก็จะมีการแซวกันกับลูกว่า “ลูกตั้งใจเรียนหรือเปล่า” “ฟังครูสอนไหม” “เล่นกันหรือเปล่า” คุณแม่น้องเนยเองพยายามสอนให้ลูกตั้งใจเรียน ในตอนเย็นเวลาลูกกลับมาที่บ้านคุณแม่น้องเนยก็จะสนใจดูการบ้านของลูกว่าลูกทำอย่างไร ทำถูกหรือทำผิดเข้าใจหรือไม่ และดูบทเรียนของลูกจากหนังสือของลูกที่เรียนว่ามีตรงไหนที่ลูกทำผิดบ้างหรือไม่ ตรงไหนที่ลูกไม่สนใจก็จะเน้นให้ลูกเข้าใจมากขึ้น

ความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูก คุณแม่น้องเนยบอกว่าลูกทั้งสองคนนั้นทั้งน้องเนยและน้องเนมโดยภาพรวมแล้วทั้งสองคนจะเหมือนกัน แต่ในเรื่องความคิดจะไม่

เหมือนกัน และถ้าแยกเป็นด้านต่างๆ ก็จะไม่เหมือนกัน ในความคาดหวังของคุณแม่น้องเนย ที่มีต่อลูก คุณแม่น้องเนยบอกว่า ความต้องการของคุณแม่ที่มีต่อลูกคืออยากให้ลูกเป็นคนดีมีศีลธรรมเป็นคนเก่ง สามารถเข้าสังคมได้โดยไม่มีใครรังเกียจ ส่วนเป้าหมายของลูกนั้น คุณแม่น้องเนยบอกว่าพยายามคิดว่าลูกจะเรียนอะไรก็ได้ ถึงแม้ลูกอาจจะไม่จบปริญญาเพราะตัวคุณแม่น้องเนยเองก็ไม่ได้จบปริญญา ลูกอาจจะจบแค่ ปวช. หรือ ปวส. นั่นก็แล้วแต่ แต่ขอให้ลูกเป็นคนดี สามารถสร้างรายได้ให้กับตนเองได้ เป็นคนที่เคารพพ่อแม่มีความกตัญญู และอยู่อย่างมีความสุขซึ่งแค่นี้คุณแม่ของน้องเนยก็พอใจแล้ว แต่ความคาดหวังของคุณแม่น้องเนยคิดว่าลูกๆ น่าจะเรียนไปถึงปริญญาตรี ปริญญาโท หรือปริญญาเอก ถ้าเป็นไปได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือช่วยเหลือตัวเองได้ เอาตัวรอดในสังคมได้และเป็นคนดี สำหรับน้องเนยตั้งเป้าหมายในชีวิตไว้ว่าต้องการจะเป็นผู้พิพากษา เพราะคุณพ่อเป็นแค่ทนายความ เคยมีคนมาสัมภาษณ์น้องเนยหลายครั้งตอนไปรายการซูปเปอร์จิ๋ว คุณแม่น้องเนยไม่เคยสอนน้องเนย แต่น้องเนยก็ตอบได้ว่าเขาต้องการจะเป็นผู้พิพากษา คุณแม่คิดว่าน้องเนยเองคงจะรู้ความหมายของทนายความและผู้พิพากษาในระดับหนึ่ง แต่คุณแม่จะบอกกับน้องเนยตลอดว่า "อีกหน่อยลูกอาจจะเปลี่ยนความคิดก็ได้ อีกหน่อยลูกอาจจะเก่งคอมพิวเตอร์ และอาจจะเป็นนักคอมพิวเตอร์ก็ได้" เพราะน้องเนยเป็นคนช่างสังเกต เป็นคนละเอียดรอบคอบ จึงน่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ได้ คุณแม่น้องเนยก็ไม่ได้ปิดกั้นน้องเนยในสิ่งนี้และพยายามบอกน้องเนยว่าชีวิตนี้มีทางเลือกอีกมากมาย ช่วงนี้น้องเนยอยากจะเป็นแค่ตลกนี่ ก็จะยืนยันความคิดเดิม ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าน้องเนยอยู่กับคุณพ่อมากและยังไม่ค่อยเห็นสิ่งต่างๆ ที่หลากหลายออกไป ซึ่งก็เหมือนกับลูกอยู่ใกล้พ่อกับแม่ ดังนั้นผู้หญิงที่สวยที่สุดก็คือแม่ และผู้ชายที่หล่อที่สุดก็คือพ่อ ความรู้สึกของน้องเนยในเรื่องนี้ก็คงเหมือนกัน

ทัศนคติที่มีต่อการเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเนยบอกว่าแต่ละครอบครัวอาจจะคิดไม่เหมือนกัน คุณแม่น้องเนยคาดหวังว่าถ้าลูกเรียนลูกน่าจะเป็นอย่างนี้ ลูกน่าจะได้อะไรจากการเรียนบ้าง แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร สำหรับบางคนอาจคิดว่าไม่เป็นไรลูกอาจจะยังอายุน้อยจะให้หยุดเรียนก่อน เวลาไปเรียนพิเศษคุณแม่เนยจะคิดก่อนทุกด้าน ว่าการเรียนในแต่ละด้านจะเป็นอย่างไร ซึ่งคุณแม่เนยจะตั้งเป้าหมายไว้ก่อน แต่ไม่ได้คาดหวังมากถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร ในความคิดของคุณแม่น้องเนยเมื่อลูกสามารถทำอะไรได้ก็อยากให้ลูกคนอื่นทำได้ด้วย เมื่อน้องเนยไปเรียน คุณแม่น้องเนยให้เพื่อนบ้านพาไปเรียนด้วย สำหรับการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องเนยเห็นว่ามีผลสำคัญมาก เช่นการเล่นกีฬา จะทำให้มีสุขภาพดี มีน้ำใจนักกีฬามองโลกกว้างไกล ห่างไกลยาเสพติด ทำให้มีสมาธิ และเรียนดีด้วย ตัวอย่างเช่นการเรียน

ว่ายนํ้า นั้น จำเป็นต้องเรียนเพื่อให้สามารถเอาตัวรอดได้เมื่อเกิดเหตุการณ์คับขันขึ้น คุณแม่น้องเนยพยายามส่งเสริมลูกให้เลือกทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ดีที่สุด การไปเรียนพิเศษทำให้ไม่หมกมุ่นกับสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่เอาเวลาไปเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ที่ไม่เกิดประโยชน์ต่อเด็ก ซึ่งเด็กจะมีเวลาว่างอยู่แล้วขึ้นอยู่กับพ่อและแม่ของเด็กว่าจะสนับสนุนให้เด็กใช้เวลาว่างในการทำอะไรมาก่อน คุณแม่น้องเนยยังบอกอีกว่าพ่อแม่ทุกคนก็อยากให้ลูกเรียนเก่ง ซึ่งไม่มีใครปฏิเสธในสิ่งนี้ ปัจจุบันคุณแม่น้องเนยไม่ได้ให้ลูกเรียนกวดวิชา เพราะคิดว่าชีวิตนี้ไม่ใช่ว่าจะมีแต่การเรียนอย่างเดียว โดยส่วนใหญ่ทุกคนจะเรียนหนังสือถึงอายุ 22 ปี แต่หลังจากนั้นคือการใช้ชีวิตจริงๆ การเรียนถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแต่เป็นส่วนที่ต้องทำให้ได้ดีด้วย การเรียนดีแต่ก็ต้องใช้ชีวิตอย่างอื่นได้ดีด้วย ให้มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต ไม่ใช่ส่งเสริมให้ลูกเรียนอย่างเดียวโดยไม่สามารถทำอย่างอื่นได้ สำหรับน้องเนยกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถือว่ายังเล็กอยู่ถ้าลูกเรียนดีก็ถือว่าได้ตั้งใจแล้ว ในเด็กวัยนี้ถ้าในห้องเรียนเข้าใจดีแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องไปเรียนพิเศษ แต่ถ้าเรียนไม่ดีหรือเรียนไม่รู้เรื่อง คุณแม่อาจจะต้องเปลี่ยนแนวคิดให้ลูกไปเรียนพิเศษ แต่น้องเนยไม่มีปัญหาเรื่องการเรียน คุณแม่จึงค่อนข้างพอใจสำหรับการเรียนของน้องเนย

กรณีศึกษาที่ 4

1. การเรียนพิเศษของน้องโบ๊ต

น้องโบ๊ต ปัจจุบันอายุ 12 ปี เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม น้องโบ๊ตเป็นบุตรชายคนที่สองในจำนวนบุตรทั้งหมดสามคน โดยน้องโบ๊ตมีพี่สาวหนึ่งคนชื่อน้องบี และมีน้องชายหนึ่งคนชื่อน้องบอม น้องโบ๊ตได้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย และกำลังเตรียมตัวสอบเพื่อเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย ในระดับชั้น ม.4 ส่วนน้องบอมนั้นเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย แผนกประถม เช่นเดียวกับน้องโบ๊ต เด็กทั้ง 3 คนเกิดและเรียนที่เชียงใหม่

ด้านการศึกษาของลูก ๆ นั้น คุณแม่น้องโบ๊ตบอกว่าน้องโบ๊ตกับน้องบอมนั้นเรียนหนังสือในระดับชั้นอนุบาลที่อนุบาลสวนน้อย แล้วจึงมาเข้าศึกษาในระดับชั้น ป.1 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จนถึงปัจจุบัน น้องโบ๊ต เรียนที่โรงเรียนเรยีนาเชลี ตั้งแต่ชั้นอนุบาล 3 เพราะโรงเรียนนี้จะรับนักเรียนตั้งแต่อนุบาล 3 และได้เรียนมาจนถึงปัจจุบันคือระดับชั้น ม.3 ผลการเรียนนั้นอยู่ในระดับปานกลาง เกรดเฉลี่ยประมาณ 2.8 – 3.0 สำหรับน้องโบ๊ต ขณะที่

เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ผลการเรียนค่อนข้างดี แต่ในระยะหลังน้องบีตเรียนได้เกรดเฉลี่ยประมาณ 2 กว่า เหตุผลที่เลือกเรียนที่โรงเรียนมงฟอร์ต เพราะคุณแม่น้องบีตต้องการที่จะเลือกโรงเรียนที่ดีที่สุดให้กับลูก ซึ่งเท่าที่เห็นก็จะมีโรงเรียนมงฟอร์ตกับโรงเรียนเรยีนาเชลี เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและมีคนรู้จักค่อนข้างมาก ถ้าเป็นคนกรุงเทพฯ เมื่อพูดถึงโรงเรียนมงฟอร์ตก็จะมีคนรู้จัก ทั้งที่ในเชียงใหม่มีโรงเรียนที่ดีหลายโรงเรียน เช่น โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ก็จัดว่าเป็นโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนที่ดี และมีบุคลากรที่ดี แต่เมื่อเทียบกับโรงเรียนเอกชนแล้ว คุณแม่น้องบีตบอกว่าโรงเรียนรัฐบาลจะดีกว่าโรงเรียนเอกชน แต่ที่เลือกโรงเรียนมงฟอร์ตเพราะต้องการให้ลูกได้มีสังคมที่ดี เพราะคุณแม่น้องบีตทราบดีว่าโรงเรียนเรยีนาเชลีและโรงเรียนมงฟอร์ตนั้น คนที่เข้ามาเรียนโรงเรียนนี้ได้จะเป็นคนในอีกสังคมหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ก็จัดว่าเป็นโรงเรียนที่ดี แต่สังคมของคนที่มาเรียนจะเป็นเด็กรอบนอก เป็นเด็กที่มาจากกลุ่มผู้ปกครองหลากหลายอาชีพ ซึ่งคุณแม่น้องบีตไม่แน่ใจว่านิสัยของเด็กที่มาจากกลุ่มผู้ปกครองที่หลากหลายอาชีพนั้นจะแตกต่างกันไปหรือไม่ คุณแม่น้องบีตจึงกลัวว่าลูกจะได้รับสิ่งที่ไม่ดีมาตามที่ได้ฟังมาจากคนที่รู้จัก จากรุ่นพี่หรือรุ่นน้องที่เวลามาพบปะกัน เพราะคุณแม่น้องบีตไม่ใช่คนเชียงใหม่จึงต้องสอบถามจากคนอื่น เช่น จากรุ่นพี่ที่จบจากจุฬาฯ และเป็นคนเชียงใหม่เวลาที่มาสังสรรค์กันจะมีการถามถึงโรงเรียนต่าง ๆ บางคนยังสามารถฝากลูกให้เข้าเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ได้ เพราะเป็นศิษย์เก่าที่โรงเรียนนั้น และรุ่นพี่เหล่านั้นจะให้ข้อคิดต่าง ๆ ในเรื่องของสังคม ซึ่งคุณแม่น้องบีตก็เห็นด้วย และเมื่อมีโอกาสได้เข้าไปสัมผัสจึงได้ทราบว่าสังคมที่มาจากโรงเรียนมงฟอร์ตนั้นจะเป็นสังคมของพ่อค้า หรือข้าราชการเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีสถานะภาพทางสังคมใกล้เคียงกัน ไม่ใช่ลูกของแม่ค้าในตลาดหรือลูกคนขับสามล้อ

สำหรับการไปเรียนพิเศษของน้องบีตนั้น คุณแม่น้องบีตบอกว่าให้เด็กทั้ง 3 คนเรียนภาษาอังกฤษทุกคน เคยพาไปเรียนศิลปะบ้าง แต่ลูกไม่ค่อยชอบ ในส่วนของน้องบีตนั้นเรียนเปียโน มาตั้งแต่เด็กจนถึงปัจจุบัน ขณะนี้น้องบีตเรียนได้เกรด 6 สำหรับการไปเรียนพิเศษในด้านต่าง ๆ ส่วนใหญ่คุณแม่น้องบีตจะเป็นคนหาให้ลูกเรียน เคยพาลูกไปทดลองเรียนทางด้านดนตรีหรือศิลปะ แต่ถ้าลูกไม่ชอบก็ให้หยุดเรียน ในการเรียนด้านวิชาการของน้องบอมนั้น น้องบอมไปเรียนกับคุณครูที่โรงเรียนในวันเสาร์ช่วงเช้า คุณครูจะสอนเป็นรายวิชา ที่เหลือจะเป็นกิจกรรม แล้วจึงไปเรียนกีตาร์ต่อ ส่วนน้องบีต ปัจจุบันได้ให้ครูมาสอนพิเศษที่บ้านในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ค่าเรียนชั่วโมงละ 150 บาท เพราะเคยให้น้องบีตไป

เรียนกวดวิชาที่โรงเรียนกวดวิชาเมื่อเทอมที่ผ่านมา ซึ่งไม่ได้ผลเท่าที่ควรเพราะน้องบี๊ไม่ค่อยสนใจเรียนทั้งยังแอบหนีไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ด้วย และในช่วงนี้น้องบี๊ยังได้ไปเรียนร้องเพลงที่วอยส์สตูดิโอ ที่ตึกซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา เรียนมาได้ประมาณ 2-3 เดือนแล้ว โดยเรียนในวันพุธ ค่าเรียนชั่วโมงละ 300 บาท และเรียนวิชาภาษาอังกฤษในวันเสาร์และวันอาทิตย์ที่บ้านครูโดยเรียนกับน้องบอม สำหรับภาษาอังกฤษ เรียนมาได้ประมาณ 1 ปีแล้ว ตั้งแต่อายุชั้น ป.5 ส่วนวิชาคณิตศาสตร์กับวิชาภาษาไทยจะให้ครูมาสอนที่บ้าน ที่ผ่านมากุณแม่น้องบี๊เคยให้น้องบี๊ไปเรียนศิลปะกับครูเทพ ได้ประมาณ 1 ปี แต่ก็หยุดเรียนไปเพราะน้องบี๊ไม่ค่อยชอบ และเคยไปเรียนดนตรีหลักสูตรดนตรีพื้นฐาน ที่โรงเรียนดนตรียามาสาเชียงใหม่ ได้ประมาณ 2 เดือน ขณะอายุ 4 - 5 ปี แต่น้องบี๊ไม่ชอบอีกเช่นกัน หลังจากนั้นมาเรียนเทควันโดในช่วงประมาณชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 น้องบี๊ตั้งใจเรียนดีในช่วงแรก แต่ระยะหลังน้องบี๊เริ่มรู้สึกเบื่อ เพราะน้องบี๊เป็นเด็กเบื่อง่าย แต่คุณแม่ให้น้องบี๊จะบอกให้น้องบี๊เรียนต่อ เพราะการเรียนเทควันโดจะได้ออกกำลังกายด้วย

เป้าหมายหรือสาเหตุในการส่งลูกไปเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องบี๊บอกว่า โดยส่วนใหญ่จะเป็นคนที่พาลูกไปทดลองเรียนเหมือนกับเป็นการสุ่มเรียน ถ้าลูกชอบก็จะให้เรียนต่อ แต่ถ้าลูกไม่ชอบก็จะให้หยุดเรียน เหตุผลที่คุณแม่น้องบี๊ต้องเป็นคนพาลูกไปเรียน เพราะว่าเด็กยังอายุน้อยเกินกว่าที่เด็กจะรับรู้เอง ประสบการณ์ชีวิตยังน้อย คุณแม่น้องบี๊จึงต้องเป็นคนจัดหาให้เด็ก โดยจะพาลูกไปเรียนตั้งแต่อนุบาล 2-3 แล้ว เช่น น้องบี๊เคยเรียนบัลเล่ย์ แต่ในระยะหลังน้องบี๊เจ็บเท้าเลยให้เลิกเรียนแล้วไปเรียนเปียโนแทน ที่ให้เรียนเทควันโดเพราะอยากให้ลูกได้ออกกำลังกาย ส่วนน้องบอมอายุน้อยมากจึงดูเหมือนไม่ตั้งใจเรียน แต่คุณแม่ให้น้องบี๊ คิดว่าอย่างน้อยลูกก็ได้มีกิจกรรมทำ การเรียนพิเศษของลูก คุณแม่น้องบี๊จะเป็นการทดลองสุ่ม เพื่อหาจุดที่ลูกชอบ แต่ช่วงหลังลูกเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น พออายุประมาณ 9 ปี ลูกเริ่มมีความคิดของตัวเอง และเริ่มรู้ว่าตัวเองนั้นชอบอะไร เช่น น้องบอมมาขอเรียนกีตาร์ น้องบอมบอกว่าชอบและน้องบอมก็เรียนได้ คุณแม่น้องบี๊ก็เห็นดีด้วย ส่วนน้องบี๊มาขอเรียนร้องเพลง ในส่วนของการเรียนกวดวิชา คุณแม่น้องบี๊บอกว่า เมื่อก่อนลูกเคยเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน รู้สึกว่าลูกเหนื่อยและสงสัยลูกจึงให้หยุดเรียน ซึ่งตอนนี้โรงเรียนเลิกประมาณ 3 โมงกว่า ก็สามารถกลับบ้านได้ ถ้าให้เรียนพิเศษจะให้เรียนวันเสาร์และวันอาทิตย์ ส่วนตอนเย็นไม่มีเรียนพิเศษ เมื่อก่อนการไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษจะไปเรียนทั้ง 3 คน จะได้ไปรับไปส่งครั้งเดียว แต่ปัจจุบันไปเรียนด้วยกันไม่ได้แล้ว เพราะระดับที่เรียนของเด็กเริ่มมีความแตกต่างกัน เช่น น้องบี๊จะต้องไปเรียนไวกรณ์ที่มากกว่าเดิม และ

น้องปีสามารถไปเรียนกับเพื่อนได้ โดยเรียนกับเพื่อนที่เป็นกลุ่มประมาณ 4 - 5 คน รู้สึกว่าได้ผลการเรียนดีขึ้น การเรียนภาษาอังกฤษนั้นตั้งเป้าหมายว่าเด็กควรต้องรู้ไว้ และเห็นถึงความจำเป็นว่าต้องเรียน เพราะเวลาเรียนในห้องเรียนอาจจะไม่ได้ผล เนื่องจากครูดูแลไม่ทั่วถึง อีกทั้งเวลาเรียนมีน้อย เพราะโรงเรียนมีกิจกรรมมาก บางครั้งเรียนยังไม่จบคอร์สก็ต้องสอบแล้ว จึงทำให้ไม่ค่อยรู้เรื่อง และเห็นว่าคะแนนลูกไม่ค่อยดี และน้องบอมเคยสอบตกวิชาภาษาอังกฤษ คุณแม่น้องปีเคยสอนภาษาอังกฤษให้ลูกๆ เห็นว่าลูกรู้เรื่องสามารถอ่านและสะกดได้ แต่เมื่อไปสอบเหมือนกับว่าเด็กไม่ตั้งใจทำ จึงเขียนผิดทั้งที่ตอนเรียนสะกดได้แต่เวลาไปทำข้อสอบกลับเขียนผิด คุณแม่น้องปีจึงให้ลูกเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสอนภาษา คุณแม่ของน้องปีสามารถสอนหนังสือให้ลูกได้ทุกวิชาในช่วงเล็กๆ แต่ถ้าลูกเริ่มเรียนสูงขึ้นก็เริ่มสอนไม่ได้ คือช่วงหลังมัธยมจะสอนไม่ได้แล้ว อย่างเช่นกรณีน้องปี เพราะลืมไปหมดแล้ว เลขก็เริ่มยากขึ้นจึงไม่ค่อยแน่ใจ พวกเลขสมการที่มีขั้นตอนมากขึ้น ในส่วนของน้องปีจะจ้างครูมาสอนที่บ้าน เพราะว่าถ้าให้น้องปีไปเรียนที่อื่นน้องปีก็จะไปเล่น จึงให้ครูมาสอนที่บ้าน เพราะว่าถ้าครูสอนน้องปีจะดีขึ้น เมื่อก่อนคุณแม่น้องปีคิดว่าเด็กประถมไม่จำเป็นต้องเรียนกวดวิชา แต่เมื่อมองดูแล้วพื้นฐานของลูกไม่ดี ทางคุณแม่น้องปีจะสอนลูกก็คงไม่ฟัง เพราะเป็นแม่กับลูก ส่วนในโรงเรียนนั้นจำนวนเด็กนักเรียนในห้องเรียนก็มีมาก ครูก็คงจะดูแลไม่ทั่วถึง สมารถเด็กก็จะไม่มี เด็กจะเล่นกันจึงทำให้พื้นฐานไม่ดี คุณแม่น้องปีจึงให้เรียนกวดวิชา ซึ่งน้องปีกับน้องบอมเรียนกับครูที่สอนพิเศษเด็กเป็นกลุ่ม ค่าเรียนเดือนละ 500 บาท บางครั้งเห็นลูกมีกลุ่มเพื่อนก็เห็นลูกสนุก และค่าเรียนไม่ได้สูงมากเมื่อเทียบกับการเรียนตัวต่อตัว แต่เมื่อลูกไปเล่นมากกว่า คุณแม่น้องปีก็ต้องยอมลงทุนจ้างครูมาสอนพิเศษที่บ้าน คุณแม่น้องปีเองจะใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมาที่เคยไปเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อน ในสมัยก่อนที่อยู่กรุงเทพฯ การเรียนกวดวิชาไม่ยาก และการที่ให้ลูกเรียนศิลปะเพราะ อยากให้ลูกได้มีกิจกรรมทำ และลูกวาดรูปพอทำได้อยู่แล้วเรียนแค่คอร์สสั้น ๆ ซึ่งในช่วงนั้นลูกก็ยังอายุน้อยเกินไป

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องปีบอกว่า ทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้น ค่อนข้างมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์ดี ส่วนการไปเรียนเทควันโดนั้นทำให้มีความคล่องตัวมากขึ้น เพราะว่าเวลาที่น้องปีไปหัดเต้นรำแบบเอลวิส น้องปีจะสามารถเต้นได้ดีขึ้น ซึ่งน้องปีบอกว่า เทควันโดมีส่วนช่วยในจุดนี้ เพราะตัวน้องปีจะเป็นเด็กอ้วน การเล่นกีฬาจะช่วยตรงนี้ได้ จากที่น้องปีน้ำหนัก 55 กิโลกรัม หลังจากนั้นน้องปีมีน้ำหนักลดลงเหลือ 50 กิโลกรัม ทำให้ร่างกายแข็งแรงและสามารถป้องกันตัวได้ ทำให้

เป็นคนใจเย็นขึ้น การไปเรียนพิเศษในด้านวิชาการ ทำให้คะแนนในการสอบดีขึ้น ลูกมีความมั่นใจมีกำลังใจในการสอบมากขึ้น ในเวลาที่ลูกสอบได้เกรดที่ดีหรือเกรด 4 คุณแม่น้องบีตก็จะให้รางวัลลูกบ้าง

น้องบีตบอกว่า น้องบีตจะเรียนต่อในระดับชั้น ม.1 และระดับชั้น ม.4 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยต่อจนจบ และตัวน้องบีตเองก็รู้ว่าโรงเรียนนี้ค่าเทอมแพง เพราะคุณแม่ น้องบีตชอบบอกกับน้องบีตว่าต้องเรียนให้คุ้มเพราะว่าค่าเทอมแพง น้องบีตบอกว่า ปัจจุบันน้องบีตได้เรียนพิเศษคือเรียนวิชาอังกฤษและวิชาคณิตศาสตร์โดยจ้างครูมาสอนที่บ้านโดยเรียนกับน้องชาย น้องบีต บอกว่าสาเหตุที่ต้องให้ครูมาสอนที่บ้านเพราะจะได้มีสมาธิ เพราะเมื่อเทอมก่อนน้องบีตเคยไปเรียนที่สถาบันกวดวิชาข้างนอก แต่ไม่ค่อยได้อะไรเพราะน้องบีตมักแต่ไปเล่นเกมส์ ที่เรียนพิเศษที่น้องบีตไปเรียนมีร้านเกมส์คอมพิวเตอร์อยู่ใกล้ๆ น้องบีตบอกว่าเกมส์นั้นล่อใจก็เลยอดใจไว้ไม่ไหว และที่เรียนพิเศษก็มีเพื่อนที่โรงเรียนอยู่ด้วย จึงชวนเพื่อนไปเล่นเกมส์ น้องบีตบอกว่าน้องบีตชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นวิชาที่น้องบีตเรียนได้ดีกว่าวิชาอื่น ๆ แต่น้องบีตก็ไม่ได้เก่งกว่าเพื่อนในห้อง น้องบีตไม่ชอบวิชาคณิตศาสตร์ เพราะไม่เก่งคำนวณ น้องบีตเคยเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน เพราะคุณแม่ให้เรียน แต่เรียนได้ไม่นานก็หยุดเรียน เพราะน้องบีตบอกว่าการเรียนตอนเย็นที่โรงเรียนเป็นการสอนให้เด็กทำการบ้าน เป็นการบอกการบ้านเด็ก จึงทำให้เด็กไม่ได้ทำเองไม่ได้คิดเอง

น้องบีตบอกว่า น้องบีตเองเป็นเด็กที่ผลการเรียนขึ้นๆ ลงๆ จึงคิดว่าตัวเองน่าจะเรียนอยู่ในระดับปานกลาง น้องบีตจะรู้สึกดีกับการไปเรียนพิเศษ เพราะครูจะสอนให้รู้มากกว่าที่โรงเรียน อธิบายได้มากกว่า และครูก็เป็นกันเอง น้องบีตบอกว่าที่โรงเรียนเด็กในห้องเรียนมีเยอะ และครูไม่ค่อยได้สอน เพราะบางทีครูก็ไปประชุมหรือไปอบรมบ้าง บางครั้งครูก็จะจัดงานบนกระดานทิ้งไว้ให้กับนักเรียนแล้วครูจะไปทำธุระของตนเอง แต่ถ้าจะให้คุณแม่ น้องบีตสอนเองก็คงไม่ได้ เพราะคุณแม่ของน้องบีตไม่มีหลักการในการสอน จึงทำให้น้องบีตไม่ค่อยเข้าใจ ตอนนี้น้องบีตเรียนเทควันโดอยู่ ซึ่งเรียนมานานแล้วโดยเรียนกับพี่สาวและน้องชาย ซึ่งการเรียนเทควันโดน้องบีตก็ไม่ถึงกับชอบมากอยู่ในระดับปานกลาง เพราะเรียนเทควันโดมานานแล้ว แต่ก็ฟ้าที่น้องบีตชอบคือ มวยปล้ำ น้องบีตจะชอบดูมวยปล้ำ และน้องบีตเพิ่งเริ่มเรียนร้องเพลงเมื่อเร็วๆ นี้ การเรียนร้องเพลงเป็นสิ่งที่น้องบีตชอบที่สุดในเวลานี้ เพราะน้องบีตชอบฟังเพลงจึงชอบร้องเพลง อีกทั้งที่เรียนร้องเพลงก็อยู่ใกล้กับที่เรียนเทควันโดและโรงเรียนกวดวิชาที่น้องบีตเคยเรียน แต่ตอนนี้เหลือเรียนร้องเพลงอย่างเดียว เพราะเรียนพิเศษก็ให้ครูมาสอนที่บ้านส่วนการเรียนเทควันโดก็ย้ายไปเรียนอีกที่หนึ่ง เพราะ

น้องบีตเริ่มเมื่อการเรียนเทควันโด คุณแม่น้องบีตก็เลยให้เปลี่ยนบรรยากาศ โดยการให้น้องบีตลองเปลี่ยนที่เรียน ในการไปเรียนพิเศษของน้องบีต คุณแม่ของน้องบีตจะเป็นคนไปรับและไปส่งน้องบีตเอง

อาจารย์สุวัช เกียรติมนิรัตน์ หัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียนและกรรมการบริหารโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยที่น้องบีตเรียนหนังสืออยู่ บอกว่าเด็กที่มาเรียนที่โรงเรียนนี้จะเป็นเด็กที่มาจากพื้นฐานครอบครัวที่ค่อนข้างมีความพร้อม ซึ่งในการคัดเลือกท่านบอกว่าจริง ๆ แล้วไม่อยากให้มี แต่เนื่องจากมีเด็กมากกว่าที่ทางโรงเรียนจะสามารถรับได้ ทางโรงเรียนจึงต้องคัดเลือกโดยการที่ไม่ใช่การสอบเข้า โดยการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และสัมภาษณ์นักเรียน โดยดูความพร้อมต่าง ๆ ดูการดำเนินชีวิตของเด็กว่าเขามีลักษณะอย่างไร ดูความพร้อมทุกด้าน ทางโรงเรียนต้องการนำเด็กมาพัฒนาไม่ใช่ด้านวิชาการด้านเดียว เด็กที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้จะมีลักษณะที่มีความสามารถทางวิชาการพอสมควรจากการที่ท่านสังเกตดู มีความเจริญทางภูมิภาวะไม่เป็นคนพิกุลหรือพิการ ในฐานะครอบครัวทางเศรษฐกิจที่สามารถที่จะส่งลูกเรียนได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะว่าค่าใช้จ่ายทางโรงเรียนแพงกว่าที่อื่น แต่ว่าไม่ได้หมายความว่าคนจนนั้นเรียนไม่ได้ ทางโรงเรียนจะเปิดโอกาสให้คนจนจำนวนหนึ่งตามแต่เงื่อนไขที่โรงเรียนกำหนด กลุ่มผู้ปกครองที่ส่งลูกมาเรียนโรงเรียนนี้ส่วนใหญ่บอกว่าจะดูจากกระแสดความต้องการของสังคม เพราะโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนในเครือของโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ความเป็นโรงเรียนในเครือเดียวกันจึงเป็นการส่งเสริมกัน ท่านบอกว่าเด็กที่มาเรียนโรงเรียนนี้จะเป็นเด็กที่มีลักษณะอิมโอบิอุส ได้มาตรฐานคุณภาพสากล มีความเจริญทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญาและมีความสามารถต่าง ๆ ตลอดจนใฝ่ธรรมะ ซึ่งเมื่อเทียบโรงเรียนกับโรงเรียนอื่น ๆ ท่านบอกว่าคงเทียบกันยาก เพราะแต่ละโรงเรียนจะมีจุดมุ่งหมายและธรรมชาติไม่เหมือนกัน เพราะต่อไปในอนาคตโรงเรียนจะต้องมีจุดเด่นมีเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งใครชอบแบบไหนก็จะเลือกเรียนตามที่ตนเองนั้นชอบ

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องบีต

คุณพ่อของน้องบีต อายุ 57 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ ปัจจุบันอาศัยอยู่ระหว่างจังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพฯ คุณพ่อของน้องบีตจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทางด้านเศรษฐศาสตร์ จากประเทศอินเดีย ปัจจุบันประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวทำเกี่ยวกับปั้มน้ำมันและธุรกิจการล้างรถ มีรายได้โดยประมาณเดือนละไม่ต่ำกว่า 50,000 บาท

คุณแม่ของน้องบี๊ต ปัจจุบันอายุ 41 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านแถวถนนนิมานเหมินท์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ คุณแม่น้องบี๊ตจบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ทางด้านเภสัชศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวทำเกี่ยวกับการชักอปรัดแบบหยอดเหรียญจากต่างประเทศ มีรายได้โดยประมาณเดือนละไม่ต่ำกว่า 50,000 บาท

คุณแม่ของบี๊ตบอกว่าปัจจุบันคุณแม่พ่อบุญของน้องบี๊ตจะอยู่ที่กรุงเทพฯ มากกว่าเพราะทำงานบริษัทและบริษัทจะมีทั้งที่เชียงใหม่และกรุงเทพฯ แต่ส่วนมากคุณแม่พ่อบุญของบี๊ตจะอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะว่าตลาดใหญ่กว่า แต่ก็มีโรงงานอยู่ที่เชียงใหม่ คุณพ่อน้องบี๊ตทำงานเป็นฝ่ายการตลาด ซึ่งการทำงานโดยส่วนใหญ่จะไม่ได้อยู่กับที่ สำหรับการงานตรงนี้เป็นบริษัทของตัวเอง ทำเกี่ยวกับปั้มน้ำมัน ในส่วนของปั้มน้ำมันจะมีที่ล้างรถด้วยและได้ทำงานตรงนี้มาได้หลายปีแล้ว ทั้งคุณแม่และคุณแม่ของน้องบี๊ตมีภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพฯ ทั้งสองคน บ้านของคุณพ่อน้องบี๊ตจะอยู่แถวถนนสุขโขทัยใกล้วังสวนจิตรลดา แต่ได้ย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ประมาณ 16 ปีแล้ว หลังจากแต่งงานกับคุณแม่ของบี๊ตแล้วจึงย้ายมา ในช่วงนั้นคุณแม่พ่อบุญของบี๊ตย้ายมาก่อนโดยมาทำปั้มน้ำมัน หลังจากนั้นคุณแม่ของบี๊ตถึงย้ายตามมา เดิมคุณแม่พ่อบุญของบี๊ตเคยทำงานเป็นพนักงานปั้มน้ำมันมาก่อน หลังจากนั้นพอเห็นช่องทางจึงซื้อกิจการปั้มน้ำมันมาทำเอง ตอนนี้อยู่เพียงปั๊มเดียวในขณะที่เมื่อก่อนทำอยู่หลายปั๊ม ปัจจุบันมีปั้มน้ำมันอยู่แถวถนนมหิดลทางไปการเคหะหนองหอย ในปั้มน้ำมันจะมีบริษัทล้างรถด้วย คุณพ่อน้องบี๊ตจบการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากประเทศอินเดีย สำหรับเหตุผลที่ไปเรียนที่ประเทศอินเดีย คุณแม่ของบี๊ตบอกว่าสมัยก่อนคนที่ไม่มีความรู้มากมักจะส่งลูกไปเรียนเยอรมันหรืออินเดีย เพราะประเทศอินเดียจะมีระบบการศึกษาแบบประเทศอังกฤษ เป็นโรงเรียนที่อังกฤษมาวางระบบไว้ คุณพ่อน้องบี๊ตไปเรียนในระดับ High School และระดับปริญญาตรี ซึ่งก่อนนั้นคุณแม่พ่อบุญของบี๊ตจบการศึกษาที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ หลังจากไปเรียนที่ประเทศอินเดียก็จะไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ แต่คุณแม่พ่อบุญของบี๊ตเสียชีวิตก่อนจึงไม่ได้ไปเรียนต่อ คุณแม่ของน้องบี๊ตจบชั้นมัธยมที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจบการศึกษาด้านเภสัชศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คุณแม่น้องบี๊ต เป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง มีความคิดเป็นของตัวเอง กล้าแสดงออก เมื่อก่อนเคยทำงานที่กรุงเทพฯ ประมาณ 3 ปี จึงแต่งงาน พอแต่งงานไม่มีใครเลี้ยงลูกจึงออกจากงานที่ทำมาเลี้ยงลูก จนกระทั่งลูกเข้าอนุบาลทั้ง 3 คน หลังจากนั้นคุณแม่ของบี๊ตได้มาทำธุรกิจชัก อปร ัด โดยทำมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532 ธุรกิจนี้คุณแม่พ่อบุญของบี๊ตเป็นคนลงทุน ขณะลงทุนทำ

ธุรกิจนี้ คุณแม่น้องบีตียังต้องเลี้ยงลูกอยู่ พอลูกโตคุณแม่น้องบีตียังได้มาดูแลธุรกิจนี้เอง การทำธุรกิจ ชัก อบ รีดนี้ คุณแม่น้องบีตียบอกว่าลงทุนไปมาก เพราะเครื่องมือมีราคาสูงหลาย ล้านบาท และตึกที่ทำธุรกิจอยู่แถวบริเวณถนนห้วยแก้วต้องเสียค่าเช่าเป็นเงินจำนวน 5 ล้านบาท โดยให้ค่าเช่าปีละหนึ่งล้าน อยู่ได้ 15 ปี สมัยก่อนตึกแถวกำลังรุ่งเรืองราคาจะแพงมาก คุณแม่น้องบีตียซื้อไม่ไหวจึงต้องเช่าไปก่อน ปัจจุบันเปิดธุรกิจนี้มาได้ 8 ปีกว่า ไม่ถึงกับประสบความสำเร็จมากนัก ถ้าเทียบกับการลงทุนและรายได้แล้วจะไม่คุ้มกัน ในช่วงแรกคิดว่าจะทำเป็นลักษณะเฟรนไชส์ แต่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ จึงทำต่อไปไม่ได้ เงินทุนไม่มี จึงต้องหยุดแค่นี้ก่อน ที่ทำอยู่ตอนนี้ก็เพื่อให้เลี้ยงพนักงานและครอบครัวได้ คงไม่ทำให้ได้กำไรมากกว่านี้ เพราะการทำธุรกิจนี้ลงทุนไปมากแล้ว และขณะนี้ก็ยังไม่ได้ทุนคืน ส่วนคุณพ่อของน้องบีตียจะดูแลธุรกิจของท่าน เหตุผลที่ต้องย้ายมาอยู่เชียงใหม่ คุณแม่น้องบีตียบอกว่าเพราะคุณพ่อน้องบีตียมาอยู่ก่อนและชอบ ในช่วงนั้นได้มาซื้อทาวน์เฮ้าส์อยู่ แต่ได้ให้คนเช่า และไปซื้อบ้านในหมู่บ้านอยู่แทนเป็นบ้านที่อยู่ในปัจจุบัน อยู่ได้ประมาณ 6-7 ปีแล้ว สำหรับค่าใช้จ่ายภายในบ้านถือว่ามากพอสมควรเพราะมีลูก 3 คน ค่าเทอมน้องบีที่โรงเรียนเรยีนาชาลี เทอมละประมาณ 5,000 กว่าบาท ถือว่าไม่แพง ที่มิงฟอร์ดของน้องบีตียกับน้องบอมคนละประมาณหมื่นกว่า ค่าขนมลูกอีกต่างหาก น้องบีเดือนละ 1,700 บาท น้องบีตียอาทิตย์ละ 300 บาท น้องบอมอาทิตย์ละ 250 บาท นอกเหนือจากค่าขนมของลูก อย่างเช่น อุปกรณ์การเรียน คุณแม่น้องบีตียจะออกให้ลูก สำหรับรายจ่ายภายในครอบครัวเงินสดอยู่ที่ประมาณเดือนละ 30,000 - 40,000 บาท ยังไม่รวมถึงการใช้เครดิตการ์ด

ความสัมพันธ์ในครอบครัวของน้องบีตีย คุณแม่น้องบีตียบอกว่า ไม่ค่อยมีปัญหา เนื่องจากลูกไม่ค่อยต้องมาเวลาที่คุณพ่อน้องบีตียก็จะไปส่งลูกบ้าง ลูกจะไม่สนิทกับคุณพ่อกมากนัก เพราะส่วนใหญ่ลูกจะอยู่กับคุณแม่มากกว่า คุณแม่น้องบีตียจะเลี้ยงลูกแบบเพื่อน มีอะไรลูกก็จะบอก กับทางคุณพ่อเด็กจะคุยเรื่องทั่ว ๆ ไป ถ้าจะให้สนิทคงไม่สนิทกับคุณพ่อกมาก ในส่วนความรับผิดชอบในครอบครัว คุณแม่น้องบีตียบอกว่า เมื่อก่อนคุณพ่อของน้องบีตียเป็นหัวหน้าครอบครัวซึ่งต้องทำงานคนเดียว พอช่วงหลังมีธุรกิจของครอบครัวทำเอง ทางคุณแม่ น้องบีตียก็จะดูแลทุกอย่างเองหมด ในตอนนี้คุณพ่อน้องบีตียก็ไม่ต้องช่วยค่าใช้จ่ายภายในแล้ว ในส่วนรายได้ของคุณพ่อน้องบีตียจะเอาไปหมุนใช้จ่ายในธุรกิจของตนเอง ความสัมพันธ์ของเด็กทั้งสามคนก็จะมีทะเลาะกันบ้างตามประสาเด็ก โดยเฉพาะพี่สาวคนโตคือน้องบีกับน้องบีตียจะไม่ค่อยถูกกันเท่าไร ส่วนน้องบีตียกับน้องชายคือน้องบอมจะมีทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง แต่ส่วนใหญ่ก็จะเล่นด้วยกันเหมือนเป็นเพื่อนกันมากกว่า เพราะเด็กทั้งสองคนเป็น

เด็กผู้ชายเหมือนกัน และมีอายุห่างกันแค่ 2 ปี เมื่อคุณพ่อน้องบ๊ิตมาอยู่ที่เชียงใหม่ คุณแม่น้องบ๊ิตจะให้คุณพ่อนั้นไปรับส่งลูกบ้าง ถ้ามีเวลา เพราะโดยส่วนใหญ่คุณพ่อน้องบ๊ิตไม่ค่อยมีเวลา ในส่วนกิจกรรมภายในครอบครัว คุณแม่น้องบ๊ิตบอกว่าในสมัยก่อนตอนที่ลูกยังมีเรียนไม่มาก เพราะคุณแม่บ๊ิตไม่ค่อยชอบอยู่เฉย ๆ และช่วงนั้นไม่ได้ทำงาน และลูกไม่ได้เรียนพิเศษมาก คุณแม่น้องบ๊ิตจะพาลูกไปพักผ่อนกันที่กรุงเทพฯ และไปเที่ยวทะเล ถ้าอยู่ที่เชียงใหม่จะไปเที่ยวน้ำตกหรือรีสอร์ท บางครั้งจะขับรถไปตามที่ต่าง ๆ เช่น ลำพูน เชียงราย ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะไปเที่ยวตามธรรมชาติ แต่ช่วงหลังลูกเริ่มโตจึงไปเที่ยวน้อยลง สำหรับการไปเที่ยวต่างประเทศ เคยไปประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากคุณตาน้องบ๊ิตเป็นคนออกเงินให้ไปเที่ยว คุณตาต้องการให้พาลาน ๆ ไปด้วย ไปประมาณ 10 กว่าคน เนื่องในโอกาสพิเศษ คุณตาชายที่ได้จึงพาลูกหลานไปเที่ยวประมาณ 1 เดือน และคุณแม่บ๊ิตมีพี่ชายอยู่ที่สหรัฐอเมริกา จึงไปอยู่ที่บ้านพี่ชายของคุณแม่น้องบ๊ิต แต่ในเวลานี้การไปดูภาพยนตร์หรือไปห้างสรรพสินค้าก็ไม่ค่อยได้ไป เพราะไม่ค่อยมีเวลา และลูกต้องไปเรียนพิเศษ ซึ่งจะต้องคอยสลับเวลาที่จะรับส่งลูก แต่ถ้าวันเสาร์อาทิตย์ไม่ได้ไปที่ไหนก็จะพาลูกไปทานข้าวนอกบ้าน

การอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ นั้น คุณแม่น้องบ๊ิตบอกว่า ถ้ามีอะไรคุณแม่บ๊ิตจะใช้วิธีคุยกับลูก ส่วนมากจะคุยกันในระหว่างที่นั่งรถไปรับส่งลูก บางครั้งก็จะคุยกันก่อนนอนว่าเป็นอย่างไรบ้าง หรือทำอะไรมาบ้าง ลูกก็จะเล่าให้ฟังในเรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องเพื่อน เรื่องที่โรงเรียน คุณแม่น้องบ๊ิตก็จะสอนให้ลูกตั้งใจเรียน และอยากให้ลูกทำดีที่สุดในเรื่องต่าง ๆ และให้รู้จักประหยัด ถ้าในกรณีที่มีโอกาสพิเศษ เช่น วันเกิด คุณแม่น้องบ๊ิตจะพาลูกไปรับประทานอาหารนอกบ้านบ้าง ซึ่งคุณแม่บ๊ิตให้ความคิดเห็นต่อการประหยัดว่า "มันดูดีกว่าคำว่าขี้เหนียว ซึ่งคำว่าขี้เหนียวกับประหยัดมันไม่เหมือนกัน ถ้าเป็นคนขี้เหนียวอะไร ๆ ก็จะไม่ซื้อ" คุณแม่น้องบ๊ิตจะไม่ฟุ่มเฟือย และก็จะสร้างนิสัยให้ลูกรู้จักประหยัด สำหรับนิสัยของลูกทั้ง 3 คน ก็มีข้อเสียที่แตกต่างกัน น้องบ๊ิตชอบไว้วางใจไม่ค่อยควบคุมอารมณ์ ทำให้ระหว่างน้องบ๊ิตกับน้องบีมมีปัญหาบ่อย เพราะน้องบ๊ิตชอบไว้วางใจเวลาไม่ถูกใจ แต่น้องบ๊ิตจะเป็นเด็กที่ชอบคุยกับผู้ใหญ่ คนขายอาหารจะรู้จักน้องบ๊ิตหมด และคนที่อายุน้อยกว่าก็จะชอบน้องบ๊ิต น้องบ๊ิตเวลาเจอใครก็คุยได้ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นเพื่อนสนิท ถ้าน้องบ๊ิตเรียนจบชั้น ป.6 จะให้น้องบ๊ิตเรียนต่อที่โรงเรียนมงฟอร์ตโดยไม่ต้องสอบ ยกเว้นชั้น ม.4 ต้องสอบเข้าในอนาคตก็จะให้น้องบ๊ิตเรียนที่โรงเรียนมงฟอร์ตจนจบ คุณแม่น้องบ๊ิตพอใจที่จะเรียนที่นี่ เพราะไม่ค่อยมีปัญหา การเรียนการสอน ก็ทำได้ดีและด้วยความมีชื่อเสียง คุณแม่น้องบ๊ิตจึงรู้สึกชอบโรงเรียนนี้ และจะส่งเสริมให้ลูกเรียนสูงที่สุด เพราะสมัยนี้การเรียนแค่ปริญญาตรีคง

ไม่เพียงพอ การไปเรียนพิเศษต่าง ๆ ก็คงไปเรียนเหมือนเดิม หรือจ้างครูมาสอน ถ้าน้องบี๊ตจะไปร้องเพลงก็จะให้ไปร้องเพลง เพราะน้องบี๊ตชอบการร้องเพลง

ความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูก คุณแม่น้องบี๊ตบอกว่าตอนนี้น้องก็อายุยังน้อยอยู่ แต่พยายามมองความถนัดของลูก โดยดูว่าลูกชอบอะไร และให้คำแนะนำว่า ลูกควรจะไปเรียนทางนั้นหรือควรจะไปเรียนทางนี้ แต่การตัดสินใจจะเป็นเรื่องของลูก ซึ่งลูกจะเรียนอะไรก็ได้ คุณแม่เป็นเพียงแค่ว่าปรึกษาของลูก เพราะเด็กประสบการณ์ยังไม่มี การที่จะให้เด็กคิดเองจะให้ตัดสินใจเองทั้งหมดคงทำไม่ได้ คุณแม่น้องบี๊ตจึงต้องช่วยเด็กคิดด้วย ช่วยแนะนำ หรือจะตัดสินใจก็ต้องมีส่วนช่วยเหมือนกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าไปบังคับเด็ก อย่างเช่น น้องบี๊ตโตแล้ว คุณแม่น้องบี๊ตมองดูน้องบี๊ตแล้วคิดว่าน้องบี๊ตน่าจะเป็นครูสอนเปียโนได้ จึงให้น้องบี๊ตเรียนเปียโน เพื่อจะได้เป็นครูสอนเปียโน ซึ่งเรียนจบก็สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ เพราะสมัยนี้อยากเรียนอะไรก็ควรจะไปเลย ไม่ต้องกลัวเสียเวลา และไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนคณะที่ดีหรือเด่น อย่างน้องบี๊ตคุณแม่ให้เรียนสายศิลป์ภาษา เพราะรู้ว่าถ้าน้องบี๊ตเรียนสายวิทยาศาสตร์คงเรียนไม่ได้ ถ้าเรียนไปแล้วเหนื่อย จึงไม่ต้องการให้ลูกไปเหนื่อยกับการเรียนด้านนี้ น้องบี๊ตได้ตั้งเป้าไว้แล้วที่จะเป็นครูสอนเปียโน น้องบี๊ตจะต้องไปเรียนเปียโนให้มากขึ้น โดยไปเรียนให้ตรงทฤษฎีด้านเปียโน ด้านการเรียนน้องบี๊ตควรจะไปเรียนแค่ศิลป์ภาษา ซึ่งน้องบี๊ตเห็นด้วยกับคุณแม่ในเรื่องนี้ และน้องบี๊ตก็พอใจ คุณแม่น้องบี๊ตจึงให้น้องบี๊ตเดินหน้าในการเรียนตรงนี้ คุณแม่น้องบี๊ตจะมีการคุยกับลูกก่อนว่าอย่างนี้ดีหรือไม่ ส่วนน้องบี๊ตอายุยังน้อยอยู่ แต่คุณแม่บี๊ตเห็นว่าน้องบี๊ตเป็นเด็กช่างพูดช่างเจรจา และมีมนุษยสัมพันธ์ดี การที่น้องบี๊ตต้องการที่จะไปเป็นทนายความหรือเรียนทางด้านนิติศาสตร์ อาชีพนี้ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับน้องบี๊ต เพราะน้องบี๊ตเป็นเด็กที่ช่างต่อรองด้วย

สำหรับวิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิตของครอบครัวน้องบี๊ต คุณแม่น้องบี๊ตบอกว่า ตอนเช้าจะตื่นประมาณ 6 โมงเช้า ส่วนตอนเย็นจะรับประทานอาหารเช้าโดยทำทานเอง และจะทำไว้เพื่ออุทานในตอนเช้า งานในบ้านจะจ้างคนมาทำความสะอาดยกเว้นวันเสาร์อาทิตย์ ส่วนงานเล็กๆ น้อยๆ จะทำเอง ลูกจะช่วยล้างจาน กรอกน้ำหรือเก็บที่นอน กลุ่มของเพื่อนลูกก็เริ่มไปในที่ต่างๆ บ่อยมากขึ้น ซึ่งคุณแม่บี๊ตก็ต้องไปรับส่งลูกมากขึ้น ในกลุ่มสังคมของคุณแม่บี๊ตก็จะมีกลุ่มสมาคมศิษย์เก่าๆ เพื่อนส่วนมากจะเป็นพ่อแม่ของเพื่อนลูก ซึ่งจะคุยกันบ้างเวลาเจอกัน แต่ไม่ได้สนิทกัน เช่น เวลาไปรับลูกก็จะได้คุยกับพ่อแม่ของเพื่อนลูกบ้าง ไม่ได้มีเพื่อนเป็นคนเชียงใหม่มา ซึ่งในทุกวันคุณแม่บี๊ตก็จะทำงานเลี้ยงลูก คุณแม่น้องบี๊ตจะเป็นคนเรียบง่าย คล่องตัว มีลักษณะแบบช่วยเหลือตัวเองได้โดยไม่ต้องมีใครช่วย

สามารถช่วยตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร คุณแม่น้องบี๊ตจะสอนลูกไม่ให้พึ่งใครต้องช่วยเหลือตัวเอง และให้ช่วยเหลือคนอื่น เช่น น้องบี๊ตก็ชอบช่วยขอทาน คุณแม่น้องบี๊ตจะบอกกับน้องบี๊ตว่าไม่ค่อยดีในสิ่งนี้ เพราะเท่ากับว่าไปสนับสนุน แต่เมื่อจิตใจลูกไปแบบนั้นก็ต้องตามใจลูก แต่หลักสำคัญต้องพึ่งตนเองให้มากที่สุด คือ อย่าไปคิดว่าจะต้องไปพึ่งคนอื่น พยายามทำอะไรได้ด้วยตนเองให้ได้มากที่สุด รู้จักใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย คือกินแบบธรรมดาเราก็ทำได้ กินแบบข้างถนนลูกก็ต้องทำได้ ขึ้นเครื่องบินแล้วมาขึ้นรถทัวร์ก็ต้องทำได้ ต้องนั่งได้ไม่ใช่นั่งไม่ได้ ต้องอยู่ได้ทุกรูปแบบ สามารถเข้ากับสังคมชั้นสูงก็ได้ ติดดินก็สามารถทำได้ ถ้ามองครอบครัวตัวเองกับครอบครัวอื่นจะพยายามไม่เปรียบเทียบ เพราะถ้าเปรียบเทียบจะสร้างความไม่สบายใจ เพราะว่าคนไม่ใช่หุ่นยนต์ก็อาจจะต้องมึนคิดบ้าง บางครั้งคุณแม่น้องบี๊ตก็คิดว่าทำไมลูกคนอื่นถึงดี มารยาทดี เรียนหนังสือดี แต่ทำไมลูกไม่ได้แบบนั้น บางครั้งเห็นพ่อแม่คนอื่นไปไหนด้วยกัน ซึ่งพ่อแม่อยู่ด้วยกันก็รู้สึกดี แต่ในขณะที่คุณแม่น้องบี๊ตไม่มีโอกาสแบบนั้น แต่จะไปรู้สึกอิจฉาหรือทอดอวยคงไม่ได้ แค่นี้ก็น่าจะพอใจ คือไม่มีอะไรที่เลวร้าย หรือบางคนก็จะแยกว่าอีก ซึ่งต้องคิดถึงคนที่แยกว่า อย่าไปคิดถึงคนที่เขาดีกว่า

ทัศนคติต่อการเรียนพิเศษ คุณแม่น้องบี๊ตบอกว่าถ้าเป็นสมัยก่อนก็คิดว่าไม่สำคัญ ซึ่งหมายถึงเด็กเล็กระดับชั้น ป.1 - ป.6 จะไม่มีความจำเป็นมาก เพราะชีวิตในวัยเด็กต้องให้สนุกให้รื่นเริง แต่หลังจากชั้น ม.1 ไปควรจะเรียน เพราะว่าเนื้อหาการเรียนยากขึ้น และต้องมีพื้นฐานให้แน่น เพราะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย แต่ในปัจจุบันนี้คุณแม่น้องบี๊ตคิดว่าในระดับชั้นป.4 - ป.6 น่าจะต้องเรียน ส่วนในระดับชั้น ป.1 - ป.3 ยังไม่จำเป็นต้องเรียน แต่ถ้าเมื่อก่อนในระดับชั้น ป.1-ป.6 ไม่ต้องเรียนเลย เพราะควรจะให้เด็กไปสนุกกับกิจกรรมอื่น ๆ มากกว่า ให้เด็กไปทำอะไรต่าง ๆ ไม่ใช่ให้เด็กมานั่งเรียนหนังสือหรือเรียนพิเศษทางวิชาการมาก แต่ในปัจจุบันตั้งแต่ชั้น ป.4 น่าจะต้องเรียน เหตุผลคือว่า การเรียนในปัจจุบันไม่เหมือนเมื่อก่อน การเรียนในห้องหนึ่งเด็กก็มากคือเกือบ 60 คน ครูจะให้ความสนใจเด็กไม่เพียงพอ และก็ไม่รู้ว่าเด็กเรียนรู้อะไรหรือไม่รู้เรื่อง เพราะครูคนเดียว จึงมีความรู้สึกว่าลูกไม่มีพื้นฐานความรู้ที่แน่น เพราะนักเรียนในห้องมีมาก ก็ไม่ใช่ครูสอนไม่ดี แต่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่ครูจะทำได้ สมัยก่อนคุณแม่น้องบี๊ตเรียนหนังสือห้องหนึ่งมากที่สุดคือ 36 คน ก็ถือว่ามากแล้ว แต่ในปัจจุบันมันเป็นเรื่องของธุรกิจด้วย จึงทำให้นักเรียนมากขึ้น ถ้าจะให้ลูกย้ายไปเรียนหนังสือที่อื่นก็คงไม่ยากไป เพราะการเรียนตรงนี้ต้องการที่จะซื้อชื่อเสียง ซื้อสังคมให้ลูก หรือถ้าย้ายที่เรียนก็คือพาลูกไปเรียนโรงเรียนนานาชาติ เด็กก็จะน้อยลง แต่การพาลูกไปเรียนโรงเรียนนานาชาติ ลูกก็จะมีเพื่อนเป็นคนต่างชาติ เมื่อเรียนจบแล้วเพื่อนต่างชาติก็ต้องไปที่อื่น ถึงจะสนิทกับเพื่อนมาก

เมื่อถึงเวลาก็ต้องต่างคนต่างไป อยู่เมืองไทยก็ต้องมีเพื่อนเป็นคนไทย และเมืองไทยเป็นสังคมของเพื่อน สังคมของการช่วยเหลือกัน ซึ่งสังคมต่างชาติจะเป็นลักษณะใครดีใครเด่น ซึ่งคนไทยไม่ใช่แบบนั้น คนไทยจะเป็นลักษณะเพื่อนพ้อง ถ้าไม่มีเพื่อนพ้องก็จะไปไหนไม่ได้ คุณแม่น้องบีตเลยมองตรงนี้ว่าไม่ใช่ว่าไม่อยากส่งลูกไปเรียนโรงเรียนนานาชาติ ก็อยากจะส่งไปเรียน แต่เมื่อมองที่สังคมจึงต้องการให้ลูกเรียนตรงนี้ เพราะภาษาสามารถฝึกหัดได้ เพราะถึงอย่างไรการพูดคงไม่เหมือนคนต่างชาติที่พูด คุณแม่น้องบีตยังบอกอีกว่า " เพราะไม่ใช่ภาษาของเรา และทางฝรั่งเขาก็รู้ว่าเราไม่ใช่คนประเทศของเขา ถึงแม้ว่าจะเรียนมาตั้งแต่เด็ก ล้นของเราก็ไม่เท่าเขา แล้วก็ไม่ใช่ว่าเราจะเกิดที่ต่างประเทศ หรืออยู่ที่ต่างประเทศมาตั้งแต่เกิด ซึ่งเราอาจจะดีไม่เท่ากับฝรั่งเขา เพราะฉะนั้นการไปอยู่โรงเรียนอินเตอร์อย่างโรมันก็ไม่สามารถเท่าฝรั่งได้ เพราะมันไม่ใช่ภาษาของเรา " ความต้องการคือต้องการซื้อสังคมให้ลูก ถ้าสังคมดีถึงแพงก็ต้องยอมที่จะจ่าย แต่ถ้าไปเรียนดนตรี เรียนศิลปะ ต้องให้เรียนอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นการเรียนพิเศษคุณแม่น้องบีตก็ต้องดูว่าเมื่อไหร่ลูกเขาควรจะได้เรียน ไม่ใช่ไปยึดเยียดให้เด็กตั้งแต่ตอนเด็กจะไม่ให้ลูกเรียน มาให้ลูกเรียนตอนโต น้องบีตเริ่มเรียนเมื่อตอนชั้น ป.5 น้องบอมเริ่มเรียนเมื่อตอนชั้น ป.4 เพราะดูแล้วว่าลูกไม่ค่อยรู้เรื่องและพื้นฐานอ่อนมาก แต่การไปเรียนพวกดนตรี ศิลปะ หรือกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ คุณแม่น้องบีตก็ให้เริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล การเรียนตรงนี้ควรเรียนตั้งแต่เล็ก เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวสร้างเซลล์สมอง พวกศิลปะ ดนตรี จะเป็นตัวที่กระตุ้นเซลล์สมอง และเป็นพื้นฐานให้กับเด็ก และจะช่วยส่งเสริมให้การเรียนดีขึ้นได้ เพราะเซลล์สมองเด็กจะโตขึ้นเรื่อย ๆ และการไปเรียนตรงนี้ลูกก็จะมีสังคมและมีการแสดงออกที่ดี เวลาบอกให้ลูกไปไหนลูกก็จะทำได้ และเวลาเห็นลูกคนอื่นเป็นอย่างไหนจะไม่บังคับให้ลูกต้องเป็นอย่างนั้น แต่จะดูความสามารถของลูกเป็นหลัก โดยคิดว่าลูกทำได้แค่ไหนยังดีกว่าลูกทำไม่ได้เลย แต่จะพยายามให้ลูกลองดูก่อน อย่างเช่น การเรียนเทควันโด ลูกคนอื่นได้เป็นนักกีฬา ไปแข่งได้รางวัล แต่เมื่อลูกไม่มีศักยภาพถึงขนาดนั้น ก็จะไม่เป็นทุกข์กับสิ่งนั้นจะให้ลูกเรียนเพื่อออกกำลังกาย จะไม่ไปบังคับลูก อย่างน้องบีเคยไปแข่งแล้วไม่ชนะ เพราะว่าความแข็งแรงไม่เก่งเหมือนคนอื่น ซึ่งเล่นได้พักหนึ่งก็จะเหนื่อยก็จะไม่ไปบังคับ เพราะหลักของน้องบีคือการเรียนเปียโน ซึ่งจะกลายเป็นอาชีพในอนาคตได้ และน้องบีจะเล่นเปียโนและทำได้ดี ซึ่งคุณแม่น้องบีตจะมองตรงนี้มากกว่า ลูกไม่ต้องไปเบียดเบียนร่างกายตนเอง ส่วนน้องบีตก็เห็นเพื่อนเรียนเก่งกว่า เพราะน้องบีตไม่ขยันและน้องบีตก็บอกว่าตัวเองทำได้แค่นี้ คุณแม่น้องบีตก็จะคุยกับน้องบีตว่าให้น้องบีตพยายามทำให้ดีกว่านี้ เพราะถ้าเป็นเรื่องเรียนสามารถพยายามทำได้ แต่ถ้าให้ไปแข่งหรือสู้กับคนอื่นคงทำไม่ได้ เพราะ

น้องโบ๊ตเป็นเด็กที่ขี้ฉวน เมื่อคุณแม่น้องโบ๊ต มองผู้ปกครองคนอื่นในเรื่องส่งลูกไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องโบ๊ตบอกว่าบางคนก็เรียนมากไป ทำให้เด็กเครียด บางคนก็อาจจะไม่มีเวลาที่จะปล่อยลูกไปเรียนพิเศษ บางคนไม่เห็นเรียนอะไรแต่ให้อยู่บ้าน ถ้าเรียนก็มาเรียนของโรงเรียน จะไม่เรียนอย่างอื่นมาก ซึ่งอาจจะไม่ใช่ว่าไม่มีเวลา แต่อาจจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจ เพราะว่า การเรียนพิเศษไม่ใช่ว่าทุกคนจะเรียนได้หมด เพราะค่าเรียนแต่ละที่ไม่ใช่ว่าถูก สำหรับบางคน ที่เอาใจใส่ลูกก็จะดูแลรับส่งลูก บางคนทำเป็นแพชั่น คิดว่าเมื่อลูกคนอื่นไปเรียนก็จะไปเรียน เหมือนคนอื่น บางครั้งอาจทำให้ลูกเบื่อ เมื่อลูกอยากไปเล่นเกม คุณแม่น้องโบ๊ตภายในหนึ่ง เดือนหนึ่งจะให้ลูกเล่นเกม 6 ชม. จะเล่นวันไหนก็ได้ และมองระบบการศึกษาไทยว่ายังไม่ค่อยดี เด็กต้องแข่งขันกันมาก เด็กต้องเรียนพิเศษ เพราะว่าถ้าเด็กไม่เรียนพิเศษ ก็จะสู้คนอื่นไม่ได้ ซึ่งยังต้องใช้เกณฑ์ในเรื่องคะแนนในการวัด คะแนนจึงเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะเรียนในที่ที่ดีหรือเรียนอะไรก็ตาม ก็คงยังต้องดูเรื่องคะแนนเป็นหลัก เป็นสิ่งแรกที่คนหรือสังคมเหล่านั้น จะดู เพราะคนหรือสังคมเหล่านั้นไม่มีโอกาสมาสัมผัสว่าแต่ละคนเป็นอย่างไร นอกจากมี โอกาสได้มาพูดคุย คุณแม่น้องโบ๊ตจะมองความสุขในชีวิต ถ้าเรียนเก่งแล้วไม่มีความสุข จะต้องเครียดอยู่ ก็จะทำให้ลูกเรียนกลางๆ ไม่ต้องเรียนดีมาก แต่ไม่ได้หมายความว่าได้เกรด 1 มา ก็คงรับไม่ไหว ต้องเรียนให้ดีพอสมควร แต่ไม่ใช่ว่าจะต้องเก่งจนเลิศ

กรณีศึกษาที่ 5

1. การเรียนพิเศษของน้องดิว

น้องดิวปัจจุบันอายุ 11 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย น้องดิวเป็นลูกชายคนโต โดยมีน้องชายชื่อน้องวิน ปัจจุบันน้องวินอายุ 7 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยเช่นเดียวกับน้องดิว

ด้านการศึกษาของน้องดิว คุณแม่น้องดิวบอกว่าตอนแรกคุณแม่น้องดิวอยากให้ น้องดิวเรียนที่โรงเรียนปรินส์รอยแยลวิทยาลัยแต่เพราะคุณพ่อของน้องดิวเป็นศิษย์เก่า โรงเรียนมงฟอร์ต ส่วนคุณแม่น้องดิวนั้นชอบโรงเรียนปรินส์รอยแยลวิทยาลัย เพราะว่าตอน สมัยคุณแม่น้องดิว เด็กโรงเรียนปรินส์รอยแยลวิทยาลัยจะมีมนุษยสัมพันธ์ดีและไม่หนักด้าน วิชาการที่โรงเรียนมงฟอร์ตในความรู้สึกของคุณแม่น้องดิวคิดว่าแก่งแย่งกันเกินไป ขนาดเพื่อน ฝูงยังโจมตีกันได้ คุณแม่น้องดิวเห็นว่าเข้าที่โรงเรียนปรินส์รอยแยลวิทยาลัยน่าจะดีกว่า แต่ คุณพ่อน้องดิวไม่ยอม เพราะกลุ่มเพื่อนของคุณพ่อน้องดิวนั้นรักกันมาก ในปัจจุบันก็ยังไป ไหวนมาไหนด้วยกัน ยังติดต่อกันอยู่ ถึงแม้ว่าจะคนละวิชาชีพ คำขายบ้าง เป็นตำรวจบ้างก็ยัง

มาเจอกัน ได้กลุ่มเพื่อนที่ดีในโรงเรียนมงฟอร์ต แต่คุณแม่น้องดิวก็ไม่ว่าที่โรงเรียนบรินส์ รอยแลวิทยาลัยกลุ่มของเพื่อนจะดีหรือไม่ และครูในโรงเรียนมงฟอร์ต คุณพ่อ น้องดิวก็รู้จักหมด สำหรับการเรียนการสอนในห้องเรียนของน้องดิว ครูหลายคนจะชอบน้องดิว น้องดิวไม่ค่อยมีปัญหา ส่วนนักเรียนในห้องเรียนมีประมาณ 50 กว่าคน คุณแม่น้องดิวบอกว่าเด็กในห้องเรียนมีมากเกินไป และถ้าเป็นแบบนี้เด็กจะดีหรือไม่ดีก็ขึ้นอยู่กับพ่อแม่แล้ว ครูคงดูได้ไม่ทั่วถึง เพราะเด็กเกือบ 60 คน นอกจากว่าลูกของเราจะเป็นจุดเด่นหรือจุดด้อยที่สุด ครูถึงจะสามารถดูแลลูกของเราได้ หรือสามารถจำลูกของเราได้ ถ้าเกิดอยู่ในระดับกลาง คิดว่าคงไม่มีทางที่ครูจะจำลูกของเราได้ แล้วครูก็ต้องดูแลนักเรียนหลายห้องประมาณ 7-8 ห้องแต่ละห้องมีนักเรียนห้องละ 50 กว่าคน ปัจจุบันน้องดิวมีผลการเรียนอยู่ในเกรดเฉลี่ยประมาณ 3 กว่า

ด้านการเรียนพิเศษของน้องดิว คุณแม่น้องดิวบอกว่า ปัจจุบันน้องดิวเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ ป.3 ที่สถาบัน British Council เรียนวันอาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 13.00-15.00 น. ค่าเรียนเทอม ละประมาณ 3,500 - 4,000 บาท เรียนเปียโนที่วอยล์สตูดิโอ วันเสาร์เวลา 12.00 -13.00 น. ค่าเรียนเดือนละ 1,200 บาท แล้วก็เรียนเทควันโดที่ตึกซีเอ็มศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา วันศุกร์และวันเสาร์ เวลา 17.30 - 19.00 น. และเวลา 10.30 - 12.00 น. เดิม น้องดิวเคยเรียนเทควันโดที่สวนสุขภาพมาก่อน แล้วย้ายมาเรียนที่เรียนในปัจจุบันนี้ และหลังจากนั้นจึงเรียนเปียโนไปด้วย เพราะสถานที่เรียนเปียโนอยู่ตรงกันข้ามกับที่เรียนเทควันโด น้องดิวจึงเรียนทุกอย่าง บางครั้งคุณแม่ น้องดิวบอกให้น้องดิวหยุดเรียนก็ไม่ยอม ส่วนน้องวิน น้องชายของน้องดิว นั้นเรียนภาษาอังกฤษโดยเรียนที่เดียวกันคือสถาบัน British Council เรียนวันเสาร์ เวลา 8.00 - 10.00 น. เรียนเปียโนที่บ้านดนตรี ในวันเสาร์เวลา 10.30 - 12.00 น. และเรียนจินตคณิต ที่ NEC. ในวันอาทิตย์เวลา 10.30 - 12.30 น. แต่ได้เลิกเรียนไปแล้วเพราะไม่ชอบ และน้องวินเคยเรียนเปียโนพร้อมพี่ชายคือน้องดิว ซึ่งตัวน้องวินไม่ชอบ คุณแม่น้องดิวจึงพาไปเรียนที่อื่น คือ ที่โรงเรียนคีตา เพราะที่นั่นมี กลอง กีตาร์ เปียโน น้องวินไม่ชอบเรียนเปียโนต่อ คุณแม่น้องดิวจึงพาน้องวินไปลองเรียนตีกลอง น้องวินชอบเรียนตีกลอง จึงให้น้องวินเรียนตีกลอง แต่ครูที่สอนยังไม่รับเด็ก ป.2 คุณแม่น้องดิว อยากให้น้องวินได้เรียน จึงยอมเสียเงินค่าสมัครเป็นสมาชิกให้น้องวินได้ตีกลอง ปกติการเรียนตีกลองจะต้องรับเด็ก ป.4 ขึ้นไป แต่ถ้าไม่รับหรือเด็กไม่ชอบก็จะให้หยุดเรียนแล้วไปเรียนอย่างอื่นได้ คุณแม่น้องดิวไม่ได้พาน้องวินไปเรียนเปียโนที่เดียวกับน้องดิว เพราะว่าคุณแม่ น้องดิวจะดูจากครูด้วย ครูที่น้องดิวเรียนอยู่จะเครียดมาก คุณแม่น้องดิวก็เลยไม่ให้น้องวินเรียน เพราะครูเข้มงวดเกินไป คุณแม่น้องดิวจึงให้น้องดิวเลิกเรียนที่เดิม แล้วพาน้องดิวย้ายไปเรียนในซอยตรงกันข้ามกับโรงเรียน

ศิดา ที่น้องวินเรียนตึกลงอยู่ เพื่อเปลี่ยนครู และที่เรียนใหม่ มีอาจารย์พยาบาลในที่ทำงานของคุณแม่น้องดิวนะนำมาให้มาเรียน เนื่องจากครูที่นี่ใจดี และจบทางจิตวิทยา คุณแม่น้องดิวจึงรู้สึกดี น้องดิวไปเรียนแล้วก็ชอบด้วย คุณแม่น้องดิวไม่ต้องการให้ครูที่สอนนั้นเข้มงวดมากหรือเครียดเกินไปในการเรียน เพราะการเรียนตรงนี้คือให้อยากให้ลูกเรียนสนุก ไม่ได้ให้เรียนแบบเอาจริงเอาจัง คุณแม่น้องดิวจะดูจากครูด้วยว่าดีหรือไม่ดีถึงจะให้ลูกเรียน สำหรับค่าใช้จ่ายในการไปเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องดิวบอกว่าก็ไม่มีปัญหาอะไร สามารถจ่ายได้ทั้งหมด ถ้าลูกชอบ บางทีลูกเรียนบ้างไม่เรียนบ้างก็ยังจ่ายหมด เวลาที่ลูกไปเรียนพิเศษคุณแม่น้องดิวก็จะไปนั่งรอลูก และจะให้เล่นลูกเกมส์คอมพิวเตอร์บ้าง โดยจะแบ่งเวลาส่วนนี้ให้ลูก ก็คือจะพยายามเสริมให้ลูกเก่งและพิเศษกว่าเด็กคนอื่น และจะพยายามค้นหาความสามารถของลูกออกมา ที่มีจุดเด่นที่เจอในตัวลูก และลูกก็ชอบ เช่น ภาษาอังกฤษ ลูกก็มีความสุขในการเรียน ซึ่งน้องดิวจะให้เขาเรียนอะไร น้องดิวก็จะเรียนหมดและจะชอบ อย่างเรียนเทควันโดจะให้เลิกเรียนน้องดิวก็ยังไม่อยากเลิกเรียน และลูกก็จะมีคามสนใจ มีความกระตือรือร้นที่จะไปเรียน ก็คือจะไม่บ่น ซึ่งบางครั้งคุณแม่น้องดิวจะลืมไปด้วว่าวันนี้ลูกมีเรียนอะไรบ้าง น้องดิวจะมาเตือนคุณแม่ว่าวันนี้ลูกมีเรียนเปียโน เพราะน้องดิวเรียนหลายอย่าง บางครั้งคุณแม่น้องดิวก็มีลืมบ้าง แต่คุณแม่น้องดิวจะเป็นคนเตรียมสิ่งต่าง ๆ ให้กับลูกในเวลาทีลูกไปเรียน

เหตุผลหรือเป้าหมายในการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องดิวบอกว่ เวลาที่เลือกไปเรียนพิเศษด้านต่าง ๆ ก็จะถูกจากหลายอย่าง เช่น ความใกล้เคียง เรื่องครูสอนดีหรือไม่ดีจะดูที่ครูด้วย ซึ่งในการที่จะรู้ว่าครูสอนดีหรือไม่ดี คุณแม่น้องดิวบอกว่ จะต้องมีคนแนะนำมา อย่างเช่นการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ British Council ก็จะไม่ให้น้องดิวเรียนแล้ว จะให้น้องดิวไปเรียนที่บ้านภาษาแทน ช่วงปิดเทอมโดยจะให้น้องดิวเรียนตัวต่อตัว ถ้าลูกไม่ชอบจะเปลี่ยนใหม่ คุณแม่น้องดิวจะไปดูครูก่อนว่าครูคนไหนสอนดีหรือไม่ดี เนื่องจากคุณแม่น้องดิวจะมีเทคนิคในการเลือกที่เรียน คุณแม่น้องดิวบอกว่ “มันก็ต้องแล้วแต่เขา จะชอบครูที่เขาเอาใจนักเรียน ไม่ใช่นักเรียนต้องทำตามใจครูตลอด เพราะการเรียนพวกนี้ เป็นการเรียนนอกเวลา เป็นการเสริมให้เขา ไม่ใช่ว่าจะให้เด็กเขาเครียด เพราะว่าเขาก็เรียนหนักกันอยู่แล้ว” สำหรับเหตุผลที่ให้น้องดิวไปเรียนภาษาอังกฤษ คุณแม่น้องดิวบอกว่ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 เด็กน่าจะมีความรู้มากกว่าคณิตศาสตร์ และอยากให้ลูกพูดกับคนต่างชาติได้ อยากให้เรียนไปเรื่อยๆ เพื่อให้เด็กมีความรู้ และจะดูความสามารถเฉพาะตัวของเด็กด้วย ถ้าเด็กไม่ไปเรียนก็จะไม่รู้ว่เด็กชอบเรียนเปียโนหรือชอบเรียนอะไร คุณแม่น้องดิวจะให้ลูกลองไปเรียนในหลายๆ ด้าน เพื่อดูว่าลูกชอบอะไร ให้เด็กหาจุดที่ชอบ ถ้าเด็กชอบจะให้เรียนต่อไปเรื่อย ๆ ถ้าเด็กไม่ชอบก็จะเลิก

เรียนไป และไม่ได้ตั้งเป้าหมายอะไรมากในการไปเรียนพิเศษในแต่ละด้าน ก็คือถ้าลูกเรียนได้แค่นั้นก็โอเคนั่น จะเอาความพอใจของลูกเป็นหลัก

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องดิบบอกว่าก็เคยถามลูกว่าไปเรียนเทควันโดแล้วได้อะไรบ้าง ลูกบอกว่าสามารถป้องกันตัวได้ และช่วงที่ไปเรียนเทควันโดก็ไม่ใช่ว่าลูกชอบ แต่เพราะลูกโดนรังแกมา คุณแม่น้องดิบบอกว่าให้น้องดิบบไปเรียนเทควันโด โดยตามความเห็นของน้องดิบบก่อนไปเรียน ซึ่งน้องดิบบก็อยากไปเรียนเพราะโดนรังแกและน้องดิบบจะตัวเล็กด้วยและลูกก็รู้จักช่วยเหลือตัวเองได้มากขึ้น สามารถเข้ากับบุคคลอื่นได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ค่อนข้างดีขึ้น

น้องดิบบอกว่า ปัจจุบันน้องดิบบเรียนคณิตศาสตร์ โดยเรียนกับญาติที่เปิดสอนกวดวิชาอยู่ เรียนภาษาอังกฤษโดยเรียนที่ British Council และเพิ่งไปเรียนภาษาอังกฤษที่บ้านภาษาตอนเปิดเทอมซึ่งเป็นการเรียนตัวต่อตัว นอกจากนี้น้องดิบบได้ไปเรียนเปียโน วัยน้า และเทควันโด อีกทั้งน้องดิบบยังเคยไปเรียนซูโม่เปอร์เมมเมอร์ ซึ่งเป็นการฝึกความจำเป็นคอร์สล้นๆ ประมาณ 2 – 3 เดือน ปัจจุบันเพิ่งเรียนกีตาร์โดยการจ้างครูส่วนตัวมาสอนที่บ้าน น้องดิบบอกว่าในการเรียนพิเศษด้านต่างๆ คุณแม่ของน้องดิบบจะเป็นคนหาโบว์ชัวร์เกี่ยวกับการเรียนต่างๆ มาให้น้องดิบบดู ก็แล้วแต่ว่าน้องดิบบจะเรียนหรือไม่เรียนก็ได้ แต่โดยส่วนใหญ่ น้องดิบบจะเรียน ในส่วนที่น้องดิบบชอบเรียนเองจะเป็นการเรียนกีตาร์เพราะมีน้าเล่นกีตาร์ได้หมด และเคยเห็นน้าฝึกกับคุณแม่ น้องดิบบชอบการเรียนพิเศษทั้งหมดที่เรียนและไม่รู้สึกในการที่จะเรียนเพราะจะได้มีความรู้มากขึ้น การไปเรียนพิเศษในด้านต่างๆ ทำให้น้องดิบบได้ความรู้เกี่ยวกับกีฬา การศึกษา และสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ และหลังจากที่น้องดิบบเรียนเทควันโดจบ น้องดิบบอยากที่จะไปเรียนเทนนิสต่อ น้องดิบบบอกว่าการเรียนวิชาการกับดนตรีและกีฬา น้องดิบบจะชอบทั้งสองแบบ เพราะแต่ละแบบจะดีแตกต่างกัน ตอนนี้น้องดิบบได้ไปเรียนในหลักสูตรในระดับชั้น ม.1 และ ม.2 เพื่อเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า และน้องดิบบก็สามารถเรียนได้รู้เรื่อง

อาจารย์สุวัช เกียรติมนิรัตน์ หัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียนและกรรมการบริหารโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยที่น้องดิบบได้เรียนหนังสืออยู่นั้น อาจารย์สุวัชบอกว่าเหตุผลที่ท่านชอบทำงานที่โรงเรียนนี้ เพราะที่ท่านชอบการทำงานและศรัทธาในเครือของโรงเรียนนี้ ซึ่งโรงเรียนนี้บริหารโดยนักบวชและเงินที่ได้จะกลับคืนสู่แก่นักเรียน เพราะท่านเป็นหนึ่งในผู้บริหารของโรงเรียน ท่านจึงรู้ว่าเงินของโรงเรียนมีได้มาไม่ได้เข้ากระเป๋าของเจ้าของโรงเรียน แต่ได้กลับคืนไปสู่แก่นักเรียน และมีความคิดที่จะพัฒนาโรงเรียนอยู่เสมอ

ท่านบอกว่าแนวคิดของโรงเรียนคือ ให้เด็กทุกคนได้แสดงองค์ปรัชญารัตนบุรี ซึ่งหมายความว่าเด็กจะมีความรู้ความสามารถ และใช้ความรู้ความสามารถเหล่านั้นดำรงตนอยู่ในสังคม อาจจะประกอบวิชาชีพ จะทำอะไรก็ตามแล้วแต่ศักยภาพของแต่ละคน โรงเรียนจะมีหน้าที่ทำให้องค์ประกอบตรงนี้สมบูรณ์ที่สุดโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมต่างๆ ที่จะส่งเสริมเข้าไปสู่ตัวเด็กของแต่ละคน เพื่อไปสู่เป้าหมายที่โรงเรียนตั้งไว้ ซึ่งท่านบอกว่าผลลัพธ์ที่ได้กลับมาตลอด 4 ปี ที่ท่านได้รับผิดชอบตรงจุดนี้มา ซึ่งถือประสบความสำเร็จ เด็กของโรงเรียนมีความรู้ความสามารถมากขึ้น โดยดูจากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และดูจากในเชิงพัฒนารายบุคคลในแต่ละคน เช่น ศิลปะพื้นบ้าน เด็กก็จะได้เรียนและได้มีการพัฒนามากขึ้น เด็กจะมีการพัฒนาตามความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเมื่อก่อน เด็กๆ ชอบกีฬาประเภทไหนก็จะได้เรียน ซึ่งทางโรงเรียนจะไม่เน้นวิชาการเพียงอย่างเดียว ท่านบอกว่าเด็กที่มาเรียนที่นี่จะแข่งขันกันเองโดยอัตโนมัติ และถ้าได้ไปสัมผัสสังคมของโรงเรียนเตรียมอุดมจะยิ่งกว่านี้ โรงเรียนไหนที่มีเด็กเก่งๆ สังคมก็จะยิ่งเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น ซึ่งท่านบอกว่าทางโรงเรียนพยายามที่จะแก้ไขในจุดนี้ ตามความเห็นของท่านก็คิดว่าตอนนี้ก็ถือว่าดีขึ้นกว่าเมื่อก่อน โดยจากการสอบถามจากผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่จะยอมรับกันมากขึ้น ส่วนสำหรับความคิดเห็นที่ว่าเมื่อทางโรงเรียนเน้นกิจกรรมมากขึ้นเด็กจะมีประสิทธิภาพทางการเรียนน้อยลงไปหรือไม่ ท่านบอกว่าเท่าที่ดูจากผลสอบของนักเรียนก็ไม่ได้มีผลกระทบ และถ้าวัดกันจากผลสอบเอ็นทรานซ์ยอดของนักเรียนที่สอบได้ก็ไม่ได้ลดลง แต่กลับเพิ่มมากขึ้น และเด็กๆ ก็มีความสุขมากขึ้นไม่ต้องมาเครียด และระบบการสอบเข้าเรียนก็ไม่เหมือนก่อน ระบบการสอบจะเป็นไปตามพื้นฐานของเด็ก ไม่ใช่เป็นข้อสอบที่ยาก ซึ่งปัจจุบันนี้ไม่มีการสอบข้อเขียนมีแต่การสอบสัมภาษณ์ ในเรื่องความเก่งก็ยังจำเป็นอยู่ซึ่งท่านก็ย้ำว่าไม่ได้ทิ้งตรงจุดนั้น แต่เป็นการเสริมให้มากกว่า ซึ่งด้านวิชาการยังคงเหมือนเดิม เพียงแต่มีการส่งเสริมกิจกรรมให้เด็กได้มีความสมบูรณ์มากขึ้น คือเด็กมีอารมณ์ที่ดี มี EQ ที่ดี และมีพัฒนาการที่ดีเพิ่มมากขึ้น ตอนนี้เด็กได้ทำกิจกรรมหลายอย่าง โดยเฉพาะในระดับมัธยมจะเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น จากแบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ ซึ่งในมาตรฐานของทางโรงเรียนจะมีการประเมินผลในด้านนี้อยู่ ซึ่งท่านได้บอกว่าเด็กในวัยนี้คือวัยที่เรียนโดยผ่านกิจกรรม ซึ่งเมื่อก่อนเด็กจะเรียนโดยผ่านวิชาการเป็นหลัก และกิจกรรมจะเข้ามามีส่วนน้อยมาก ปัจจุบันนี้เด็กเรียนเหมือนกันโดยใช้กิจกรรมต่างๆ เป็นสื่อ การจัดบทเรียนให้สนุก การจัดกิจกรรมเสริมหลากหลายเป็นการกระตุ้นความอยากเรียนของเด็กเพิ่มมากขึ้น หรือส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ ที่เด็กอยากจะเรียน ซึ่งทางโรงเรียนจะให้เสรีภาพที่จะเลือกเรียนได้

อย่างอิสระ อย่างเช่น เด็กอยากเรียนกอล์ฟก็จะได้เรียน อยากเรียนขี่ม้า อยากเรียนศิลปะที่บ้าน ก็จะได้เรียน ท่านได้บอกทั้งทำยว่าเด็กจะได้เรียนทุกอย่าง และจะพยายามส่งเสริมกิจกรรมทุกอย่างที่เด็กๆ สนใจ

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องดิว

คุณพ่อน้องดิว ปัจจุบันอายุ 38 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาโท ด้านแพทยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการ ตำแหน่งแพทย์ ที่โรงพยาบาลมหาราชเชียงใหม่ และมีคลินิกส่วนตัวรับปรึกษาเกี่ยวกับด้านผดุงครรภ์ มีรายได้โดยประมาณเดือนละ 50,000 บาทขึ้นไป

คุณแม่ น้องดิว ปัจจุบันอายุ 37 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดพิจิตร จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านพยาบาลศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการ ตำแหน่งพยาบาล ที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ โดยมีรายได้โดยประมาณเดือนละ 14,000 บาทขึ้นไป

คุณพ่อของน้องดิวเป็นคนกรุงเทพฯ ได้ย้ายตามครอบครัวมาอยู่ที่เชียงใหม่ตั้งแต่เด็ก โดยมาเรียนหนังสือที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย และเรียนจบทางด้านแพทยศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เคยทำงานที่โรงพยาบาลเอกชนเกือบ 10 ปี ส่วนปัจจุบันทำงานรับราชการและเป็นอาจารย์สอนหมอ ส่วนใหญ่จะทำงานด้านบริหาร โดยเป็นผู้ช่วยคนบดี แพทยศาสตร์ และเป็นกรรมการต่างๆ คุณพ่อน้องดิวเป็นหมอด้านสูติ และได้เปิดคลินิكد้านผดุงครรภ์ โดยเปิดคลินิคอยู่แถวบริเวณสันติธรรม เป็นคลินิกส่วนตัวไม่มีหุ้นส่วนอื่น แพทย์คนอื่นที่เข้ามาทำงาน คิดค่าตรวจเท่าไร รายได้ก็จะให้แพทย์คนนั้นไป ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านพักของทางราชการในโรงพยาบาล เพราะการอยู่ที่โรงพยาบาลจะสะดวกในการทำงาน ส่วนที่คลินิคจะมีคุณตาคุณยายของน้องดิวอาศัยอยู่ คุณแม่น้องดิวจะเป็นพยาบาลประกาศวิชาชีพทั่วไป ทำเกี่ยวกับฟอกเลือด และไตเทียม ซึ่งทำงานมาได้ 15 ปี โดยไม่ได้ย้ายไปไหน ย้ายแค่แผนก

ความสัมพันธ์ในครอบครัว คุณแม่น้องดิวบอกว่า สำหรับเรื่องค่าใช้จ่ายภายในบ้าน และเรื่องของลูก คุณแม่น้องดิวจะเป็นคนดูแลและรับผิดชอบ อย่างเช่น น้องดิวจะได้ค่าขนมไปโรงเรียนอาทิตย์ละ 200 บาท ส่วนน้องวินวันละ 20 บาท สำหรับค่าเรียนพิเศษคุณแม่ น้องดิวไม่ได้คิดว่าถูกหรือแพง เพราะไม่ได้สนใจ ถึงเวลามีอะไรที่ต้องจ่ายก็จะจ่าย ค่าเรียนพิเศษของลูกทั้งสองคนประมาณเดือนละ 6,000 กว่าบาท รายจ่ายในครอบครัวก็พอสมควร

ซึ่งคุณแม่ท้องดิฉันไม่ได้พุ่มเฟิยอะไรมาก ค่อนข้างประหยัด บางวันก็พาลูกไปห้างสรรพสินค้าบ้าง คุณพ่อท้องดิฉันก็ไปออกงานสังคมบ่อย เวลาออกงานสังคมจะพาลูกกับคุณแม่ท้องดิฉันไปด้วย ยกเว้นที่เป็นงานที่มีผู้ใหญ่มา แต่ถ้าเป็นงานของเพื่อนก็จะไปถ้าลูกไม่หลับ เพราะบางทีถ้าพาลูกไปด้วยจะต้องอุ้มลูกกลับบ้านเพราะลูกจะหลับ ทางครอบครัวของน้องดิฉันจะไปเที่ยวต่างประเทศปีละครั้ง แต่จะไปกับ 2 คน คือคุณพ่อและคุณแม่ท้องดิฉัน เพราะเด็กคงเดินทางไม่ไหว จะไปเที่ยวนอกบ้านกันบ่อย อาทิตย์ละครั้ง วันเสาร์อาทิตย์ก็จะไปช้อปปิ้ง ส่วนใหญ่จะไปตามห้างสรรพสินค้าโรบินสัน คาร์ฟูร์ หรือเซ็นทรัล ในตอนเช้าก็จะพาลูกไปขึ้นรถไปโรงเรียนที่ทำงานคือโรงพยาบาล เพราะว่าที่ทำงานจะมีรถมารับลูกของเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในโรงพยาบาลไปส่งที่โรงเรียน ในส่วนตอนเย็นคุณตาจะมารับลูกกลับบ้าน ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ท้องดิฉันจะทำงานในเวลาราชการ ในช่วงหลังเลิกงานหรือวันเสาร์อาทิตย์ก็จะมาทำงานที่คลินิก วันธรรมดาจะมาในช่วงเวลา 17.00 - 20.00 น. โดยจะมาในวันจันทร์ และวันพฤหัสบดี ส่วนวันอาทิตย์จะเป็นเวลา 9.00 - 12.00 น. จะมาทำงานที่คลินิกอาทิตย์ละ 3 วัน แต่คลินิกจะเปิดทุกวันโดยมีแพทย์คนอื่นสลับกันมา ตอนเย็นจะมารับประทานอาหารที่คลินิก เพราะมีคุณตาคุณยายทำไว้ให้ ส่วนตอนเช้าจะซื้อข้าวไปรับประทานเอง เนื่องจากคุณแม่ท้องดิฉันทำอาหารเป็นไม่มาก และคุณพ่อท้องดิฉันก็คงไม่ทำ งานในบ้านก็จะทำเอง เช่นกวาดบ้าน ถูบ้าน ส่วนเสื้อผ้าจะจ้างซักบางอย่างก็จะซักเอง ส่วนลูกจะให้ช่วยล้างจานบ้าง ก็สอนให้ลูกได้ลองทำ หรือให้ซักรองเท้าตัวเองบ้าง

วิถีการดำเนินชีวิตในครอบครัว คุณแม่ท้องดิฉันบอกว่า ก็อยากให้ครอบครัวมีความสุข มีความสามัคคี ส่วนลูกก็จะส่งเสริมให้ถึงเป้าหมายที่ลูกอยากไป ก็อยากให้ลูกเป็นคนเก่ง แต่ถ้าได้ก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่อยากให้ลูกท้อถอยจะรู้สึกเฉยมากกว่า อย่างเช่น น้องดิฉันเพื่อนที่ไปเรียนด้วยกันจะยึดติดกับการเรียนมาก ก็คือไม่ใช่ว่าจะต้องได้เกรด 4 หรือได้เกียรตินิยม ได้บ้างหรือไม่ได้บ้างก็ไม่เป็นไร เกรดตกนิดหน่อยก็ไม่เคยว่า แต่ขอให้ลูกมีกิจกรรมร่วมกัน เช่น ไปดูนกบนดอยสุเทพ โรงเรียนสีเขียว ซึ่งก็เห็นลูกเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนของลูก ซึ่งคุณแม่ท้องดิฉันจะชอบมากกว่าที่ลูกจะเรียนอย่างเดียว

ความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูก คุณแม่ท้องดิฉันบอกว่า ก็คงจะตามที่คุณชอบ สำหรับตัวน้องดิฉันก็อยากเป็นอะไรหลายอย่างในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นหมอ นักวิทยาศาสตร์ นักวาดรูป นักประดิษฐ์ จึงไม่แน่ใจว่าน้องดิฉันอยากจะเป็นอะไร บางครั้งก็อยากเป็นหมอเหมือนคุณพ่อ ก็คือลูกจะจบการศึกษาหรือจะประกอบอาชีพอะไรก็ได้ที่คุณชอบ แต่ที่สำคัญคือลูกสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นคนดีของสังคม

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูนั้น คุณแม่น้องดิวบอกว่า ก็ตามใจลูกพอสมควร ส่วนคุณพ่อน้องดิวนั้นจะไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูกมาก เพราะต้องทำงาน แต่ถ้ามีอะไรผิดคุณพ่อน้องดิวก็จะเตือนมากกว่า นิสัยของเด็กทั้ง 2 คน คือน้องดิวกับน้องวินก็จะเป็นเด็กที่ดื้อพอสมควร ก็จะมีการทะเลาะกันบ้างตามปกติ ซึ่งน้องดิวก็เริ่มโต ก็ไม่ค่อยเท่าไร สามารถทำอะไรเองได้ ก็มีบางอย่างที่ยังต้องช่วยเหลือ นิสัยก็จะเฉย ๆ ส่วนน้องวินจะเป็นเด็กที่ขี้ฮั่นหน่อย และจะมีนิสัยโอบอ้อมอารี แต่ถ้าโมโหก็จะโมโหร้าย ถึงกับตีก็มี คุณพ่อน้องดิวจะเป็นคนอารมณ์ดี ถ้าจะถูกดุก็จะเป็นบางช่วง อารมณ์ไม่ค่อยซีเรียส ก็จะเลี้ยงดูลูกแบบสบาย ๆ ไม่ค่อยว่า ส่วนใหญ่จะอยู่ที่คุณแม่เลี้ยงดูมากกว่า ก็คือทุกอย่างจะอยู่ที่คุณแม่เลี้ยงดู คุณพ่อต้องทำงานมาก เครียด เพราะต้องบริหาร ส่วนคุณแม่เลี้ยงดูนั้นทำงานเป็นลูกน้องเขาก็เลยไม่ค่อยเครียดเท่าไร และมีเพื่อนที่ดีเป็นรุ่นเดียวกันในที่ทำงานด้วย คุณแม่น้องดิวจะอบรมลูกว่า อย่าเกรงคนอื่น ก็จะเจอลูกในทุก ๆ เย็น จะใช้ช่วงเวลาในการอบรมลูก บางทีก็ก่อนนอน โดยคุยกันแบบสนุก ๆ หรือเวลาขับรถไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องดิวก็สามารถคุยกับลูกได้เรื่อย ๆ อย่างเช่น ในเรื่องกิจกรรมมารยาท การพูดจา ถ้าลูกเขาพูดไม่เพราะ คุณแม่น้องดิวก็จะสอนลูก แต่ถ้าเป็นคุณพ่อน้องดิว ถ้าว่างก็จะเป็นการคุยกันเล่น ๆ ไม่สอนเป็นกิจจะลักษณะ เวลามีปัญหาอะไร ก็จะมีการปรึกษากัน

ทัศนคติต่อการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องดิวบอกว่า ก็จะพยายามให้โอกาสลูกเขาได้เรียน ซึ่งตอนนี้เขาเรียนพวกกิจกรรมไว้ก่อน อยากเรียนอะไรก็เรียนไปก่อน เพราะเวลาที่ลูกเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยม ก็คงจะต้องเอาลูกไปเรียนกวดวิชาบ้าง เพราะเมืองไทยยังเป็นระบบการสอบแข่งขัน ซึ่งไม่เหมือนเมืองนอก ที่ดูแค่เกรดของโรงเรียนแล้วก็สามารถเลือกมหาวิทยาลัยเรียนได้เลย ซึ่งของประเทศไทยมันเป็นการแข่งขันกัน เพราะฉะนั้นก็ต้องให้ลูกเรามีความรู้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ก็เห็นความสำคัญว่ามันก็จำเป็น อาจจะไปเรียนบางวิชาได้ ถ้าคุณแม่จะสอนเองก็คงไม่ได้ เพราะเดี๋ยวนี้ มันต้องมีเคล็ดลับบางอย่าง เพราะครูเขาจะมีเคล็ดลับใหม่ในการสอน แล้วคุณแม่เลี้ยงดูก็มองว่า พ่อแม่ของเด็กในยุคปัจจุบันจะเห็นความสำคัญกับการเรียนพิเศษมาก ถ้าพูดถึงวิชาการก็คิดว่าสำคัญ แต่หมอสอนมากจะไม่ให้ลูกเรียน จะเน้นกิจกรรมข้างนอกมากกว่า เช่นเปียโน เป็นสิ่งที่คุณแม่เลี้ยงดูเห็นจากกลุ่มหมอสอนทั่วไป อย่างเช่นเห็นลูกหมอสอนหลายคนก็เล่นเทควันโดกัน คุณแม่เลี้ยงดูเองก็รู้ว่าความคิดจะต่างกันหรือไม่ การไปกวดวิชาด้านวิชาการ ในการไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย อาจจะทำได้ดีกว่า และได้คณะที่ดีกว่า แต่สำหรับความคิดเห็นของคุณแม่เลี้ยงดูบอกว่าลูกไม่จำเป็นต้องเป็นหมอ เพราะพ่อแม่เป็นแล้ว แต่ก็ไม่ใช่ว่าพ่อแม่เป็นแล้วลูกไม่จำเป็นต้องเป็น ไม่อยากให้

เน้นวิชาการตั้งแต่วัยเด็ก จะส่งเสริมให้เขาพัฒนาสมองส่วนอื่นมากกว่า ก็คือ ช่วงประถม จะให้นั้นกิจกรรมครึ่งหนึ่งไปก่อน อยากไปไหนอยากทำอะไรก็จะไป แต่ถ้าขึ้นชั้นมัธยม ม.3 - ม.6 จึงจะเน้นวิชาการ ช่วงนี้ก็เลยให้กิจกรรมทั้งหลาย ซึ่งไม่เกี่ยวกับวิชาการ และตัวคุณพ่อน้องดิวงเองก็ไม่ซีเรียส และคุณแม่ น้องดิวงมีความคิดในเรื่องการศึกษาว่าน่าจะมิกิจกรรมเข้ามาภายในโรงเรียน อย่างเช่น ที่โรงเรียนพิงค์รัตน์จะมีกิจกรรมภายในชั่วโมงของเขา จะมีทั้งวาดรูป ทั้งเทควันโด คุณแม่ น้องดิวงจะชอบแบบนั้น แต่เมืองไทยจะชอบแข่งขัน ก็ต้องเน้นวิชาการไว้ก่อน มันไม่เหมือนที่อื่น แต่ถ้าลูกๆ ไปเรียนต่างประเทศ การส่งลูกไปเรียนโรงเรียนแบบโรงเรียนพิงค์รัตน์ก็จะดี หากลูกต้องเข้ามหาวิทยาลัยในเมืองไทย คงต้องเอาแบบอย่างที่เราเรียนอยู่นี้ ที่โรงเรียนพิงค์รัตน์ เขาจะสอนเด็กแบบสไตล์เรื่อยๆ คือปล่อยให้เด็กตามพัฒนาการของเขา คุณแม่ น้องดิวงจะชอบแบบนั้นมากกว่า และนักเรียนก็ไม่เยอะ คือประมาณ 10 คน ถึงแม้ว่า การเข้าเรียนที่นี่ต้องเสียเงินซื้อหุ้นเป็นแสนก็ตาม เพราะว่าพอเรียนจบทางโรงเรียนก็จะให้คืนกลับมา แต่โรงเรียนที่เข้าเรียนอยู่ทุกวันนี้ก็ต้องเสียเงินสนับสนุนด้วย และยังไม่ได้คืน ซึ่งลูกทั้ง 2 คนก็ไม่ทราบว่าคุณพ่อน้องดิวงเสียค่าใช้จ่ายตรงนี้ไปเท่าไร

กรณีศึกษาที่ 6

1. การเรียนพิเศษของน้องแฟรงค์

น้องแฟรงค์ปัจจุบันอายุ 12 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย น้องแฟรงค์เป็นบุตรชายคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 2 คน โดยน้องแฟรงค์มีพี่ชาย 1 คน ชื่อน้องพลุค ปัจจุบันอายุ 15 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย

ทางด้านการศึกษาของน้องแฟรงค์ คุณแม่ น้องแฟรงค์บอกว่า น้องแฟรงค์เคยเรียนหนังสือชั้นอนุบาลที่โรงเรียนดรุณนิมิต แล้วก็มาสอบเข้า ป.1 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จนถึงปัจจุบัน แล้วก็จะเข้าเรียนต่อในระดับชั้น ม.1 ในปีหน้า ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยเนื่องจากเด็กที่จบ ป.6 ที่โรงเรียนนี้สามารถเข้าเรียนต่อได้เลย หรืออาจจะให้น้องแฟรงค์ลองไปสอบเข้าโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คุณแม่ น้องแฟรงค์ยังบอกอีกว่า ปัจจุบันนี้โรงเรียนมีการศึกษาใหม่ ผู้ปกครองทุกคนต้องมีส่วนร่วมกับการเรียน ต้องมีการทำรายงาน เพื่อให้รู้ว่าเด็กเคยเรียนหรือเคยทำอะไรมาบ้าง สำหรับการเรียนของน้องแฟรงค์ คุณแม่ น้องแฟรงค์บอกว่าน้องแฟรงค์เรียนดี หากสนใจเรียน แต่บางครั้งครูที่โรงเรียนก็มักจะบอกว่า น้องแฟรงค์ชอบคุยในห้องเรียน ตอนเข้าเรียนใหม่ๆ ป.1-ป.2 น้องแฟรงค์จะได้รับรางวัลเรียนดีเด่นแต่ละวิชา ซึ่งช่วงนั้นก็จะได้เกรด 4 ตอนระดับชั้น ป.3 ได้ เกรด 3 กว่า ระดับชั้น ป.4 ก็เหลือแค่ 2 กว่า

และระดับชั้น ป.5. – ป.6 เกรดเพิ่มขึ้นมาเกือบ 3 ซึ่งผลการเรียนตกต่ำลง สำหรับเหตุผลที่ให้คุณไปเรียนที่โรงเรียนมงฟอร์ต คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า ก็ตอนย้ายมาอยู่ที่นี่ก็ไม่ทราบว่าจะแต่ละโรงเรียนเป็นอย่างไร ซึ่งน้องฟลุคก็จะเป็นรุ่นแรก ก็ลองให้คุณไปสอบดู และก็สอบได้ ซึ่งโรงเรียนนี้หลังจากที่คุณเข้าไปเรียน คุณแม่น้องแฟรงค์ก็บอกว่า ชอบ ก็คือโดยส่วนรวมก็ดี ทางโรงเรียนก็สามารถสอน อบรมดูแลเด็กได้เป็นอย่างดี สำหรับตัวน้องแฟรงค์เองเขาจะเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ อย่างเช่น ในเวลาที่เขาจะทำสิ่งใดหรือ ทำงานเป็นกลุ่ม เขาก็จะทำได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แล้วน้องแฟรงค์ยังได้เป็นหัวหน้าของค่ายลูกเสือ เวลาที่ครูมีกิจกรรมต่าง ๆ ตัวของน้องแฟรงค์เขาจะชอบอาสา และเป็นเด็กดีกล้าแสดงออก

การเรียนพิเศษของน้องแฟรงค์ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า ตอนประมาณ ป.1 หรือ ป.2 น้องแฟรงค์เคยไปเรียนว่ายน้ำ สาเหตุของการไปเรียนว่ายน้ำ คือ คุณแม่อยากให้ น้องแฟรงค์ว่ายน้ำเป็น สามารถช่วยตัวเองได้ และในเวลากลับไปบ้านที่นครปฐม ลักษณะบ้านเป็นบ้านซึ่งอยู่ติดกับแม่น้ำ ซึ่งต้องอาศัยการพายเรือประกอบกับคนแถบนั่นส่วนใหญ่ก็ว่ายน้ำไม่เป็น จึงพาน้องแฟรงค์ไปเรียน เรียนได้เป็นเวลาประมาณครึ่งปี เมื่อสามารถว่ายน้ำได้แล้วจึงให้หยุดเรียน หลังจากนั้นก็ให้ไปว่ายน้ำตามคอร์สทั่วไปตามปกติ แล้วก็ให้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษอยู่ประมาณ 3 เดือน ให้เรียนอยู่บ้านครู ซึ่งเป็นครูเปิดสอนพิเศษที่บ้าน ใกล้ ๆ กับบ้านที่เคยเช่าอยู่ ซึ่งน้องแฟรงค์เขาก็ไม่ค่อยชอบนัก ครูมักจะบอกให้น้องแฟรงค์ขยันท่องศัพท์มาก ๆ แต่เขาไม่ค่อยขยัน ส่วนลูกคนโตคือน้องฟลุค ด้านภาษาอังกฤษของน้องฟลุคเองค่อนข้างพอใช้ได้ แต่ถ้าให้น้องฟลุคซึ่งเป็นพี่ชายมาสอนน้องแฟรงค์ ทั้งสองคนก็จะทะเลาะกัน เนื่องจากน้องฟลุคเข้าใจแต่น้องแฟรงค์เข้าใจบทเรียนได้ค่อนข้างยาก ทำให้พี่ชายเกิดอารมณ์หงุดหงิด แต่น้องแฟรงค์มีความถนัดในด้านอื่น อย่างเช่นพวกคอมพิวเตอร์ ซึ่งเรียนมาจากโรงเรียน บางทีน้องแฟรงค์ก็จะช่วยงานในส่วนคอมพิวเตอร์ของพี่ชายด้วย อย่างเช่น การสแกนรูป น้องแฟรงค์เขาก็สามารถทำได้เองทุกอย่าง แม้กระทั่งพี่ชายก็จะให้น้องแฟรงค์เขาสอนอีกต่างหาก ซึ่งเด็กทั้งสองคนมีความถนัดในแต่ละด้านแตกต่างกัน นอกจากนั้นก็ได้เรียนอย่างอื่นเพิ่มอีก นอกจากไปออกกำลังกาย ตามที่ต่าง ๆ ที่ต้องจ่ายเงินเป็นรายชั่วโมง เช่น ไปเล่นแบดมินตัน ปิงปอง ซึ่งก็ไม่ได้คาดหวังอะไรในปัจจุบันน้องแฟรงค์ก็เรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนโดยเรียนทุกวัน หลังเลิกเรียน ในตอนเย็น เรียนมาตั้งแต่ ป.1 ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับตัวน้องแฟรงค์เอง ถ้าน้องแฟรงค์ไม่อยากจะเรียนก็จะให้หยุดเรียนไป ซึ่งการเรียนพิเศษในตอนเย็นที่โรงเรียนครูจะเน้นให้เด็กทำการบ้าน แล้วก็เน้นวิชาการเล็กน้อย และหลังจากนั้นน้องแฟรงค์ก็ไปเรียนเทควันโด เรียนแถวบริเวณสนามบิน เพราะใกล้บ้านของน้องแฟรงค์

บางที่น้องแฟรงค์ก็สามารถนั่งรถประจำทางมาเรียนเองได้ โดยคุณแม่ไม่ต้องมาส่ง จะเรียนวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 15.00-16.30 น. ส่วนพี่ชายน้องแฟรงค์ก็มีเรียนพิเศษตอนเย็น ที่โรงเรียนเตรียมฯ เนื่องจากจะไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมฯ คุณพ่อน้องแฟรงค์อยากให้พี่ชายของน้องแฟรงค์ไปลองสอบดู ก็คือเรียกว่า พ่อมีแนวทางก็ควรจะไป เนื่องจากคุณพ่อของน้องแฟรงค์เองก็จบมาด้านนี้ ซึ่งก็เป็นแนวคิดเดียวกับแพทย์ หรือ อาจารย์ที่อยากให้ลูกดำเนินรอยตามแบบอย่างพ่อแม่ แต่ตัวน้องแฟรงค์เองไม่ชอบด้านนี้ น้องแฟรงค์จะมีเพื่อนแถวบ้านซึ่งเป็นกลุ่มเพื่อนที่โรงเรียน ซึ่งบางทีจึงอยากตามเพื่อนไปเรียนอย่างอื่นบ้าง คุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะให้เหตุผลกับน้องแฟรงค์ โดยคุณแม่น้องแฟรงค์จะเป็นคนไต่ถามเรื่องการไปเรียนของน้องแฟรงค์ก่อนตามความเหมาะสม คุณแม่จะให้เหตุผลกับน้องแฟรงค์ให้รู้จักความพอดี ไม่ใช่ใครอยากจะไปเป็นอะไรก็จะไปเป็น คุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะบอกน้องแฟรงค์อยู่เสมอว่า คุณพ่อทำงานคนเดียว คุณแม่ไม่ได้ทำงาน ไม่ใช่หมายความว่าอยากจะทำอะไรก็อยากจะทำ ซึ่งใครจะมาหาเงินให้เรียน น้องแฟรงค์เขาก็จะเริ่มอ่อนลง ตัวคุณแม่น้องแฟรงค์เองก็จะให้โอกาสลูกให้เลือกรหรือตัดสินใจในระดับหนึ่ง ถ้ามากเกินไปก็ไม่ไหวก็คงต้องพอดี แต่ส่วนใหญ่จะเป็นตัวน้องแฟรงค์เองที่อยากไปเรียน บางครั้งก็มีเพื่อนจะตามน้องแฟรงค์ไปเรียนด้วย แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต อย่างเช่นไปเรียนเทควันโด น้องแฟรงค์เองก็ไปชวนเพื่อนคนอื่นหลายคน เพื่อนบางคนซึ่งเป็นเด็กในหมู่บ้านเดียวกัน ถึงกับตกลงกันแล้วว่าจะไปเรียนด้วยกัน แต่เมื่อไปขออนุญาตจากพ่อและแม่ พ่อแม่ไม่อนุญาตจึงไม่ได้เรียน

สาเหตุหรือเป้าหมายในการเรียนพิเศษ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่าที่ให้น้องแฟรงค์ไปเรียนว่ายน้ำเพราะคุณแม่เองอยากให้ไปเรียน หากจมน้ำก็จะสามารถช่วยตัวเองได้ นอกจากนี้บ้านที่ต่างจังหวัดก็ติดแม่น้ำและน้องแฟรงค์เองก็อยากเรียนด้วย ในขณะเดียวกันพี่ชายเขาก็ไปว่ายน้ำ เขาจึงไปว่ายน้ำด้วย ที่ไปเรียนภาษาอังกฤษเพราะตอนนั้นน้องแฟรงค์มีผลการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับไม่ดีนัก ในส่วนของการไปเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน เพราะวาทอนเย็นกว่าน้องแฟรงค์จะกลับถึงบ้านก็เย็นประมาณ 6 โมง ถึง 6 โมงครึ่ง เพราะกลับรถนักเรียน ในช่วงเวลาว่างขณะรอรถมารับก็เป็นช่วงที่เขาไม่ได้เรียนพิเศษ เขาก็จะเล่น จะไม่รับผิดชอบ พอกลับมาถึงบ้านก็เล่น ไม่ค่อยทำการบ้าน หลังจากนั้นก็จะเข้านอน แต่บางครั้งบางเดือนก็ไม่ได้ไปเรียนก็มี ก็แล้วแต่สถานการณ์ อย่างบางเดือนก็ไม่ได้เรียนเพราะระยะเวลานั้น และน้องแฟรงค์คงเหนื่อยจึงอยากขอพัก แต่ทางคุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะตกลงกับลูกว่า ถ้าไม่เรียนก็ต้องทำการบ้านให้เรียบร้อย และต้องรับผิดชอบให้ดี ในส่วนของการไปเรียนเทควันโด น้องแฟรงค์ขออนุญาตไปเรียนเอง ซึ่งคุณแม่ น้องแฟรงค์ก็รังเขาไม่อยู่ บางครั้ง

คุณพ่อน้องแฟรงค์ก็บอกให้ลูกหยุดเรียนบ้าง แต่ลูกก็จะไม่ยอมหยุด ซึ่งน้องแฟรงค์บอกว่ากลัวจะเรียนตามเพื่อนไม่ทัน

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า น้องแฟรงค์ไปเรียนว่ายน้ำก็สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ สามารถเอาตัวรอดได้ ไม่ต้องเป็นห่วง เวลาเขาไปเล่นน้ำหรือตกน้ำ ในส่วนภาษาอังกฤษ ก็ดีขึ้นบ้าง แต่ในการไปเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน ซึ่งก็จะเห็นผลในด้านส่วนตัวของน้องแฟรงค์มากกว่า เช่นเวลาที่กลับมาจากโรงเรียนก็จะไม่งอแง ไม่ต้องมาทำการบ้าน หรือมาทะเลาะกับคุณแม่ เนื่องจากในบางครั้ง คุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะถามถึงการบ้านของน้องแฟรงค์ทำให้เกิดอารมณ์เสียขึ้นมา บางครั้งคุณแม่แฟรงค์ก็เคยสอนน้องแฟรงค์ แต่บางทีเด็กก็ง่วงนอน เพราะเล่นมาทั้งวัน ทำให้ขณะที่ทำการบ้านเกิดอาการง่วงนอนแล้วก็หลับไป บางทีน้องแฟรงค์เขาเคยหลับคาโต๊ะก็มี ในการไปเรียนพิเศษด้านต่าง ๆ ตัวคุณแม่เองก็ชอบ แล้วก็สนับสนุน เพราะจะทำให้เขากล้าแสดงออก และมีส่วนร่วม ก็รู้สึกที่ดี อย่างเช่น การไปเรียนเทควันโด น้องแฟรงค์เขาก็จะมีเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่จำนวนมาก ทำให้น้องแฟรงค์เขาก็จะเข้ากับรุ่นพี่ได้ง่าย ก็ยอมรับว่าเขามีสังคม และมีการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี

น้องแฟรงค์บอกว่า น้องแฟรงค์เรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนตั้งแต่ ป.1 น้องแฟรงค์เคยหยุดเรียนหนึ่งเทอมตอนชั้น ป.5 ซึ่งการเรียนพิเศษตอนเย็นจะเป็นการเรียนทุกวิชา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย ซึ่งคุณแม่แฟรงค์เป็นผู้เลือกที่ให้น้องแฟรงค์ไปเรียนโดยทางโรงเรียนมีจุดหมายไปแจ้งกับผู้ปกครอง เมื่อได้เรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนแล้วน้องแฟรงค์ก็รู้สึกชอบการเรียนพิเศษตอนเย็น น้องแฟรงค์บอกว่าเหตุผลที่ชอบเพราะว่างานที่ครูมอบหมายให้ทำเสร็จในตอนเย็น และการบ้านจะเหลือน้อย หรือไม่มีเลย พร้อมทั้งเป็นการเพิ่มความรู้ น้องแฟรงค์บอกว่าเพื่อนในห้องของน้องแฟรงค์จะเรียนพิเศษตอนเย็นเกือบครึ่งห้อง ส่วนเด็กที่ไม่ได้เรียนพิเศษตอนเย็นบางคนก็กลับบ้าน เด็กบางคนก็ไปซ้อมกีฬา โดยส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่ไม่อยากเรียน และในช่วงตอน ป.1 หรือตอน ป.2 น้องแฟรงค์เคยไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยคุณแม่เป็นผู้เลือกให้ไปเรียนเพราะตอนนั้นน้องแฟรงค์ไม่ถนัดวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อน้องแฟรงค์ไปเรียนผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก็ดีขึ้น น้องแฟรงค์บอกว่าน้องแฟรงค์ไม่ค่อยชอบภาษาอังกฤษเพราะไม่ค่อยเข้าใจแต่น้องแฟรงค์ก็อยากเรียนและอยากเก่งวิชาภาษาอังกฤษ และตอนนี้น้องแฟรงค์ได้ไปเรียนกวดวิชาเพราะต้องเตรียมตัวสอบเข้าเรียนต่อในระดับชั้น ม.1 ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะการที่เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนนี้ในการเข้าเรียนต่อในระดับชั้น ม.4 จะไม่มีการสอบอีก ทางโรงเรียนจะใช้วิธีการตัด

เกรด แต่ถ้าเรียนต่อที่โรงเรียนเดิมก็ต้องสอบแข่งขันถึงสองครั้งคือ ตอนชั้น ม.1 และชั้น ม.4 คุณพ่อน้องแฟรงค์จึงอยากให้น้องแฟรงค์เรียนต่อที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และไม่อยากให้น้องแฟรงค์เป็นอย่างพี่ชายที่ต้องเรียนต่อที่โรงเรียนมงฟอร์ต โดยที่ต้องสอบถึงสองครั้งและคุณพ่อน้องแฟรงค์ไม่อยากให้น้องแฟรงค์ต้องมาเหนื่อยเหมือนกับพี่ชาย และขณะนี้ น้องแฟรงค์ก็สามารถสอบเข้าเรียนต่อในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ในปีการศึกษาถัดไป

น้องแฟรงค์เคยไปเรียนฟุตบอลที่สนามกีฬาสมโภชเชียงใหม่ 700 ปี เมื่อตอน ป.3 – ป.4 เพราะตอนนั้นบ้านของน้องแฟรงค์อยู่ใกล้กับสนามกีฬา แต่ตอนนี้น้องแฟรงค์ไม่ได้เรียนฟุตบอลแล้ว เพราะได้ย้ายบ้านมาอยู่แถวหมู่บ้านย่านถนนเชียงใหม่-หางดง ซึ่งไกลบ้านเกินไปถ้าไปเรียนฟุตบอลเพราะคุณแม่แฟรงค์ขับรถไม่ค่อยเก่ง เหตุผลที่น้องแฟรงค์ไปเรียนฟุตบอลเพราะชอบ และในช่วงนั้นได้มีการคัดตัวนักกีฬาที่จะไปแข่งนั้น น้องแฟรงค์ก็อยากเรียนเทควันโด เพราะมีรุ่นพี่ข้างบ้านที่น้องแฟรงค์เคยอาศัยอยู่ที่เดิมเขาไปเรียนประกอบกับเมื่อมีที่เรียนเทควันโดมาเปิดบริเวณใกล้บ้านน้องแฟรงค์จึงได้มาเรียนเทควันโดในปัจจุบัน เพราะการไปเรียนพิเศษต่าง ๆ น้องแฟรงค์ต้องเดินทางไปเรียนด้วยตนเอง และน้องแฟรงค์จะชอบเรียนเทควันโดมากที่สุด น้องแฟรงค์เป็นคนต้องการที่จะมาเรียนเอง และการมาเรียนเทควันโด ทำให้น้องแฟรงค์ได้รู้จักการป้องกันตัว ได้ทักษะการต่อสู้ ได้เพื่อนต่างโรงเรียน มีมนุษยสัมพันธ์ดี และน้องแฟรงค์เองก็อยากเรียนต่อด้านกีฬาเพราะน้องแฟรงค์ชอบกีฬาและอยากเรียนกีตาร์ แต่ถ้าเรียนค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง น้องแฟรงค์จึงใช้วิธีฝึกหัดเล่นกีตาร์เอง สาเหตุที่น้องแฟรงค์อยากเรียนกีตาร์ เพราะน้องแฟรงค์เห็นเพื่อนและพี่ชายเล่นกีตาร์

อาจารย์สุวัช เกียรติมนิรัตน์ หัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียนและกรรมการบริหารโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยที่น้องแฟรงค์เรียนหนังสืออยู่ ท่านบอกว่าในด้านกิจกรรมต่าง ๆ ทางโรงเรียนท่านบอกว่าการเรียนพิเศษตอนเย็นหรือว่ากิจกรรมในวันเสาร์อาทิตย์ไม่ใช่เป็นความสำคัญหลักในกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียนเปิดขึ้นมา ท่านบอกว่าแต่เป็นคำเรียกร้องของผู้ปกครองส่วนหนึ่งที่ไม่มีความอดทน และจริง ๆ แล้วการเรียนพิเศษตอนเย็นไม่ได้เป็นการสอนเพิ่มเติมแต่อย่างใด แต่เป็นการสอนการบ้านให้นักเรียน คือช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ปกครอง เป็นการสอนการบ้านเพียงเล็กน้อยเด็กที่ยังทำไม่เสร็จจะได้ทำให้เสร็จ ซึ่งเมื่อเวลาที่เด็กกลับบ้านเด็กจะได้พัก เด็กจะได้มีเวลาอยู่กับครอบครัว เพราะบางคนว่าพ่อแม่จะมารับจะประมาณ 6 โมงเย็น เด็กบางคนหนึ่งทุ่ม เนื่องจากเด็กกลับบ้านไปอาจไม่มีคนดูแล ซึ่งปล่อยให้ให้อยู่ที่โรงเรียนจะปลอดภัยกว่าอย่างน้อยมีครูช่วยดูแลช่วงหนึ่ง และมียามของโรงเรียน

อยู่ ซึ่งตอนเย็นจะพบเด็กประมาณ 10 คนที่นั่งรอพ่อแม่อยู่ที่ป้อมยาม และผู้ปกครองจะไว้วางใจในวันเสาร์บางคนผู้ปกครองทำงานวันเสาร์ก็จะพาลูกมาฝากไว้ที่โรงเรียนครึ่งวัน วันอาทิตย์ทางโรงเรียนจะหยุดซึ่งไม่มีการสอน ท่านบอกว่าซึ่งถือว่าเป็นการช่วยเหลือผู้ปกครองทางหนึ่ง และช่วยเหลือครูที่โรงเรียน เพราะเงินที่ได้มาจากก็ไม่มากโดยเฉลี่ยเดือนหนึ่งประมาณพันกว่าบาท ซึ่งหากให้ครูไปรับผิดชอบงานอื่นก็คงจะดีกว่า ท่านบอกว่าถือว่าเป็นการช่วยเหลือผู้ปกครอง แล้วก็ช่วยแบ่งเบาภาระด้านเศรษฐกิจของครูส่วนหนึ่ง แล้วก็มีความต้องการของผู้ปกครองด้วย ท่านบอกว่ากิจกรรมพวกนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาในด้านความสามารถของเด็กในด้านความชอบของเด็ก อย่างน้อยเป็นการส่งเสริมกิจกรรมครอบครัวเมื่อเด็กกลับไปบ้านจะได้มีเวลาอยู่กับพ่อแม่มากขึ้น ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่สามารถจะสอนเองได้

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องแฟรงค์

คุณพ่อของน้องแฟรงค์ ปัจจุบันอายุ 43 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดนครปฐม ปัจจุบันอาศัยอยู่จังหวัดเชียงใหม่ แต่ไปอาศัยอยู่ที่บ้านพักราชการในเวลาทำงาน วันหยุดก็จะกลับบ้าน จบการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยสามพราน ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการ เป็นตำรวจ ตำแหน่งรองผู้กำกับปราบปราม ที่ สภ.ต.แม่แตง มีรายได้โดยประมาณเดือนละ 20,000 บาทขึ้นไป

คุณแม่ของน้องแฟรงค์ ปัจจุบันอายุ 42 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดนครปฐม ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านวิลด์คลับ จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านศึกษาศาสตร์ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปัจจุบันประกอบอาชีพแม่บ้าน

คุณพ่อและคุณแม่ของน้องแฟรงค์มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดนครปฐมทั้งสองคน คุณพ่อน้องแฟรงค์จบจากโรงเรียนนายร้อยสามพราน แล้วจึงได้แต่งงาน หลังจากนั้นได้ไปรับราชการอยู่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประมาณ 6 ปี คุณแม่น้องแฟรงค์เคยรับราชการ เป็นพนักงานชั่วคราวอยู่ได้ 1 ปี แล้วได้ไปทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวที่ป่าไม้ หลังจากตั้งครภกิจออกจากงานมาเลี้ยงลูก อยู่แม่ฮ่องสอนได้ประมาณ 6 ปี จึงขอย้ายมาทำงานที่เชียงใหม่ และคุณพ่อน้องแฟรงค์ได้ย้ายไปทำงานที่อำเภอแม่สะเรียง และได้ย้ายไปทำงานที่นครสวรรค์ แต่คุณแม่ของน้องแฟรงค์กับลูกจะอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยช่วงแรกนั้นเช่าบ้านอยู่แถวถนนโชตนา หลังจากคุณพ่อน้องแฟรงค์ย้ายไปนครสวรรค์ ก็ได้ย้ายไปทำงานที่กำแพงเพชร และแพร่ต่อไปในที่สุดจึงได้ขอย้ายกลับมาทำงานที่เชียงใหม่ในปัจจุบัน เฉลี่ยในการทำงานแต่ละที่จะอยู่ประมาณ 1 ปีครึ่ง เหตุผลที่ต้องย้ายที่ทำงานบ่อย ๆ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า เพราะคุณพ่อ

น้องแฟรงค์เป็นนายตำรวจ ระดับนายตำรวจจะต้องโยกย้ายตลอด ครบวาระประมาณ 2 ปี ก็จะต้องย้าย ปัจจุบันอยู่ที่แม่แตงได้ 1 ปีแล้ว และจะต้องรีย้ายไปทำงานที่อำเภอดอยหล่อต่อ ซึ่งขณะนี้คำสั่งย้ายก็มาแล้ว และคุณพ่อน้องแฟรงค์ก็รู้แล้วว่าต้องย้ายไปทำงานที่อำเภอ ดอยหล่อ โดยส่วนใหญ่คุณพ่อน้องแฟรงค์จะขอย้ายที่ทำงานไปในเขตภาคเหนือ แต่คุณแม่ น้องแฟรงค์ปักหลักอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ในช่วงที่เข้านานอยู่ได้ประมาณ 4-5 ปี ค่าเช่าในตอน นั้นประมาณ 2,500-3,000 บาท หลังจากนั้นจึงมาซื้อบ้านที่อาศัยอยู่ในปัจจุบัน ขณะนี้อยู่ได้ ประมาณ 3 ปี แล้ว ตั้งแต่ปี 41 ปัจจุบันคุณพ่อน้องแฟรงค์เป็นรองผู้กำกับฝ่ายปราบปราม และกำลังจะย้ายไปอยู่ที่อำเภอดอยหล่อ สำหรับคุณแม่น้องแฟรงค์ ในอนาคตก็ยังไม่แน่ใจว่า จะอยู่ที่เชียงใหม่ตลอดไปหรือไม่ อาจจะกลับไปอยู่บ้านที่นครปฐม เนื่องจากคุณแม่ น้องแฟรงค์รู้สึกคิดถึงบ้าน และรู้สึกเหงาเป็นบางครั้ง เพราะอยู่ที่นี้ไกลจากญาติพี่น้อง จึงรู้สึกคิดถึง พี่น้อง ในอนาคตอาจจะพาครอบครัวกลับบ้าน เหตุผลที่ต้องย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่เพราะ คุณพ่อน้องแฟรงค์ต้องทำงานในลักษณะที่ต้องย้ายไปเรื่อยๆ คุณแม่น้องแฟรงค์จึงต้องย้าย ตามคุณพ่อ คุณแม่น้องแฟรงค์จะมีกลุ่มเพื่อนในเชียงใหม่ ซึ่งเป็นภรรยาของเพื่อนคุณพ่อน้อง แฟรงค์ในกลุ่มตำรวจ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้พบปะสังสรรค์กันเหมือนเมื่อก่อน แต่จะมีบางครั้ง เช่น ที่โรงพักมีกิจกรรมในวันสงกรานต์ วันปีใหม่ หรือวันเลี้ยงต่าง ๆ คุณแม่น้องแฟรงค์จะไปเข้าร่วมกลุ่มบ้างตามโอกาส

ความสัมพันธ์ในครอบครัว คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่าระหว่างน้องแฟรงค์กับพี่ชาย ก็มีทะเลาะกันบ้าง ตามประสาเด็กผู้ชาย ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ของน้องแฟรงค์จะใกล้ชิดลูกทั้งคู่ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า ลูกก็จะสนิทกับคุณพ่อ ไม่ค่อยมีปัญหา คุณแม่น้องแฟรงค์เห็นลูก เข้ากับคุณพ่อได้ดี แต่น้องแฟรงค์จะติดกับแม่ น้องแฟรงค์จะเป็นเด็กที่ประหยัด ลูกจะมีเงิน เก็บส่วนตัวและจะไม่ใช้ของตนเอง เวลาที่น้องแฟรงค์ไปไหน ก็จะมาขอคุณแม่ก่อน ถ้าคุณแม่ ไม่เห็นด้วยก็จะไม่ให้ไป ซึ่งบางครั้งเรื่องไปเที่ยวกับเพื่อนก็เริ่มที่จะเองบ้าง อย่างเช่นไปงานวันเกิดเพื่อน จะมีการโทรหากัน นัดเวลากันเรียบร้อย โดยไม่ปรึกษาคุณแม่ก่อน น้องแฟรงค์จะเป็นเด็กที่สนใจอะไรมากเกินไป อย่างเช่นจะเตรียมชุดไปเข้าค่าย ก็ต้องเตรียม 3 วันล่วงหน้า และน้องแฟรงค์จะเป็นเด็กที่ค่อนข้างจะละเอียด ทางครอบครัวของน้องแฟรงค์จะไปเที่ยวทุก ครั้งที่คุณพ่อน้องแฟรงค์กลับมาบ้าน แต่ถ้าคุณพ่อน้องแฟรงค์ไม่กลับมาบ้าน บางครั้งคุณแม่ น้องแฟรงค์กับลูกจะไปเที่ยวกันเอง เพราะคุณพ่อน้องแฟรงค์ไม่ค่อยมีเวลาไปกับครอบครัว ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ซึ่งจะไปกันทั้งครอบครัว ซึ่งจะไปในตัวเมือง ไปกินข้าว ไปเที่ยว ไปช้อปปิ้ง และจะกลับบ้านต่างจังหวัด ในช่วงปิดเทอม สำหรับคุณพ่อ

น้องแฟรงค์ถ้าคนที่สนิทกันก็จะว่าคุณพ่อน้องแฟรงค์นั้นใจดี ซึ่งคุณพ่อน้องแฟรงค์จะเป็นลักษณะเฉย ๆ ซึ่งบางคนก็บอกว่าเป็นลักษณะของตำรวจ บางครั้งน้องแฟรงค์จะภูมิใจ บางครั้งก็ไม่ภูมิใจที่พ่อเป็นตำรวจ ที่ไม่ภูมิใจเพราะบางครั้งหนังสือพิมพ์ลงข่าวเกี่ยวกับตำรวจที่ไม่ดี เพราะบางคนจะพูดถึงตำรวจในทางที่ไม่ดีในเรื่องการรีดไถ ในส่วนที่ภูมิใจจะตรงที่เป็นตำรวจต้องเสียสละ ต้องห่างไกลครอบครัว บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์เวลาอยู่ในกลุ่มผู้ปกครองที่สามไม่ได้เป็นตำรวจ ซึ่งบางครั้งจะมีคนถามว่า แฟนคุณแม่น้องแฟรงค์นั้นทำงานอะไร คุณแม่น้องแฟรงค์จะตอบว่า รับราชการ จะไม่บอกว่าเป็นตำรวจ เพื่อเป็นการตัดปัญหา แต่ถ้าบอกว่าเป็นตำรวจก็จะมาเรื่อง บางคนจะบอกว่าเป็นตำรวจคงรวย หรือไม่ก็จะบอกว่าอยู่ตรงนั้นทำงานตรงนั้นเศรษฐกิจดี แต่ถ้ามีปัญหาในครอบครัวถ้าเป็นเรื่องใหญ่ คุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะปรึกษาคุณพ่อน้องแฟรงค์ก่อน ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ไม่ได้ปรึกษา แต่ถ้าเรื่องที่หนักจริงๆ ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ของน้องแฟรงค์ก็จะปรึกษากันเพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติ

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูลูกนั้น คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า คุณพ่อน้องแฟรงค์ไม่ค่อยดุ ไม่จู้จี้เหมือนตัวคุณแม่น้องแฟรงค์ แต่เวลาที่คุณพ่อของน้องแฟรงค์เวลาที่ดูท่านก็จะดู คุณพ่อน้องแฟรงค์จะสอนลูก และลูกจะเชื่อฟัง แต่คุณแม่น้องแฟรงค์จะเป็นแบบจู้จี้จุกจิก แต่ก็ไม่ถึงกับบ่นมากการที่คุณพ่อน้องแฟรงค์เป็นตำรวจก็ไม่ได้เข้มงวดกับลูกมาก ถ้าเป็นเมื่อก่อนจะค่อนข้างเข้มงวดมาก แต่ตอนนี้คุณพ่ออายุมากขึ้นจึงเข้มงวดกับลูกน้อยลง ในความคิดเห็นของคุณแม่ น้องแฟรงค์รู้สึกว่าคุณพ่อน้องแฟรงค์เหนื่อยมามากแล้ว เพราะมีทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องอื่น ๆ เพราะคุณพ่อน้องแฟรงค์เป็นตำรวจ จะมีเรื่องฟ้องร้องกันมากและเรื่อง ที่ทำงาน เรื่องของลูกน้อง หรือกับเจ้านาย ซึ่งโดยทั่วไปก็เหนื่อยอยู่แล้ว เพราะคุณพ่อน้องแฟรงค์จะทำงานปราบปรามสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมายทุกอย่าง ซึ่งงานค่อนข้างหนักและเสี่ยงอันตราย คุณแม่ น้องแฟรงค์จะให้ลูกทั้ง 2 คนรับผิดชอบงานบ้าน แต่โดยลักษณะของลูกผู้ชายซึ่งถึงเวลาไปโรงเรียนก็จะทิ้งข้าวของเรี่ยราด บางครั้งคุณแม่ น้องแฟรงค์ก็ต้องบังคับลูกและพยายามสอนลูกว่า ถ้าลูกโตขึ้นไปอยู่กับคนอื่น จะบอกว่าพ่อแม่สอนไม่ดีนั้นไม่ได้ ควรต้องบอกว่า คุณแม่สั่งสอนดีแล้ว แล้วต่อไปถ้าลูกมีครอบครัวจะให้ลูกสะใภ้ทำงานคนเดียวไม่ได้ จะให้ผู้หญิงมาทำงานคนเดียว ส่วนตัวเองไม่ทำ จะเป็นการเห็นแก่ตัว คุณแม่ น้องแฟรงค์จะสอนลูกถึงแม้ว่าจะเห็นลูกเป็นเด็กก็ตาม คุณแม่ น้องแฟรงค์จะเลี้ยงดูลูกแบบปกติไม่ได้ เข้มงวดมากนัก แต่เมื่อลูกโตขึ้นก็ต้องเตรียมตัวเตรียมใจถ้าลูกต้องมีครอบครัวต่อไป ซึ่งน้องแฟรงค์สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ เอาตัวรอดได้ กล้าแสดงออก รู้จักรับผิดชอบ รู้จักมอบน้อมผู้ใหญ่ว่า ในส่วนที่ไม่ดีของน้องแฟรงค์ก็คือน้องแฟรงค์ค่อนข้างจะโมโหง่าย สำหรับคน

อื่นน้องแฟรงค์จะไม่เป็น แต่กับคุณแม่น้องแฟรงค์จะเป็น ซึ่งน้องแฟรงค์อาจจะไม่ไห้กับคนอื่นไม่ได้ แต่กับคุณแม่ทำได้ แต่เวลาที่น้องแฟรงค์แสดงออกกับคนอื่น เช่น กับคุณพ่อในเวลาที่น้องแฟรงค์พูดโทรศัพท์ ลูกจะพูดครบหมด หรือแม้แต่พูดกับคนอื่น แต่เวลาพูดกับคุณแม่ น้องแฟรงค์จะพูดห้วนไม่มีทางเสียง เวลาที่จะไปโรงเรียน พี่คนโตจะสวัสดีคุณแม่และหอมแก้มคุณแม่ แต่น้องแฟรงค์จะไม่เคยทำและเป็นสิ่งที่ยากมากถ้าน้องแฟรงค์จะสิ่งนี้ ก็คือจะสวัสดีแบบรีบ ๆ บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์ก็ไม่อยากเปรียบเทียบลูกทั้งสองคนว่าทำไมตัวเองเลี้ยงลูกเป็นแบบนี้ ซึ่งแม่คนเดียวกัน เลี้ยงเหมือนกันแต่ลูกต่างกันจะไปโทษคนอื่นคงไม่ได้ บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์จะรู้สึกน้อยใจเหมือนกันว่าทำไมเลี้ยงลูกไม่เหมือนกัน ซึ่งคนโตน้องฟลุคจะเรียบร้อย และจะไม่อายในการที่จะหอมแก้มคุณแม่ในที่สาธารณะ น้องฟลุคสามารถทำได้ ซึ่งน้องแฟรงค์ไม่เคยทำในสิ่งนี้เลย แต่ว่าถ้าน้องแฟรงค์อารมณ์ดี ก็จะเล่นกับคุณแม่บ้าง บางครั้งเล่นแบบรุนแรงกับคุณแม่ ซึ่งคุณแม่จะไม่กล้าทำลูกแรง น้องแฟรงค์ไม่กล้าที่จะเล่นแรงกับพี่ชาย เพราะพี่ชายจะเล่นแรงกับน้องแฟรงค์ ในเวลาที่น้องแฟรงค์อารมณ์ดีก็จะทำตัวดี บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์จะสอนให้น้องแฟรงค์รู้จักปรับตัว อย่างเช่น เวลาขึ้นรถไปโรงเรียนซึ่งบางคนจะไปส่งลูกเอง แต่คุณแม่น้องแฟรงค์จะให้ขึ้นรถไปเอง ซึ่งน้องแฟรงค์จะได้รู้บ้างว่าคนในรถแต่ละคนเขามีจิตใจอย่างไร น้องแฟรงค์จะได้มีการปรับตัว บางครั้งน้องแฟรงค์จะมาเล่าให้คุณแม่ฟังว่าแต่ละคนเป็นอย่างไรในรถที่นั่งไป ซึ่งคุณแม่น้องแฟรงค์จะไม่ห่วงน้องแฟรงค์มาก เพราะคุณแม่น้องแฟรงค์จะเห็นน้องแฟรงค์ไปไหนมาไหนได้สามารถเอาตัวรอดได้ น้องแฟรงค์สามารถไปเองได้ เมื่อถึงเวลาน้องแฟรงค์จะโทรศัพท์ให้คุณแม่ไปรับ ส่วนใหญ่คุณแม่จะกำชับน้องแฟรงค์ให้ระวังในเรื่องความปลอดภัย คุณพ่อน้องแฟรงค์เองก็ไม่ห่วงซึ่งน้องแฟรงค์เขาจะเป็นคนคล่องตัว ซึ่งน้องแฟรงค์เป็นแบบนี้ตั้งแต่เล็ก จะไม่กลัวใครครูที่โรงเรียนที่เคยเป็นครูประจำชั้นของน้องฟลุคและเป็นครูประจำชั้นของน้องแฟรงค์ด้วยยังบอกมาว่า ทั้งสองคนเป็นพี่น้องกันแต่ไม่เหมือนกันเลย คนพี่จะเงียบเรียบร้อย เรียนดี จะสนใจเล่าเรียน ส่วนน้องแฟรงค์จะช่วยเหลือตัวเอง ทำอะไรคล่องไปหมด และจะกล้าแสดงออก ไม่ค่อยกลัวอะไรเหมือนพี่ชาย น้องฟลุคถ้าเป็นเรื่องที่หนัก ๆ จะไม่ค่อยสู้เท่าไร แต่สำหรับน้องแฟรงค์จะสู้และค่อนข้างจะลุย ซึ่งแฟรงค์จะดีตรงนี้ แม้กระทั่งกับเพื่อนในห้อง น้องแฟรงค์ดูจะแตกต่างกับเพื่อนที่ชอบพูด คุณแม่น้องแฟรงค์จะเลี้ยงลูกแบบตามสบาย บางครั้งก็เหมือนเพื่อนบ้างครั้งก็เหมือนพี่เหมือนน้อง บางครั้งจะดู คุณพ่อน้องแฟรงค์จะเล่นกับลูกบ้าง บางครั้งก็เฉยตามลักษณะของผู้ชาย

สำหรับวิถีการดำเนินชีวิตของครอบครัวน้องแฟรงค์ คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า เนื่องจากคุณพ่อน้องแฟรงค์จะทำงานไม่ค่อยเป็นเวลา ซึ่งอาชีพตำรวจจะไม่มีเวลาที่แน่นอน จะกลับไปกลับมา จะเป็นอย่างนี้มาตลอด ถ้าคุณพ่อน้องแฟรงค์ว่างก็จะมาหาครอบครัว สำหรับคุณแม่น้องแฟรงค์จะตื่นนอนตอนตี 5 เพื่อมาทำกับข้าว จะรับประทานอาหารเช้าเวลา 6 โมงเช้า รถนักเรียนจะมารับเวลา 06.20 และในตอนเย็นจะมาส่งประมาณ 6 โมงเย็น ทั้งน้องแฟรงค์และพี่ชายจะไปโรงเรียนโดยรถรับ-ส่งนักเรียน โดยเสียค่ารถเดือนละ 600 บาท ในตอนกลางวัน คุณแม่น้องแฟรงค์จะทำงานบ้าน ซึ่งงานไม่หนักมาก แต่งานจะจุกจิกจึงต้องทำทั้งวัน ลูกชายทั้ง 2 คนไม่ได้ช่วยเหลืออะไรมาก จะให้ลูกทำงานบ้านบ้าง กลับมาจากโรงเรียนอาจจะให้ซักรองเท้า ถูเท้า รดน้ำต้นไม้ ปลูกต้นไม้ คุณแม่น้องแฟรงค์จะให้ลูกทำเอง จะให้ช่วยงานบ้านบ้าง บ้านที่อยู่อาศัยในปัจจุบันยังผ่อนอยู่ ซึ่งทางครอบครัวน้องแฟรงค์ ต้องส่งค่าบ้านเดือนละประมาณ 8,000-9,000 บาท ประมาณ 15 ปี บ้านราคาประมาณ 800,000 กว่าบาท ซึ่งบางคนจะว่าคุณพ่อน้องแฟรงค์มียศเป็นถึงพันโท ทำไมไม่มีบ้านหลังใหญ่โต ซึ่งคุณแม่น้องแฟรงค์คิดว่าไม่จำเป็น อยู่แบบพอมีพอกินไม่ลำบากก็พอแล้ว ซึ่งถ้ามีเงินมากพอก็อยากมีบ้านหลังใหญ่ แต่เรื่องของเงินทองซึ่งไม่แน่นอน แม้ว่าข้าราชการจะได้รับเงินบำนาญก็ตาม แต่ทางครอบครัวของคุณแม่น้องแฟรงค์ไม่ได้มาจากครอบครัวที่ร่ำรวยมาก่อน มาจากครอบครัวธรรมดา ซึ่งไม่ได้เดือดร้อน ไม่ฟุ่มเฟือยและไม่ถึงกับประหยัด

ความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูก คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า พ่อแม่ทุกคนก็อยากให้ลูกประสบความสำเร็จ ให้เรียนให้สูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และออกมาทำงาน ซึ่งไม่ได้คาดหวังว่าลูกจะต้องทำงานเป็นข้าราชการหรือต้องเป็นตามที่พ่อแม่ต้องการ ก็ตามแต่ความสามารถของลูก ลูกชอบอะไรก็ให้ลูกเป็นอย่างนั้น อย่างเช่น คนโตคือน้องพลุค ถ้าไปโรงเรียนเตรียมฯได้ก็จะอนุญาตให้ไป จะตามใจลูก แล้วแต่ว่าเขาจะชอบตรงไหน ส่วนน้องแฟรงค์เคยไปสัมภาษณ์ ซึ่งครูเคยถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร น้องแฟรงค์ก็อยากเป็นพ่อครัว ซึ่งน้องแฟรงค์ชอบทำกับข้าว เวลาที่จะหุงข้าวคุณแม่จะใช้ให้น้องแฟรงค์หุงข้าว และน้องแฟรงค์สามารถทำกับข้าวกินเองได้ ประเภทพวกผัดต่าง ๆ ซึ่งคุณแม่แฟรงค์ก็คิดว่าเป็นสิ่งที่ดี ถ้าลูกทำอาหารเก่ง อาจจะร่ำรวยกว่าข้าราชการ เพราะตอนนี้พ่อครัวก็สามารถเปิดร้านอาหารเองได้ ก็คือลูกจะทำอะไรก็ได้ ถ้าชอบและมีความสุข ในอนาคตถ้าลูกจะแยกครอบครัวก็ยินดี ซึ่งครอบครัวของลูก ลูกก็คงอยากเป็นอิสระ ซึ่งเหมือนกับคุณแม่น้องแฟรงค์เองที่ต้องการอิสระ แต่ยังอยากอยู่เหมือนกับครอบครัวที่มีพี่น้อง แต่ต้องไม่มีเรื่องวุ่นวายอะไรมาก เพราะครอบครัวที่มีพี่น้องมากก็วุ่นวาย ก็คืออยากให้พี่น้องมาเยี่ยมเยียนกันบ้าง

แต่ถ้าอยู่โดดเดี่ยว ถ้ามีเรื่องอะไรก็ไม่ค่อยดี เพราะไม่รู้ว่าจะไปปรึกษาใคร ซึ่งที่อยู่ในปัจจุบัน คนรอบบ้านก็รู้จัก แต่ไม่รู้ว่าจะจริงใจหรือไม่จริงใจคุณแม่น้องแฟรงค์ไม่สามารถรู้ได้ ซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากต่างจังหวัด ในการวางแผนอนาคตให้ลูกนั้น คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า ส่วนใหญ่ก็ทำตามแต่ตัวของลูก ถ้าลูกเรียนจบ อยากทำอะไร ก็ให้ทำไป สิ่งนั้นก็ถือว่าได้สำเร็จไปขั้นหนึ่ง นอกนั้นคุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะคอยอบรมสั่งสอนและคอยชี้แนะ บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์เห็นลูกคนอื่นเขาแต่เรียนไม่ยากให้ลูกเป็นแบบนั้น อยากให้ลูกดูสดใส ร่าเริง และเป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่ ซึ่งโชคดีอย่างหนึ่งคือ ลูกคนโตคือน้องพลีค่อนข้างเชื่อฟัง รู้จักประหยัด ในเวลาที่คุณพ่อน้องแฟรงค์จะซื้อของให้น้องพลีค น้องพลีคจะบอกกับคุณพ่อว่ามีแล้ว ไม่จำเป็นต้องซื้อ บางครั้งจะบอกคุณพ่อว่าซื้อทำไม ที่บ้านก็มีมากแล้ว แต่คุณพ่อน้องแฟรงค์จะเป็นฝ่ายซื้อให้ลูกมากกว่า และคุณแม่น้องแฟรงค์จะคอยบอกลูกว่าเงินทองหายาก คุณพ่อทำงานคนเดียว ตัวคุณแม่เองก็อยากให้ลูกมีความสุข ในสิ่งที่ไม่ดีคุณแม่น้องแฟรงค์จะเน้นกับลูกทุกวัน คือว่า อยากให้ลูกเป็นคนดี และเรื่องยาเสพติด คุณพ่อน้องแฟรงค์ก็จะเน้นบ่อย บางครั้งคุณพ่อน้องแฟรงค์จะมาเล่าให้ลูกฟังว่าวันนี้ไปจับใครที่ไหนมาบ้าง เป็นอย่างไรบ้าง บางครั้งจะพาลูกไปดูผู้ต้องหาที่โรงพักว่านี่คือคนที่ติดยาเสพติด นี่คือนักโทษที่ทำความชั่วร้ายร่างกายพ่อแม่ คุณพ่อน้องแฟรงค์จะพาลูกมาดูโดยผ่านประตูประตึกจริง

สำหรับทัศนคติที่มีต่อการเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า คุณแม่น้องแฟรงค์เองก็รู้ว่า การสอนในโรงเรียนกับการสอนข้างนอกต่างกันอย่างไร ซึ่งหมายถึงพวกทฤษฎี บางครั้งที่เคยเรียนกับครูที่โรงเรียน การศึกษาเหมือนกันก็ต่างกันอยู่ คุณแม่น้องแฟรงค์เองอยากให้ลูกได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ไปเรียนด้านกีฬา ก็อยากให้ลูกเขาได้รู้อะไรหลาย ๆ อย่างไม่จำเป็นว่าต้องเป็นอย่างเดียวในด้านความสามารถพิเศษก็แล้วแต่ตัวลูกเขา บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์ก็อยากให้ลูกเป็นอย่างที่ตนต้องการ แต่ถ้าไม่เป็นอย่างที่ตนต้องการก็จะบังคับลูกไม่ได้ อย่างเช่น ที่น้องแฟรงค์ไปเรียนเทควันโด บางครั้งคุณแม่น้องแฟรงค์ก็จะให้ลูกหยุดเรียนบ้าง แต่น้องแฟรงค์ยังไม่ยอมหยุดเรียน แต่เมื่อคุณแม่ น้องแฟรงค์มองดูเด็กคนอื่น คุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า ก็ต้องดูเหมือนกันว่าเด็กคนนั้นควรจะไปเรียนอะไร บางทีพ่อแม่ก็คงจะคาดหวังให้ลูกไปเรียนอะไร ๆ เพื่อให้ลูกเก่ง ซึ่งก็เคยมีคนมาคุยกับคุณแม่น้องแฟรงค์ บางครั้งพ่อแม่ก็อยากให้ลูกเป็นตามที่ต้องการ ซึ่งคุณแม่น้องแฟรงค์จะเป็นอีกลักษณะหนึ่ง แต่คนอื่น ๆ ก็จะเป็นอีกลักษณะหนึ่งซึ่งไม่เหมือนกัน ตามที่คุณแม่น้องแฟรงค์เคยคุยกับคนอื่น ซึ่งคุณแม่น้องแฟรงค์บอกว่า บางครั้งเราเคียวเซ็ญแล้วแต่

เด็กไม่เอาก็ก้าปาก ในส่วนของสังคมของแม่บ้านตำรวจ ก็จะมีการพูดกันบ้างว่าลูกใครไปเรียนตรงไหนเป็นอย่างไรบ้าง ส่วนใหญ่ก็จะมาคุยกันแล้วก็ชวนกันบ้าง บางทีก็มีดำหนิตีเดียบบ้าง

กรณีศึกษาที่ 7

1. การเรียนพิเศษของน้องหนูดี

น้องหนูดี ปัจจุบันอายุ 11 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย น้องหนูดีเป็นลูกคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 2 คน โดยมีพี่สาวชื่อน้องนันท์ปัจจุบันอายุ 18 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย

ด้านการเรียนของน้องหนูดี คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า น้องหนูดีเคยเรียนอนุบาลที่โรงเรียนอนุบาลสุเทพ ตอนอนุบาล 1 และอนุบาล 2 เพราะที่อนุบาลสุเทพไม่มีอนุบาล 3 แล้วจึงมาเรียนต่อที่โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย มีผลการเรียนประมาณเกรด 2 หรือเกรด 3 ส่วนเกรด 4 จะมีบ้างเล็กน้อย คะแนนเฉลี่ยประมาณ 60% ขึ้นไป และถ้าน้องหนูดีเรียนจบ คาดหวังว่าจะให้ไปเรียนต่อที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะที่โรงเรียนนี้สนับสนุนด้านกีฬา และน้องหนูดีเองก็อยากไปเรียนที่โรงเรียนนี้ จริงๆ คุณแม่น้องหนูดีไม่ได้อยากให้น้องหนูดีไปเรียนที่โรงเรียนนี้ เพราะน้องหนูดีผลการเรียนไม่ดีมากนัก ถ้าไปเรียนก็อาจจะสู้คนอื่นไม่ได้ เพราะประมาณ 30% ของนักเรียนทางโรงเรียนจะเลือกให้ลูกของข้าราชการเข้าเรียน แต่น้องหนูดีเรียนไม่เก่ง คุณแม่น้องหนูดีจึงคิดว่าลูกคงจะไม่ได้เรียนที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นอกจากนี้คุณแม่น้องหนูดีเองก็เกรงว่าถ้าไปเรียนที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่แล้วยังไปกันใหญ่ เพราะที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีกิจกรรมมาก อย่างเช่นตอนนี้ก็มีคนมาขอให้น้องหนูดีไปเป็นเชียร์ลีดเดอร์ แต่น้องหนูดีก็ไม่ยอม เพราะไม่ชอบการแสดงด้านนี้ น้องหนูดีจะชอบแข่งกีฬา เช่น วิ่งผลัด หรือแชร์บอล มากกว่าประกอบกับพี่สาวของน้องหนูดีเองช่วงที่จะเข้าเรียนชั้น ม. 1 ก็ไม่ออกไปเรียนที่นั่น หากหนูดีสอบเข้าโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ไม่ได้จะให้เรียนต่อที่โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย แต่คุณแม่น้องหนูดีก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากในจุดนี้ อยากให้น้องหนูดีไปเรียนต่อทางอาชีวะหรือทางวิทยาลัยพลไปเลย แต่น้องหนูดีไม่ชอบเรียนด้านนี้

ด้านการเรียนพิเศษของน้องหนูดี คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า ปัจจุบันน้องหนูดีเรียนกวดวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษ โดยเรียนกับครูที่สอนในโรงเรียนที่บ้านของคุณครูเอง หลังจากเลิกเรียนในโรงเรียนแล้ว ช่วงประมาณ 17.00-19.00 น. ค่าใช้จ่ายเดือนละ 1,300 บาท ครูที่สอนจะทำอาหารเย็นให้รับประทานด้วย น้องหนูดีเรียนกวดวิชามาตั้งแต่นั้น

อนุบาล 3 ในช่วงแรกเรียนวันเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งครูที่สอนก็จะแนะนำว่าน้องหนูดีไม่ถนัดวิชาอะไรและควรเน้นวิชาอะไร ต่อมาเริ่มเหนื่อย จึงเปลี่ยนมาเรียนในตอนเย็นหลังเลิกเรียน และครูสอนพิเศษก็ยังเป็นเพื่อนในสมัยเด็กของคุณแม่น้องหนูดีด้วย ซึ่งเคยเรียนที่โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัยมาด้วย คุณแม่น้องหนูดีไม่มีเวลาที่จะสอนน้องหนูดี คุณครูจึงบอกกับคุณแม่หนูดีว่า คุณครูจะรับหนูดีมาจากโรงเรียนแล้วมาเรียนที่บ้านคุณครู นอกจากนี้ก็เรียนเทควันโด ที่ตึกซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา เรียน เทควันโดมาได้ 3 ปีแล้ว ตั้งแต่อายุชั้น ป.2 ปัจจุบันน้องหนูดีไปเรียนเทนนิสด้วย โดยเริ่มในช่วงไม่กี่เดือนมานี้ เนื่องจากน้องหนูดีเบื่อเรียนเทควันโด คุณแม่จึงให้น้องหนูดีเรียนเทนนิสตอนเช้าเวลา 6 โมงครึ่ง โดยมีแฟนของพยาบาลมาสอนที่คณะในที่ทำงานของคุณแม่น้องหนูดี แต่ในส่วนของผู้สาวของหนูดีเรียนพิเศษมากเพราะเป็นช่วงที่ต้องเตรียมตัวสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ค่าเรียนพิเศษของน้องนันท์ที่สาวของน้องหนูดีเฉลี่ยเดือนละ 3 - 4 พันบาท ซึ่งเมื่อก่อนไม่เคยเสียเรื่องค่าเรียนพิเศษ แต่เพิ่งมาเริ่มเสียในช่วง ม. 4 เพราะเด็กต้องการการพัฒนามากขึ้น

สาเหตุหรือเป้าหมายในการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า น้องหนูดีเรียนไม่ค่อยเก่งตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นอนุบาลแล้ว ครูก็แนะนำให้เขาตั้งใจเรียนที่โรงเรียนแล้ว แต่ไม่ได้ผล จึงให้เรียนข้างนอกตั้งแต่ชั้นอนุบาล หนูดีจะไม่เหมือนกับพี่สาว น้องหนูดีจะคิดช้า และไม่มั่นใจเวลาจะทำอะไร บางครั้งคุณครูบอกให้ทำก็ทำได้ แต่จะไม่แน่ใจ ซึ่งจะเป็นการเสริมหลังเลิกเรียน และทำการบ้านไปด้วย ส่วนมากจะเรียนคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ สำหรับวิชาคณิตศาสตร์ผลการเรียนก็ไม่ตก แต่ถ้าคะแนนเต็ม 40 คะแนน หนูดีก็จะได้ประมาณ 20 คะแนน ช่วงแรกเรียนหลังเลิกเรียนในโรงเรียนแล้วแต่ไม่ได้อะไรมาก ช่วงนั้นมีเพื่อนของคุณแม่หนูดีมาบอกว่ามีครูที่โรงเรียนพระหฤทัย สอนแบบตัวต่อตัว ช่วงนั้นจะเรียนวันเสาร์-อาทิตย์ในส่วนของการไปเรียนเทควันโด คุณแม่น้องหนูดีบอกว่ามีเพื่อนของหนูดีมาเรียน แล้วก็ไม่ทราบว่ที่โรงเรียนน้องหนูดีไปคุยกันว่าอย่างไร น้องหนูดีจึงมาบอกคุณแม่ว่าอยากเรียนเอง คุณแม่พาน้องหนูดีไปเรียนเทควันโดแล้วชอบ แต่ถ้าให้ไปเรียนหนังสือลูกจะบอกว่าไม่ออกไป อยากไปเรียนเทควันโดมากกว่า คุณแม่น้องหนูดีคิดว่าลูกไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือ หรือน้องหนูดีคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องเรียน คุณแม่น้องหนูดีก็ไม่เห็นน้องหนูดีขยันอ่านหรือท่องหนังสือ เพียงแค่นั่งทำการบ้าน จนบางครั้งคุณแม่หนูดีต้องบอกกับลูกว่าถ้าไม่เรียนไม่ฉลาดหรืออนาคตอยากเป็นแค่แม่บ้านแม่เรือน น้องหนูดีเขาก็จะร้องไห้ ว่าไม่อยากเป็นอย่างนั้น

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า น้องหนูดีเป็นเด็กที่เรียนไม่เก่งมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล จึงให้ไปเรียนกวดวิชาพร้อมกับเป็นการทำการบ้านไปในตัว โดยเรียนกับครูที่สอนในโรงเรียนแต่มาเรียนที่บ้านครู น้องหนูดีเรียนคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ เมื่อเรียนแล้วผลการเรียนดีขึ้นมาเล็กน้อย และในความเห็นของครู เห็นว่าน้องหนูดีควรจะเรียนแต่คุณแม่ น้องหนูดีไม่มีเวลาดูลูก คุณแม่น้องหนูดีต้องทำงานและกว่าจะกลับบ้านก็ดึก และช่วงนี้พี่สาวของหนูดีก็ต้องเตรียมเอ็นทรานซ์ ช่วงที่พี่สาวหนูดีเรียนอยู่ ม.4-ม.5 พี่สาวหนูดีก็ต้องไปเรียนกวดวิชา เนื่องจากว่าคุณแม่น้องหนูดีเองในเวลาที่ลูกเลิกเรียนไม่มีเวลาจะนั่งสอนลูกเอง ก็เกรงว่าจะสอนไม่ได้ ลูกมักจะร้องไห้ในเวลาที่คุณแม่หนูดีจู้จี้ ซึ่งคุณแม่หนูดีบอกว่าตนเหนื่อยจากการทำงาน การที่จะไปพูดเพรากับลูกก็คงทำได้ยาก และต้องใช้ความตั้งใจมาก แต่ถ้าคุณแม่หนูดีไม่เหนื่อยไม่ได้ทำงานก็สามารถทำตรงนี้ได้ และบางครั้งก็ให้คุณพ่อน้องหนูดีสอน แต่คุณพ่อน้องหนูดีจะเป็นคนขี้โมโห มักจะเอ็ดตะโรเถียงกันลั่นบ้าน บางครั้งถึงกับปาข้าวของ เมื่อลูกไม่ได้ตั้งใจ ลูกก็จะเอาแต่ร้องไห้อย่างเดียว คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าการไปเรียนพิเศษกับคุณครู พบว่าตอนอยู่ชั้นป.4 คะแนนของลูกดีขึ้น และจากการที่ได้ไปเรียนเทควันโด น้องหนูดีก็ดีขึ้น มีมนุษยสัมพันธ์เวลาเจอเพื่อน และปกติน้องหนูดีเป็นคนรำเริงอยู่แล้ว ช่างคุยและชอบกีฬา อย่างไปเรียนเทควันโดก็ต้องไปเรียนให้ทัน

น้องหนูดีบอกว่าตอนที่หนูดีเรียนเทควันโด เคยหยุดเรียนบ้างเพราะเบื่อ แต่ตอนนี้ได้กลับไปเรียนแล้ว สำหรับเทนนิสเคยเรียนแต่ตอนนี้ไม่ได้เรียนแล้วเพราะไม่มีเวลาเรียน น้องหนูดีเรียนพิเศษที่บ้านกับคุณครูในตอนเย็นหลังเลิกเรียนทุกวัน โดยเรียนภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ภาษาไทยและสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เวลา 17.00-19.00 น.น้องหนูดีเรียนพิเศษที่บ้านคุณครูตั้งแต่ชั้น ป.4 และน้องหนูดีชอบเรียนสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมากที่สุด เพราะได้ความรู้ดี สมัยที่อยู่ชั้นอนุบาลและชั้น ป.1- ป.2 น้องหนูดีเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน ส่วนตอนชั้น ป.3 ไม่ได้เรียนพิเศษ สาเหตุต้องไปเรียนพิเศษเพราะน้องหนูดีเรียนไม่เก่ง คุณแม่เป็นคนบอกว่าหนูดีเรียนไม่เก่ง แต่น้องหนูดีชอบการเรียนพิเศษทุกอย่างและไม่เหนื่อยในการไปเรียน การเรียนที่บ้านครูทำให้เข้าใจมากกว่าที่โรงเรียนสอน และก้าวหน้าขึ้นแต่บางครั้งก็เครียด เพราะในแต่ละวันต้องเรียนในห้องเรียนมากอยู่แล้ว ตอนนี้ก็ไม่อยากไปเรียนอะไรเพิ่มเพราะที่เรียนมาบางครั้งก็ลืม และที่เรียนมาก็เต็มไปหมดจนบางครั้งอยากจะเอามากองไว้ที่พื้นที่โรงเรียนน้องหนูดีได้เรียนเปียโนด้วย เพราะที่โรงเรียนมีสอนเปียโนและบัลเล่ย์แต่เป็นการสอนในช่วงโมงเรียน การไปเรียนพิเศษคุณแม่หนูดีจะเป็นคนให้น้องหนูดีไปเรียน เนื่องจากไม่อยากให้ผลการเรียนต่ำลง

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องหนูดี

คุณพ่อน้องหนูดี ปัจจุบันอายุ 47 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านดลยา จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ด้านช่างเทคนิคอุตสาหกรรม จากวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพเชียงใหม่ ปัจจุบันประกอบอาชีพ รับจ้าง ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายผลิต บริษัทเอกชน มีรายได้ประมาณเดือนละ 70,000 บาท

คุณแม่ น้องหนูดี ปัจจุบันอายุ 48 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านดลยา จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านพยาบาล จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการ ตำแหน่งหัวหน้าตึกพิเศษ การพยาบาลผู้ป่วยพิเศษ ของโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มีรายได้โดยประมาณเดือนละ 22,000 บาท

คุณพ่อน้องหนูดีเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ ส่วนคุณแม่ น้องหนูดีเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งคุณพ่อนุดีย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ เพราะมาเรียนหนังสือที่เชียงใหม่และเรียนจบที่เชียงใหม่ หลังจากนั้นก็ไปทำงานที่กรุงเทพฯ เป็นข้าราชการ ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมอยู่ 8 ปี จากนั้นก็ย้ายไปปากน้ำ ที่จังหวัดสมุทรปราการอยู่ 8 ปีและก็กลับมาทำงานที่เชียงใหม่ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนที่ทำอยู่ในปัจจุบัน แล้วตอนนี้ก็มีโครงการจะลาออกเพื่อไปทำกิจการของตัวเอง เนื่องจากคุณพ่อน้องหนูดีได้ซื้ออาคารพาณิชย์ตรงสี่แยกนิคมอุตสาหกรรมลำพูนไว้ 1 ห้อง ในช่วงสมัยที่ย้ายกลับมาจากกรุงเทพฯ สมัยนั้นจะอยู่แฟลตในโรงพยาบาล และก็ไปอยู่ทาวเฮ้าส์ หลังจากนั้นก็มาซื้อบ้านหลังที่อยู่อู่ในปัจจุบัน เพราะคุณพ่อน้องหนูดีเขารู้จักคนมาก และเจ้าของโรงงานที่ปากน้ำ เขาก็จะมีหุ้นส่วนในบ้านจัดสรร ก็เลยช่วยซื้อประมาณ 2 ล้านกว่า เนื้อที่ 80 ตารางวา แล้วก็ช่วยซื้อต่อไปอีก ประมาณ 177 ตารางวา ราคาประมาณ 5 ล้านกว่า เขาจะปลูกให้ใหญ่ ตอนนั้นได้อยู่ทาวเฮ้าส์แถวพนาวัน หนูดีอายุประมาณ 2-3 ปี และได้ย้ายมาจากที่นั่น ได้อาศัยทาวเฮ้าส์รวมกับบ้านที่ซื้อไว้ แล้วก็เพิ่มเงินอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งเจ้าของหมู่บ้านก็รับไป จึงได้บ้านหลังนี้มา สำหรับคุณแม่ น้องหนูดีเรียนจบระดับชั้นอนุปริญญา ที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค และได้ทำงานที่แมคคอร์มิคได้ 2 ปี หลังจากนั้นได้มาเรียนจบพยาบาลที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และได้ทำงานที่โรงพยาบาลสวนดอก ปัจจุบันทำงานมาได้ประมาณ 23 ปี ซึ่งคุณแม่ น้องหนูดีจะทำงานไปเรื่อย ๆ ยังไม่อยากจะออกจากงาน คุณแม่ น้องหนูดีบอกว่าที่ไม่อยากออกจากงานก็เพราะว่าก็เหมือนเรา

สามารถยื่นด้วยตัวของเราเองได้ แต่ถ้าเราออกจากงาน และถ้าคุณแม่น้องหนูดีต้องเลิกกับคุณพ่อน้องหนูดี คุณแม่น้องหนูดีก็ไม่ว่าจะไปทำอะไร หรือเป็นอย่างไร

ทางคุณพ่อและคุณแม่ของน้องหนูดีจะไม่ค่อยรู้ว่าแต่ละคนนั้นมีเงินเก็บกันเท่าไร เพราะว่าต่างคนต่างไม่ยุ่งในรายได้และรายจ่ายของกันและกัน คุณแม่ของน้องหนูดีจะมีมรดกจากคุณยายของน้องหนูดีเป็นบ้านอยู่แถวถนนท่าแพ ซึ่งเมื่อก่อนคุณพ่อน้องหนูดีไม่ทราบว่าคุณแม่มีมรดกอะไรบ้าง แต่ตอนนี้ก็รู้แล้ว ส่วนพื้นฐานของคุณพ่อของน้องหนูดี คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าคุณพ่อน้องหนูดีนั้นเป็นลูกคนจีน มีชีวิตแบบปากกัดตีนถีบ ไม่ใช่ว่าจะสบายเหมือนกับตอนนี้ คุณพ่อน้องหนูดีเคยขายกล้วยเตี๊ยม ส่วนคุณแม่ของน้องหนูดีเองก็มีคุณตาคุณยายของน้องหนูดีที่สามารถมีเงินส่งคุณแม่ของน้องหนูดีเรียนได้แบบสบาย ๆ คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าในความรู้สึกของคุณพ่อน้องหนูดีคือ เมื่อก่อนตัวเองไม่เคยมี ในบางครั้งเงินติดกระเป๋าสักบาทก็ยังมี จึงไม่อยากให้ลูกมาเป็นเหมือนกับคุณพ่อน้องหนูดีเอง คุณพ่อน้องหนูดีก็รู้สึกภูมิใจเพราะว่าเขาเริ่มทุกสิ่งทุกอย่างจากศูนย์ กว่าที่จะมีอยู่ในตอนนี้ได้เนื่องจากคุณพ่อน้องหนูดีจะพยายามขวนขวายแล้วอยากมีเหมือนคนอื่น แต่ในความรู้สึกของคุณแม่น้องหนูดีแล้วไม่เคยไฝ่ฝันหรือทะเยอทะยาน อยากเป็นอยากมีบ้านสวยเหมือนคนอื่น และที่มีอะไรทุกอย่างคุณแม่ของน้องหนูดีก็ไม่เคยพูดกับคุณพ่อน้องหนูดีเลยว่าตัวเองอยากได้บ้าน ได้รถ แม้กระทั่งตอนที่ซื้อบ้านหลังนี้ คุณแม่น้องหนูดีก็ไม่เคยบอกให้คุณพ่อน้องหนูดีซื้อ คุณแม่น้องหนูดียังรู้สึกที่บ้านหลังนี้ใหญ่ จะทำความสะอาดไม่ไหว จนบางครั้งคุณแม่ของน้องหนูดีก็อยากจะร้องไห้

ความสัมพันธ์ในครอบครัว คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า ปัจจุบันนี้ก็เหมือนหน้าที่ ซึ่งไม่หวานเหมือนเมื่อก่อน กับลูกก็จะดี แต่กับคุณพ่อน้องหนูดีก็จะจู้จี้กับลูก บางทีเด็กก็ไม่ชอบ บางครั้งลูกก็จะย้อนคุณพ่อบ้าง แต่ความสัมพันธ์ของพี่น้องทั้งสองคน คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าก็รักกันดี และช่วยเหลือกันดี พี่สาวคือน้องนั้นก็จะดูแลน้องหนูดี ทั้งสองคนเวลาไปไหนก็จะไปไหนด้วยกัน บางครั้งคุณแม่ของน้องหนูดีก็จะพูดกับลูกว่า เรารักกันนะ 3 คน บางทีคุณพ่อน้องหนูดีกลับมา ก็จะเป็นส่วนเกิน เพราะคุณพ่อน้องหนูดีต้องออกไปทำงานตลอด เนื่องจากต้องทำงานอยู่คนละที่ในช่วงแรก ๆ แล้วตอนที่ทำงานอยู่อุตสาหกรรมก็ต้องย้ายไปเรื่อย ๆ ระหว่างคุณพ่อและคุณแม่ของน้องหนูดีก็มีระหองระแหงกันบ้างตามประสาพี่น้องกับพี่ เวลาคู่คุณพ่อน้องหนูดีอยู่กับคุณแม่ของน้องหนูดีก็ไม่มีปัญหา แต่คุณพ่อน้องหนูดีจะพูดว่าคุณยายน้องหนูดีชอบจู้จี้กับคุณพ่อน้องหนูดี คุณพ่อน้องหนูดีเองก็จะไปต่างประเทศบ่อยในช่วงที่ทำงาน เช่น ญี่ปุ่น หรือฮ่องกง สำหรับการไปเที่ยวภายในครอบครัวก็จะไปกางเต็นท์บ้าง บางครั้งก็ไปทานข้าวนอก

บ้าน ทางครอบครัวน้องหนูดี คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าลูกจะคุยกับคุณแม่ได้มากกว่า เพราะบางที่คุณแม่น้องหนูดีกับลูกก็จะไปเฮฮากัน บางครั้งคุณแม่น้องหนูดีก็จะทำเหมือนวัยรุ่น เพื่อให้ใกล้ชิดลูกได้มากกว่า แต่คุณพ่อน้องหนูดีไม่ค่อยจะได้อยู่บ้านต้องย้ายไปทำงานในต่างจังหวัดบ้างก็มี และคุณพ่อน้องหนูดีจะเป็นคนลักษณะเคร่งเครียด คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าบางทีก็รู้สึกชีวิตตัวเองนั้นจำเจ ซึ่งคุณแม่น้องหนูดีก็จะกลับมาจากที่ทำงานในตอนเย็นก็รู้สึกเหนื่อยแล้ว กับข้าวก็ไม่ได้ทำทานเอง บางทีใช้วิธีซื้อกับข้าวถุงมาอุ่นไว้ทาน หรือก็จะรับประทานอาหารนอกบ้าน

วิธีการดำเนินชีวิตในครอบครัว คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า คุณแม่น้องหนูดีจะตื่นประมาณ ตี 5 และต้องไปส่งลูกก่อน 7 โมง ตรงรถของคณะที่จัดไว้ส่งลูกของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล สำหรับค่าใช้จ่ายภายในบ้าน คุณพ่อน้องหนูดีจะออกประเภทค่าไฟฟ้า ค่าโทรศัพท์ ส่วนคุณแม่น้องหนูดีจะออกประเภทค่ากับข้าว ของใช้ประจำเดือน แล้วคุณพ่อน้องหนูดีก็จะให้เป็นเงินก้อนใหญ่ไว้ให้ตอนนั้นเงินดอกเบี๊ยะมาเป็นค่าใช้จ่าย และฝากให้ลูกคนละ 2,000 บาท ซึ่งจะมีเงินเก็บให้ลูกเดือนละ 4,000 บาท ส่วนค่าเทอมลูกก็ประมาณ หนึ่งหมื่นกว่าบาท เบิกได้ประมาณ 5,000 กว่าบาท ค่าขนมลูกไปโรงเรียน คนพี่น้องนั้นอาทิตย์ละ 300 บาท ของน้องหนูดีอาทิตย์ละ 200 บาท เพราะน้องหนูดีจะนั่งรถไปกับคุณแม่ในตอนเช้า คุณแม่น้องหนูดีบอกว่ก็ถือว่ามากสำหรับค่าใช้จ่ายในเรื่องการเรียนของลูก เพราะว่าคุณแม่หนูดีเองในสมัยก่อนไม่เคยที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายแบบนี้ และครอบครัวของคุณแม่น้องหนูดีก็มีลูกมาก และเป็นคนที่มัธยัส และคุณยายของหนูดีก็จะสอนให้คุณแม่หนูดีประหยัดและต้องใช้ของต่อจากพี่ สำหรับคุณแม่หนูดีเองจะซื้อของใหม่ ๆ ให้ลูก เช่นในวันเกิดของลูก แต่คุณแม่จะซื้อของให้ลูกในราคาไม่แพงนัก แต่ถ้าเป็นคุณพ่อน้องหนูดีเองพาไปซื้อสินค้าประเภทยี่ห้อต่างๆ ซึ่งคุณแม่หนูดีเองก็คิดว่าในครอบครัวตัวเองนั้น สำหรับรายได้และรายจ่ายในครอบครัวก็ถือว่าไม่ลำบากคือคุณแม่หนูดีก็จะมีเงินเก็บฝากธนาคารไว้ให้ลูก และก็ทำประกันชีวิตให้ลูกด้วย ซึ่งคุณแม่หนูดีก็ทำประกันให้ลูกแบบตลอดชีวิตและคุณแม่หนูดีจะจ่ายค่าเบี้ยประกันเป็นเงินสดไปครั้งเดียวโดยที่ไม่ต้องจ่ายรายปีอีกในแต่ละปี โดยทำประกันชีวิตกับบริษัท AIA ให้น้องหนูดีและพี่สาวประมาณแสนกว่าบาท คุณแม่และคุณพ่อน้องหนูดีเองก็ทำด้วยเช่นกัน เพื่อเป็นหลักประกันให้ทุกคนในครอบครัวและคุณพ่อน้องหนูดีก็ได้ฝากเงินก้อนไว้ให้คุณแม่น้องหนูดีนั้นได้เบิกดอกเบี๊ยะเอามาใช้จ่ายในครอบครัวด้วย

ความคาดหวังต่อการศึกษาหรืออาชีพของลูก คุณแม่น้องหนูดีบอกว่า ถ้าเป็นพี่สาวของน้องหนูดีก็คือน้องนันท์ถ้าลูกไม่สามารถสอบติดโควต้า คุณแม่น้องหนูดีอาจจะเสียใจอยู่

บ้าง ซึ่งน้องนันท์ชอบคณะสัตวแพทย์ โดยเลือกที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในส่วนความคิดเห็นของคุณแม่น้องหนูดีเองไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคณะอะไรก็ได้แล้วแต่ว่าลูกชอบอะไร ซึ่งตอนที่น้องนันท์เป็นวัยรุ่นใหม่ ๆ น้องนันท์อยากเป็นสัตวแพทย์ เพราะดูตามละคร เห็นนางเอกอยู่ในฟาร์มหรือนางเอกเป็นนักสืบ จึงชอบแบบนั้น

ทัศนคติต่อการส่งลูกไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าบางทีก็เหมือนกับว่าบังคับลูกเพราะบางครั้งลูกไม่อยากไปเรียน คุณแม่น้องหนูดีรู้สึกว่ารวันเสาร์ - อาทิตย์ลูกไม่ค่อยได้อยู่บ้านกัน เพราะลูกต้องไปเรียนพิเศษทั้ง ๆ ที่บ้านก็กว้างขวาง แต่ไม่ค่อยได้อยู่ คุณแม่น้องหนูดียังบอกอีกว่าลูกเคยไปเรียนเปียโนรู้สึกชอบเปียโนเพราะว่าไม่เครียด คุณแม่น้องหนูดีบอกว่าถ้าลูกเรียนเก่งก็คงไม่อยากให้ลูกไปเรียนพิเศษ อย่างเช่นน้องหนูดีก็ให้ลูกเรียนพิเศษมาตลอด เพราะคุณแม่น้องหนูดีรู้สึกว่าน้องหนูดีเรียนไม่เก่ง ส่วนน้องนันท์ถ้าไม่เรียนพิเศษก็เกรงว่าจะสอบเข้าเรียนไม่ได้ เพราะเขาจะเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งคุณแม่น้องหนูดีคิดว่าการเรียนพิเศษเป็นเหมือนกับแพ้น้ำใหม่ สำหรับน้องหนูดีคุณแม่น้องหนูดีคิดว่าการเรียนในห้องเรียนน้องหนูดีอาจจะรับได้ไม่ดี หรืออาจจะเกี่ยวกับความสนใจของลูกด้วย ถ้าลูกเก่งก็ไม่ต้องให้ลูกไปกวดวิชา อยากให้ลูกไปสนุก ซึ่งคุณแม่น้องหนูดีรู้สึกเหมือนกับว่าแทนที่ลูกจะกลับมาบ้านจะได้มาเล่น ลูกยังไม่ทันเห็นตะวันขึ้นก็ต้องไปโรงเรียนแล้วพอลบบ้านตะวันก็ตก บางครั้งคุณแม่น้องหนูดีก็คิดว่าเหมือนกับคุณแม่น้องหนูดีเป็นคนที่ต้องทำให้ลูกเป็นอย่างนี้หรือแต่เวลาที่ลูกไปสอบเวลาที่ลูกทำเกรดไม่ดีลูกก็จะร้องไห้และในการเรียนก็ต้องดูจากคะแนนเป็นหลัก ก็เหมือนกับว่าเป็นการเพิ่มทักษะให้ลูกเป็นการส่งเสริมให้เขา อย่างเช่นการไปสอบเอ็นทรานซ์ ในส่วนของน้องหนูดีครูที่โรงเรียนแนะนำให้ไปเรียนตั้งแต่เด็กซึ่งคุณแม่น้องหนูดีก็ไม่ค่อยรู้จักโรงเรียนกวดวิชาว่ามีตรงไหน และครูที่โรงเรียนได้บอกกับคุณแม่น้องหนูดีว่าไม่ต้องพาลูกไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาข้างนอก เพราะถ้าเรียนกับคุณครูที่โรงเรียน น้องหนูดีจะได้มีเพื่อนในโรงเรียนมาร่วมเรียนด้วยกันหลายคน คุณแม่น้องหนูดีรู้สึกว่าลูกก็มีความสุขดีแต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าลูกมีความสุขจริงหรือไม่ หรืออาจจะเป็นเพราะชินแล้วจึงเหมือนกับว่าลูกจำยอมที่จะต้องเรียน

กรณีศึกษาที่ 8

1. การเรียนพิเศษของน้องโอ

น้องโอ ปัจจุบันอายุ 8 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปริญญ์รอยแยลส์ วิทยาลัย น้องโอมีพี่น้อง 2 คน โดยน้องโอเป็นบุตรคนที่ 2 พี่ชายของน้องโอ ชื่อน้องออย เรียน อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนปริญญ์รอยแยลส์วิทยาลัยเช่นกัน

สำหรับการเรียนพิเศษของน้องโอ ปัจจุบันน้องโอเรียนว่ายน้ำ โดยเรียนที่สระว่ายน้ำ แถวค่ายกาวิละ ในวันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี เวลา 17.00–18.00 น. เรียนเทควันโด ที่ ดิกซีเอ็ม ศูนย์คอมพิวเตอร์และการศึกษา ในวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ เวลา 17.30–19.00 น. เรียนเปียโนและบัลเลต์ที่วอยล์สตูดิโอ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลา 16.00–18.00 น. ซึ่งการไปเรียนในช่วงแรก น้องโอจะเล่นมากกว่าเพราะว่ายังเด็กมาก แต่ในช่วงหลัง มานี้น้องโอเริ่มรู้สึกชอบมากขึ้น แต่คุณแม่น้องโอกลับอยากให้ลูกเลิกเรียนโดยเฉพาะ เทควันโด เพราะรู้สึกว่ายากแล้วจะทำให้ลูกเจ็บ เช่น เวลาถูกซ้อมหรือแข่งเทควันโดต้องมีการต่อสู้ด้วย แต่ลูกก็ไม่ยอมเลิก น้องโออยากเลิกเรียนว่ายน้ำมากกว่า สำหรับคุณแม่น้องโอ แล้วไม่ยอมให้เลิกเรียนว่ายน้ำ เพราะน้องโอเป็นโรคภูมิแพ้ จำเป็นต้องเรียนว่ายน้ำ คุณแม่จึง ตั้งข้อแม้กับน้องโอว่าถ้าจะเรียนเทควันโดก็ต้องเรียนว่ายน้ำด้วย ในส่วนตัวของน้องโอจะเรียน เก่งมาตลอด อยู่ที่โรงเรียนก็จะได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของห้องอยู่เสมอ และตอนนี้ก็ได้ให้ ลูกเรียนพิเศษด้วยเพราะต้องการเสริมให้ลูกเก่งมากขึ้น ส่วนน้องออยช่วงที่เรียนอยู่ชั้นอนุบาล น้องออยก็เรียนเก่ง แต่พอขึ้นระดับชั้นประถม น้องออยเริ่มเรียนแยลง อยู่ในระดับปานกลาง ตอนนี้อย่าให้เรียนเสริมด้านวิชาการที่บ้านของคุณครู ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และ ภาษาไทย

สาเหตุหรือเป้าหมายในการให้ลูกไปเรียนพิเศษคุณแม่น้องโอบอกว่า อยากให้ลูก รู้สึกสนุกในการเรียน และดีกว่าที่ลูกจะเล่นแต่เกมส์เพราะก่อนหน้านี้ทุกวันลูกเล่นแต่เกมส์ การส่งลูกไปเรียนพิเศษนั้นเป็นการตัดสินใจของคุณแม่น้องโอเอง คุณแม่น้องโอก็อยากให้ลูก เป็นทุกอย่าง ไม่เก่งไม่เป็นไร แต่ขอให้ลูกทำได้ เช่นการไปเรียนเทควันโด เพราะอยากเห็นว่า เวลาที่ลูกทำอะไรเป็นอย่างไร มีท่าทางอย่างไร การให้เรียนว่ายน้ำและเรียนเทควันโดคุณแม่ น้อง โอเป็นคนเลือกให้ลูกเอง ส่วนการเรียนเปียโนลูกเป็นคนเลือกเรียนเอง สำหรับค่าเรียนที่ต้อง จ่ายมากที่สุดคือ การเรียนเปียโน ลูกชอบเพราะดูจากละครบ้านทรายทอง น้องโอชอบขาย กลางเล่นเปียโน ส่วนที่ไปเรียนเทควันโด เพราะลูกถูกบังคับ ในตอนแรกไม่รู้ว่าจะให้ลูกไป เรียนที่ไหน แต่มีคุณแม่ท่านหนึ่งแนะนำให้ไปเรียนบัลเลต์ เพราะอยากให้ลูกได้ตัดตัว การ

เรียนบัลเลต์เป็นการเรียนที่ต้องใช้กล้ามเนื้อมากที่สุด แต่การไปเรียนบัลเลต์ผู้ชายเรียนน้อย เพราะถ้าลูกไปเรียนแล้วก็จะทำให้คิดว่าลูกเป็นกะเทยได้ โดยส่วนใหญ่คุณแม่เน้องโอยจะเป็นคนตัดสินใจเองในการให้ลูกไปเรียนพิเศษ ตอนนี้ลูกๆ ก็อยากเรียนหลายอย่างแต่ไม่มีเวลาลงแล้ว และคุณแม่เน้องโอยจะเป็นคนลักษณะที่ว่าถ้าเรียนอะไรแล้วต้องเรียนให้จบ

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษคุณแม่เน้องโอยบอกว่าไปเรียนว่ายน้ำลูกก็สามารถว่ายน้ำเป็นและว่ายน้ำได้ทุกท่า ไปเรียนเทควันโดเวลาที่ไปแข่งขันมาก็ได้เหรียญกลับมา รู้สึกภูมิใจในตัวลูกและลูกก็ชอบด้วย ซึ่งก็เหมือนกับว่าลูกไปเรียนแล้วได้อะไรกลับมา ลูกได้ออกกำลังกาย ได้เป็นนักกีฬา และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น

เน้องโอยบอกว่า เน้องโอยเรียนพิเศษประเภทวิชาการคือคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ โดยไปเรียนที่บ้านคุณครูและเรียนกับพี่ชาย สำหรับการเรียนด้านดนตรีและกีฬา คือ เรียนว่ายน้ำ เทควันโด เปียโน และบัลเลต์ เน้องโอยชอบเรียนทุกอย่าง แต่ว่ายน้ำไม่ถึงกับชอบมากแต่คุณแม่อยากให้เรียนว่ายน้ำ ส่วนการเรียนเทควันโดก็ชอบแต่บางครั้งไม่ค่อยชอบเวลาที่ต้องจับตัวในการแข่งขัน หรือต่อสู้กัน โดยส่วนใหญ่การเรียนพิเศษต่าง ๆ คุณแม่จะเป็นคนพาเน้องโอยเรียนและพี่ชายเน้องโอยไปเรียนเอง ยกเว้นการเรียนเปียโนซึ่งเน้องโอยอยากไปเรียนเอง เพราะฉะนั้นเน้องโอยละครโทรทัศน์เรื่องบ้านทรายทองแล้วก็ชอบพระเอกซึ่งก็คือชายกลางที่สามารถเล่นเปียโนได้เก่ง จึงทำให้น้องโอยอยากเล่นเปียโนเก่งเหมือนกับชายกลาง

2. ค่านิยมของผู้ปกครองเน้องโอย

คุณพ่อเน้องโอย ปัจจุบันอายุ 38 ปี ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านวังบัวตอง ทางไปมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพค้าขายและทำธุรกิจปั้มน้ำมัน มีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณ 50,000 บาทขึ้นไป

คุณแม่เน้องโอย ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ อาศัยอยู่กับคุณพ่อเน้องโอยที่หมู่บ้านวังบัวตอง จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ประกอบอาชีพค้าขายและทำธุรกิจปั้มน้ำมัน มีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณมากกว่า 100,000 บาทขึ้นไป

คุณแม่เน้องโอยเล่าว่า เมื่อก่อนคุณแม่เน้องโอยอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ พอเรียนจบก็แต่งงานกับสามีคนแรก อยู่ด้วยกันได้ 6 ปี จึงเลิกกัน เพราะคุณแม่เน้องโอยมีภาระที่ต้องรับผิดชอบมาก เนื่องจากฐานะทางบ้านเริ่มแยลง และมีน้องที่ต้องดูแลถึง 6 คน สมัยที่คุณแม่เน้องโอยเรียนหนังสืออยู่คุณตาของเน้องโอยจะมีฐานะดีมาก แต่ระยะหลังธุรกิจของคุณตาน้องโอยเริ่มแย

ลง ต้องเอาบ้านไปจำนอง จึงไม่อยากให้ใครมองว่าไปอาศัยคนอื่น คุณแม่น้องโอบีจึงไปขายข้าวมันไก่ หลังจากนั้นจึงได้ย้ายมาอยู่เชียงใหม่พร้อมกับคุณแม่และน้องสาว ตอนมาเชียงใหม่ในช่วงแรกคุณแม่น้องโอบียังไม่รู้เลยว่าตัวเองนั้นจะไปอยู่ที่ไหน แต่ที่มาเชียงใหม่ก็เพราะว่ามีน้องชายอยู่ที่นั่นด้วย ในช่วงแรกยังไม่มีรายได้อะไร แต่ได้เอาอุปกรณ์ทำข้าวมันไก่มาพร้อมกับเงินติดตัวอีกประมาณ 50,000 บาท เพื่อจะมาเริ่มต้นขายข้าวมันไก่ แต่ก็มาป่วยเป็นโรคไทรอยด์ต้องเข้ารับการรักษาด่วน หลังจากนั้นแม่ยายของน้องชายก็ชวนคุณแม่น้องโอบีมาทำงานปัมน้ำมัน คุณแม่น้องโอบีจึงมาช่วยงานที่ปัมน้ำมัน โดยต้องตื่นตั้งแต่ 7 โมงเช้ามาล้างห้องน้ำ แล้วก็มารับบัญชีน้ำมัน และได้พบกับคุณพ่อของน้องโอบีที่นั่น ทำงานด้วยกันได้ประมาณ 2 ปี จึงเริ่มทำธุรกิจน้ำมันของตัวเอง และย้ายไปอยู่ที่หมู่บ้านครูสภาที่ซื้อไว้ แล้วจึงแต่งงานกับคุณพ่อน้องโอบี เมื่อเริ่มตั้งท้องน้องออย ธุรกิจเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบัน มีรายได้มากกว่า 2 แสนห้าบาท/เดือน แต่มีรายจ่ายต้องผ่อนบ้านและรถ ทำให้เหลือเงินประมาณเดือนละ 50,000 บาท ปัจจุบันได้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ที่หมู่บ้านวังบัวตอง ซึ่งซื้อไว้ประมาณ 2.5 ล้านบาท

ความสัมพันธ์ในครอบครัว คุณแม่น้องโอบีบอกว่า คนอื่นอาจจะคิดว่า คุณแม่น้องโอบีไม่ค่อยรักลูกเพราะปล่อยลูก ถ้าลูกคนอื่น ๆ นั้น หากพ่อแม่เดือนลูกเขาก็จะเชื่อฟังแต่สำหรับคุณแม่น้องโอบีลูกจะซนมาก ถ้าคุณแม่พูดแล้วลูกไม่เชื่อคุณแม่ก็จะว่าแล้วก็ตีลูกด้วย แต่ถ้าลูกคิดว่าเขาถูก ลูกก็จะเถียง ซึ่งอาจจะเห็นตัวอย่างจากคุณแม่ คุณแม่น้องโอบีบอกว่า ไม่เคยพูดคำหยาบคายให้ลูกได้ยิน แต่ลูกก็จะจำมาจากเพื่อน คุณแม่น้องโอบีไปห้างสรรพสินค้าบ่อยมากเพื่อไปซื้อของให้ลูกเวลาไปไหนก็จะไปกับลูก ไม่ค่อยไปเที่ยวกับคนอื่น เพราะตัวคุณแม่เองไม่ค่อยมีเพื่อน ส่วนการไปดูภาพยนตร์นอกบ้าน เพิ่งจะมาเริ่มดูในระยะหลังนี้และจะเลือกดูเป็นบางเรื่อง ส่วนใหญ่จะตามใจลูก เพราะในบ้านของน้องโอบีคุณแม่น้องโอบีบอกว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกครบทุกอย่าง โดยเฉพาะเครื่องเสียงซึ่งจะทำให้เหมือนโรงภาพยนตร์ แต่ก็ไปทานข้าวนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ ในส่วนของการไปเที่ยวต่างจังหวัดไม่ค่อยได้ไปมากนัก เพราะเป็นหน่วยงาน ยกเว้นกรณีพาลูกไปแข่งกีฬา ในการเลือกซื้อของก็จะพยายามเลือกสิ่งที่ดีที่สุดหรือยี่ห้อที่ดีที่สุด เช่นโทรศัพท์มือถือ หรือรถยนต์ ซึ่งตอนนี้คุณแม่น้องโอบีก็มีรถยนต์ใช้ 2 คัน คือรถยนต์เบนซ์ของ MUSSO และรถจี๊ปของ Grand Charokee คุณแม่น้องโอบีบอกว่าทุกวันนี้ก็มีความสุขดีอยู่แล้ว เวลาไปส่งน้ำมันเห็นลูกค้าเขาปลุกบ้านใหม่ ซื้อบ้านใหม่ ก็ารู้สึกมีความสุขมาก เพราะถือว่าได้มีส่วนช่วยเขาทำมาหากิน มีรายได้

การอบรมและเลี้ยงดูลูก คุณแม่น้องโอบบอกว่า จะเลี้ยงแบบให้ลูกช่วยตัวเอง อาจจะมีการตีบ้าง ดุบ้าง ทุกวันคุณแม่ น้องโอบก็จะไปรับส่งลูกเอง คุณแม่น้องโอบบอกว่าลูกๆ เป็นคนมีน้ำใจ เวลาที่ลูกเห็นขอทานลูกก็จะให้เงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้องโอบ บางครั้งลูกก็ยังไม่รู้จักค่าของเงิน คุณแม่น้องโอบบอกว่าบางครั้งลูกเห็นรถเบนซ์ลูกก็จะถามว่าทำไมคุณแม่ไม่ซื้อหรือเห็นคุณพ่อทำงานก็ถามว่าทำไมคุณพ่อไม่แต่งตัวหล่อๆ คุณแม่น้องโอบก็จะสอนลูกโดยที่จะพาไปดูคุณพ่อเวลาขายน้ำมันว่า “เงินที่ลูกใช้ทุกวันนี้ก็ได้มาจากตรงนี้ ลูกจะมารังเกียจไม่ได้ถึงแม้จะทำงานอย่างนี้แต่ก็มีเงิน พวกที่แต่งตัวหล่อ ๆ เขาไม่มีเงินนะลูก” ลูกก็เริ่มเข้าใจ คุณแม่น้องโอบก็พยายามสอนให้ลูกไม่ดูถูกคน

ความคาดหวังต่อการศึกษาคืออนาคตของลูกนั้น คุณแม่น้องโอบบอกว่า น้องโอบเคยพูดว่าเขาอยากเป็นตำรวจ ซึ่งก็แล้วแต่ว่าลูกอยากจะเป็นอะไร แต่คุณแม่ก็สอนว่าถ้าน้องโอบอยากจะเป็นตำรวจก็อย่าเป็นตำรวจที่รัดไถเงินและต้องไม่ทำให้ประชาชนเดือดร้อน แต่เมื่อโตขึ้นลูกอาจเปลี่ยนความคิดก็ได้ ส่วนน้องออยตอนเด็กๆ อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ คุณแม่น้องโอบจะบอกกับลูกว่าให้ลูกมาขายน้ำมัน เพราะเงินที่ได้จากการขายน้ำมันดีกว่าเงินเดือน แต่คุณแม่ น้องโอบก็จะให้ลูกได้เรียน แล้วให้ลูกตัดสินใจเองว่าระหว่างรายได้จากการขายน้ำมันกับเงินเดือน ลูกจะเลือกอะไร คืออยากจะทำอะไรก็ให้ทำ แต่ก็ไม่อยากให้ลูกไปเป็นลูกจ้างใคร จะให้ลูกเขาลองทำงานอื่นดูสัก 2 ปี และคุณแม่ น้องโอบบอกว่าไม่จำเป็นที่ลูกจะต้องเรียนสูงๆ ขอเพียงให้ลูกสามารถคิดเงินเป็นหรือช่วยเหลือตัวเองได้ แต่น้องโอบอยากไปเมืองนอก เพราะอยากขึ้นเครื่องบินไปเที่ยว แต่ถ้าเป็นแม่เด็กคนอื่นก็คงอยากให้ลูกเรียนสูง ๆ หมด แต่คุณแม่ น้องโอบนั้นไม่ คือลูกจะเรียนอะไรก็เรียนไป จะเรียนหรือไม่เรียนก็ได้ แต่ถ้าลูกเรียนสูงแล้วต้องไปต่างประเทศก็จะไม่ให้ลูกไป เพราะประสบการณ์ของคุณแม่น้องโอบเองนั้น ตอนสมัยเพื่อน ๆ ของคุณแม่ น้องโอบที่เรียนด้วยกันมาที่เรียนเก่ง คุณแม่น้องโอบก็ไม่เห็นเพื่อนเขาจะทำได้ทำงาน แต่คุณแม่ น้องโอบเรียนได้แค่ 2.5 ก็สามารถทำมาหากินได้ คุณแม่น้องโอบบอกว่าเมื่อก่อนมันเป็นค่านิยมว่าเด็กต้องเรียนเก่งถึงจะดี หรือต้องเรียนสูงๆ ต้องได้เกียรตินิยมถึงจะมีชีวิตที่ดี แต่คุณแม่คิดว่าพวกที่เรียนดีก็ตกงานกันมาก ถ้าลูกสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลไม่ได้ก็จะให้ลูกเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน

วิถีการดำเนินชีวิตในครอบครัว คุณแม่น้องโอบบอกว่ามีบ้านอยู่ที่หมู่บ้านวังบัวตอง ส่วนปั้มน้ำมันจะอยู่ตรงข้ามกับโรงพยาบาลดอยสะเก็ด ส่วนใหญ่ก็จะกลับถึงบ้านประมาณ 2 ทุ่มครึ่ง เพราะลูกเรียนเทควันโดเสร็จ 2 ทุ่ม ช่วงกลางวันก็จะไปอยู่ที่ปั้มน้ำมัน ประมาณบ่าย 3 โมงก็จะไปรับลูกที่โรงเรียน

ทัศนคติต่อการส่งลูกไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องโอบอกว่า ลูกอาจจะไม่เก่ง ไม่ได้เป็นนักกีฬา แต่คุณแม่น้องโอบจะเป็นคนที่ชอบดูลูกแข่งอย่างเช่น ว่ายน้ำ เห็นว่าลูกว่ายได้สวยและว่ายได้ทุกท่า ส่วนเทควันโดก็อยากเห็นลูกทำได้ ทำเป็น แม้ว่าตัวเองอยู่ไกลก็จะพาลูกเข้ามาเรียน เพราะคิดว่าตัวคุณแม่น้องโอบไม่เคยได้เรียน ก็อยากให้ลูกเป็นมากกว่าตัวเอง และให้ลูกไปเรียนลูกก็เต็มใจไม่ได้ไปบังคับ เนื่องจากลูกก็ชอบเรียน เด็กมีความพร้อมที่จะไปเรียน คุณแม่น้องโอบจะรู้สึกภูมิใจ เวลาที่ลูกไปเรียนลูกจะเป็นเด็กสอนง่าย คุณแม่จะไม่กดดันลูก ไม่บังคับให้ลูกเรียนกวดวิชา ลูกอยากจะเรียนหรืออยากจะทำอะไรก็จะให้ ซึ่งเวลาที่ลูกเรียนอะไรลูกก็จะตั้งใจเอง ลูกทั้งสองก็จะแข่งขันกันเองระหว่างพี่น้อง คุณแม่น้องโอบมีความคิดเห็นว่ายากให้ทุกคนได้เรียนเพราะเด็กจะได้มีโอกาสมากขึ้น หากเขามีฐานะพอที่จะส่งลูกได้และลูกก็ตั้งใจที่จะเรียน และการเรียนแต่ละอย่างก็ต้องดูวัยของลูกด้วย เพราะเคยให้ลูกเขาไปเรียนภาษาอังกฤษแต่เขาจำไม่ค่อยไหว อย่างเช่น ตอนเด็กก็ควรเลือกเรียนที่ไม่หนักมาก สนุกสนาน และได้ออกกำลังกาย พอโตขึ้นค่อยเรียนอะไรที่หนักขึ้น ตอนชั้นอนุบาลหรือชั้นประถมก็อาจจะให้เรียนบัลเล่ย์ เรียนว่ายน้ำ หรือเรียนเทควันโด แต่ถ้าเป็นชั้นประถมปลายก็อาจจะเริ่มเรียนวิชาการ

กรณีศึกษาที่ 9

1. การเรียนพิเศษของน้องอุ๊ก

น้องอุ๊กปัจจุบันอายุ 9 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนนวมวิทย์ น้องอุ๊กเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวไม่มีพี่น้อง

ด้านการศึกษาของน้องอุ๊ก คุณแม่น้องอุ๊กบอกว่า น้องอุ๊กเรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียนอนุบาลมยุรี สาเหตุที่เลือกเรียนที่โรงเรียนนี้เพราะใกล้บ้าน และตอนเรียนชั้นอนุบาลน้องอุ๊กก็ได้รับรางวัลเรียนดี และเมื่อน้องอุ๊กอยู่ในระดับที่จะต้องไปเรียนต่อระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งคุณแม่ก็ได้พาน้องอุ๊กไปจับสลากเข้าโรงเรียนปรินส์รอยแยลวิทยาลัย แต่จับสลากไม่ได้ และได้ไปจับสลากที่โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ไม่ได้เช่นกัน คุณแม่น้องอุ๊กจึงคิดว่าว่าน้องอุ๊กนั้นคงจับสลากผู้อื่นไม่ได้ คงต้องอาศัยการสอบเข้าเพียงอย่างเดียว ในขณะเดียวกันนั้นทางโรงเรียนมยุรีได้แนะนำให้คุณแม่น้องอุ๊กว่ามีโรงเรียนที่เป็นเครือข่ายของโรงเรียน ประกอบกับอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนมยุรี เป็นลูกศิษย์ของผู้อำนวยการโรงเรียนนวมวิทย์ ทางโรงเรียนจึงได้ให้ข้อมูลและเชิญผู้ปกครองไปฟังรายละเอียดของทางโรงเรียน คุณแม่น้องอุ๊กจึงไปฟัง และเห็นว่าเป็นโรงเรียนใหม่คงจะดีสำหรับลูก เพราะสมัยเด็กคุณแม่เองเคยเรียนโรงเรียน

เทศบาล ทำให้มีความรู้สึกทางโรงเรียนให้ความสนใจกับเด็กไม่เพียงพอ คุณแม่น้องอุ๊จึงอยากปลูกฝังให้ลูกได้เรียนโรงเรียนเอกชนก่อน เมื่ออยู่ในระดับที่จะเข้าเรียนต่อระดับมัธยมจึงจะให้ไปสอบเข้า โรงเรียนยุพราช หรือโรงเรียนรัฐบาลที่มีพื้นฐานที่ดี ดังนั้นคุณแม่น้องอุ๊จึงให้ลูกลองสอบเข้าโรงเรียนวชิรวิทย์ก่อน และน้องอุ๊ก็สอบเข้าเรียนได้ ซึ่งถ้าหากน้องอุ๊สอบไม่ได้ คุณแม่น้องอุ๊ก็ยังไม่ว่ากันว่าจะให้ลูกไปเรียนต่อที่ โรงเรียนไหน น้องอุ๊เองก็ชอบโรงเรียนนี้ สำหรับเหตุผลที่คุณแม่น้องอุ๊อยากให้เรียนโรงเรียน ปรีณสรอยแยลสวิทยาลัย หรือโรงเรียนอื่น เพราะว่าคุณแม่น้องอุ๊เคยฟังจากพี่สาวว่า โรงเรียนปรีณสรอยแยลสวิทยาลัยที่ลูกสาวและลูกชายเรียนอยู่นั้นดี และสมัยก่อนคุณแม่น้องอุ๊เองก็เคยอยากเข้าไปเรียนที่โรงเรียนนี้ แต่ไม่สามารถเข้าไปเรียนได้ เพราะว่าไม่มีเงิน ถึงแม้ว่าจะเรียนดี แต่ไม่มีเงินก็ไม่สามารถเข้าเรียนได้ และโรงเรียนเหล่านี้ไม่มีการสอบเข้า มีแต่จับสลากเท่านั้น คุณแม่น้องอุ๊คิดว่าดวงของน้องอุ๊ในการเสี่ยงโชคคงไม่มี จึงไม่ยอมให้ลูกไปเสี่ยงอีก แต่ถ้าไปสอบลูกจึงจะมีโอกาสได้เข้าเรียน ถ้าน้องอุ๊เรียนจบจากโรงเรียนวชิรวิทย์ คุณแม่น้องอุ๊อยากให้น้องอุ๊ไปลองสอบเข้าโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย หรือสอบเข้าโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คุณแม่น้องอุ๊คิดว่าถ้าเด็กอยู่ในบรรยากาศที่เดิมๆ แล้ว จากประสบการณ์ของคุณแม่น้องอุ๊คิดว่าเด็กจะไม่กระตือรือร้น ถ้าเด็กได้ไปอยู่ที่อื่นหรือต่างจากที่เดิมเด็กจะกระตือรือร้นตัวเอง น้องอุ๊เรียนที่โรงเรียนวชิรวิทย์ค่าเทอมประมาณหมื่นกว่าบาท ซึ่งใกล้เคียงกับโรงเรียนมงฟอร์ต สำหรับอุปกรณ์การเรียนก็จัดว่าดี เพราะสมัยที่คุณแม่น้องอุ๊เป็นเด็ก คุณแม่น้องอุ๊เคยเรียนที่โรงเรียนในอำเภอ เล่นตะกร้อ ก็มีลูกตะกร้อแค่ 2 ลูก แต่พอมาเรียนที่โรงเรียนในจังหวัด จะเล่นฟุตบอล ลูกฟุตบอลก็มีเป็นอย่างดีเพียงพอ ในปัจจุบันพ่อแม่จึงยอมเสียค่าเล่าเรียนสูง ๆ เนื่องจากมีเครื่องอำนวยความสะดวกเหล่านี้มากกว่า ในห้องเรียนของน้องอุ๊มีนักเรียนอยู่ประมาณ 43 คน ซึ่งก็ถือว่าไม่มากนัก

ด้านการเรียนพิเศษของน้องอุ๊ น้องอุ๊เรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ชั้น ป.1 โดยเรียนเฉพาะวันเสาร์วันละ 2 ชั่วโมง เวลา 13.00 -15.00 น. ค่าเรียน 7,000 บาท ต่อ 100 ชั่วโมง ซึ่งน้องอุ๊เรียนมาได้ประมาณ 1 ปีกว่า ที่ โรงเรียนกวดวิชา ซีอีซี หลังจากนั้นก็ไปเรียนเทควันโด คุณแม่น้องอุ๊ไม่ได้บังคับให้ลูกเรียน ในตอนแรกน้องอุ๊ก็ยังไม่อยากไปเรียน หลังจากที่มีโรงยิมส์มาเปิดใกล้ๆ บ้านคือใกล้กับสนามบินเชียงใหม่ และครอบครัวของน้องอุ๊อาศัยอยู่ในบ้านพักของกองบิน 41 คุณแม่น้องอุ๊จึงคิดว่า ถ้าคุณแม่น้องอุ๊ใช้เวลามาส่งลูกแค่ 10 นาที และน้องอุ๊มาเรียนประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง แล้วค่อยมารับหรือจะมานั่งรอก็ได้ คุณแม่น้องอุ๊จึงถามน้องอุ๊ว่าลูกสนใจที่จะเรียนไหม น้องอุ๊ลองมาเรียนแล้วชอบ และการเล่นกีฬานี้ก็ใกล้

เคียงกับเกมส์ Street Fighter ที่น้องอุ๊เล่นอยู่ ทำให้เหมือนกับว่าน้องอุ๊ได้ไปทำท่าจริง คือได้ไปเตะ ได้ไปต่อยจริง คุณแม่น้องอุ๊ไม่ได้ให้น้องอุ๊ไปเรียนกวดวิชาอย่างอื่นอีกเพราะเกรงว่าจะหนักเกินไปสำหรับลูก เนื่องจากน้องอุ๊เรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนอยู่แล้วและจะให้คุณครูสอนการบ้านด้วย พอกลับมาถึงบ้านการบ้านเสร็จจากที่โรงเรียนแล้ว จึงไม่มีงานอะไรมากนัก เสียค่าเรียนเพิ่มอีกเดือนละ 1,500 บาท โดยเรียนตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ วันละประมาณ 1 ชั่วโมง ช่วงเวลา 15.45 – 17.00 น. น้องอุ๊เริ่มเรียนมาตั้งแต่ชั้น ป.1 คุณแม่น้องอุ๊ยังบอกอีกว่าตัวคุณแม่น้องอุ๊นั้นเป็นคนรุ่นเก่าไม่สามารถไปสอนคนรุ่นใหม่ได้แล้ว เพราะเด็กจะเรียนไม่เหมือนกับที่เคยเรียนมา คุณแม่น้องอุ๊คิดว่าคนรุ่นใหม่ น่าจะเรียนไม่เหมือนกับคนรุ่นเก่า คุณแม่น้องอุ๊เคยไปเปิดตำราของลูกดูแล้ว อย่างเช่น ศัพท์ภาษาอังกฤษบางตัวในสมัยก่อนคุณแม่น้องอุ๊ก็ไม่ได้เรียนอย่างนี้ ยางลบในสมัยก่อนเราใช้ RUBBER แต่ตอนนี้เขาใช้เป็น ERASER ไปแล้วเป็นต้น คุณแม่น้องอุ๊จึงเห็นความแตกต่างตรงจุดนี้ บางครั้งคุณแม่น้องอุ๊ก็เคยสอนน้องอุ๊ น้องอุ๊จะบอกว่าครูไม่ได้สอนแบบนี้ หลักเกณฑ์เขาไม่ใช่แบบนี้ อย่างเช่นในสมัยก่อนนั้นใช้วิธีการนับลูกหินเป็นตัวเลข แต่ปัจจุบันนี้เขาไม่ใช่ แต่จะใช้วิธีเก็บไว้ในใจแล้วบวก 1 บวก 2 ซึ่งหลักของเขาจะใหม่กว่าสมัยที่คุณแม่น้องอุ๊เคยเรียนจึงไม่อยากจะให้ลูกกลับสนใจยอมให้ลูกเรียนพิเศษ และจะให้ลูกทบทวนของลูกเอง ผลการเรียนก็จะดีแต่มิให้นักเรียนอีกหลายคนที่ไม่เรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน บางคนจ้างครูไปสอนที่บ้าน ซึ่งคุณแม่น้องอุ๊คิดว่าอย่างนั้นหนักเกินไป เหมือนกับการเร่งเด็กเกินไป ซึ่งน้องอุ๊คงไม่ต้องถึงขนาดนั้นในการเลือกไปเรียนพิเศษนั้น คุณแม่น้องอุ๊บอกว่าคุณแม่น้องอุ๊จะเป็นคนแนะแนวลูกเอง และพยายามหาข้อมูลมาให้ลูกดูก่อนว่าลูกชอบหรือไม่ชอบ อย่างเช่น บอกว่าตอนนี้โรงเรียนมีสอนอย่างนี้อะไปเรียนไหม เหมือนตอนที่คุณแม่น้องอุ๊จะให้น้องอุ๊ไปเรียนคณิตคิดเลขเร็ว คุณแม่น้องอุ๊จะจัดหาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนพิเศษต่าง ๆ มาให้น้องอุ๊ศึกษาดู แต่ น้องอุ๊ไม่ชอบจึงตัดออกไป

สาเหตุหรือเป้าหมายในการส่งลูกไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องอุ๊บอกว่าที่ให้ลูกไปเรียนภาษาอังกฤษคืออยากให้ลูกรู้ภาษาอังกฤษเหมือนคุณแม่น้องอุ๊เอง แต่ก็ถามลูกก่อนไม่ได้บังคับ คุณแม่น้องอุ๊อยากให้ลูกเรียนอยู่แล้ว แต่ถ้าคุณแม่น้องอุ๊ไปบังคับลูกจะทำได้ไม่ดี เวลาไปเจอเพื่อนฝูงนอกโรงเรียนที่ต่างกับในโรงเรียน ก็จะเน้นว่าอยากให้ลูกเข้าสังคมได้ ได้รู้จักเพื่อนต่างโรงเรียน ประกอบกับความพร้อมของน้องอุ๊ดีมาตั้งแต่อนุบาลแล้ว น้องอุ๊จึงสามารถเข้ากับทุกคนได้ มีความกล้าแสดงออก ซึ่งในสมัยอนุบาลน้องอุ๊จะได้สวดมนต์หน้าเสาธงในตอนเช้า หลังจากนั้นน้องอุ๊ไปเรียนเทควันโดคุณแม่น้องอุ๊เอง ก็ไม่ได้บังคับให้

น้องอุ๊กไปเรียน เคยมีเพื่อนของคุณแม่น้องอุ๊กที่มีลูกเคยเรียนอยู่แล้วมาชวนให้ไปเรียน ในตอนแรกคุณแม่ก็ยังไม่ได้พาน้องอุ๊กไป แต่ในช่วงหลังได้พาน้องอุ๊กไปเรียน เพราะเห็นว่าสถานที่เรียนอยู่ใกล้บ้านสะดวกในการไปรับไปส่ง และลูกก็ชอบในการที่จะได้แสดงท่าทางที่ดูมาจากเกมส์ได้จริง ในการส่งเสริมให้เรียนพิเศษในตอนเย็น ก็เพื่อให้ลูกได้ทบทวนและทำการบ้าน ไม่ต้องการให้ลูกสับสนในการเรียนการสอน เพราะการสอนในปัจจุบันหลักการสอนเขาจะแตกต่างกว่าในสมัยก่อน และต้องการให้ลูกได้รู้จักสังคมภายนอกโรงเรียนสภาพแวดล้อมนอกโรงเรียน ให้มีความรู้เพิ่มเติมจากในบทเรียนที่โรงเรียนและเพื่อให้ลูกได้มีเพื่อนที่ดี ที่จะคอยแนะนำเสริมเพิ่มเติมในด้านต่าง ๆ และต้องการให้ลูกได้อยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องเกรงกลัวในสิ่งรอบข้าง พร้อมทั้งอยากให้ลูกได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

สิ่งที่ได้รับจากการไปเรียนพิเศษ คุณแม่น้องอุ๊กบอกว่า ในการไปเรียนภาษาอังกฤษ มีข้อดีคือเมื่อน้องอุ๊กไปเรียนในโรงเรียนก็จะได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ 100 เต็ม คุณครูที่โรงเรียนก็จะชื่นชม คะแนนภาษาอังกฤษของน้องอุ๊กนั้นเกือบเต็มบ้างหรือเต็มบ้าง เพราะการไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษจะนำหน้าในโรงเรียนไปก่อน แล้วก็มาเรียนซ้ำในห้องเรียนอีกครั้ง และน้องอุ๊กก็สามารถฟังภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ได้เข้าใจ เวลาชมภาพยนตร์และเล่นเกมส์ ลูกก็จะสนใจภาษาอังกฤษ สำหรับการไปเรียนเทควนโดเป็นการได้ออกกำลังกาย ทำให้รู้สึกที่น้องอุ๊กมีเหตุผลขึ้นเวลาพ่อแม่พูดอะไร ก็จะไม่ค่อยมีปฏิกิริยาเท่าไรไม่เหมือนเมื่อก่อน น้องอุ๊กจะอ่อนน้อมถ่อมตนมากขึ้น มีสมาธิ และสามารถช่วยเหลือทุกคนได้เป็นคนมีเหตุผล

น้องอุ๊กบอกว่า ปัจจุบันน้องอุ๊กเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนวชิรวิทย์ โดยเรียนวิชาภาษาไทย วิชาภาษาอังกฤษและวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และสอนทำการบ้าน น้องอุ๊ก บอกว่า น้องอุ๊กเป็นคนอยากเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียนเอง เนื่องจากทางโรงเรียนได้แจ้งกับเด็กนักเรียนที่มีความสนใจ เหตุผลที่น้องอุ๊กอยากเรียนพิเศษในตอนเย็นที่โรงเรียน เนื่องจากทำให้มีความรู้มากขึ้น และน้องอุ๊กชอบเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน เพราะน้องอุ๊กได้มีเพื่อนที่ดี และได้เล่นกับเพื่อน และทางโรงเรียนจะแยกห้องเด็กที่เรียนเก่ง โดยน้องอุ๊กจะเรียนอยู่ในห้องที่เรียนเก่งที่สุดในระดับชั้น ป.3 และน้องอุ๊กได้ไปเรียนพิเศษเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษข้างนอก เนื่องจากคุณแม่ น้องอุ๊กเป็นคนที่ยากให้น้องอุ๊กไปเรียน น้องอุ๊กบอกว่าการไปเรียนภาษาอังกฤษ จะเป็นการเรียนล่วงหน้าจากที่เรียนในโรงเรียน และมีคนเรียนอยู่ประมาณ 6 – 7 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนมงฟอร์ต โรงเรียนดาราวิทยาลัย และโดยมากจะเป็นเด็กผู้ชาย การเรียนภาษาอังกฤษทำให้น้องอุ๊กสามารถพูดและฟังภาษาอังกฤษได้ ซึ่งทำให้คุยกับคนต่างชาติได้ และน้องอุ๊กได้ไปเรียนเทควนโดตั้งแต่นั้น

ป.2 สาเหตุที่น้องอุ๊ก็ไปเรียนเทควันโด เพราะน้องอุ๊เคยเห็นเพื่อนรุ่นพี่ ซึ่งเป็นลูกของเพื่อนที่ทำงานของคุณแม่ น้องอุ๊ก็ไปเรียนเทควันโดและรู้สึกชอบเทควันโดมาก และอยากจะเป็นนักกีฬาเทควันโด สำหรับในตอนนี้น้องอุ๊ก็อยากจะไปเรียนตีกอล์ฟ เพราะว่าถ้าเรียนตีกอล์ฟคงจะสนุก น้องอุ๊บอกว่าน้องอุ๊ ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษ เพราะทำให้น้องอุ๊ได้คะแนนเกือบเต็ม เช่น คะแนนเต็ม 100 คะแนน น้องอุ๊จะได้ 99 คะแนน เป็นต้น

2. ค่านิยมของผู้ปกครองน้องอุ๊

คุณพ่อของน้องอุ๊ ปัจจุบันอายุ 37 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเชียงราย ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านพักในกองบิน 41 จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาจากโรงเรียนจ่าอากาศดอนเมืองจบด้านงานสารบรรณ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการทหาร ที่แผนกสนับสนุนการบินกองบิน 41 จังหวัดเชียงใหม่ มีรายได้โดยประมาณเดือนละ 14,000บาท ต่อเดือน

คุณแม่ของน้องอุ๊ ปัจจุบันอายุ 36 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ อาศัยอยู่ที่บ้านพักในกองบิน 41 จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีด้านบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันประกอบอาชีพรับจ้าง เป็นชิปปิงให้กับบริษัทเอกชน มีรายได้โดยประมาณ 17,000 บาทต่อเดือน

คุณพ่อของน้องอุ๊นั้นจบจากการศึกษาจากโรงเรียนจ่าอากาศดอนเมือง คุณพ่อน้องอุ๊ บอกว่า สมัยที่คุณพ่อน้องอุ๊เป็นเด็ก ๆ เลือกไปเรียนที่โรงเรียนจ่าอากาศ เพราะการเรียนที่นี้จะเรียนแค่ปีเดียว พอเรียนจบก็สามารถทำงานได้เลย และในระหว่างเรียนก็ยังได้เงินเดือน ตอนทำงานครั้งแรกไปทำงานที่เชียงใหม่ งานที่ทำจะเป็นงานด้านสารบรรณงานด้านเอกสาร คุณพ่อน้องอุ๊ก็ชอบอาชีพนี้ เมื่อก่อนคุณพ่อน้องอุ๊บอกว่าอยากจะไปสอบตำรวจ แต่พ่อแม่ของคุณพ่อน้องอุ๊บอกว่า อยากให้คุณพ่อน้องอุ๊เลือกเรียนอะไรที่จบออกมาแล้วมีงานทำเลย เพราะทหารมีเงินเดือนให้ ในสมัยนั้นก็ต้องหางานทำไว้ก่อน งานของคุณพ่อน้องอุ๊ที่ทำอยู่จะเป็นงานสารบรรณ งานด้านเอกสารเป็นเหมือนธุรการส่วนต่างๆ ของหน่วยงานจะต้องผ่านมาถึงงานของคุณพ่อน้องอุ๊ ปัจจุบันงานนี้ยังไม่มีคนมาทำแทน ในการทำจดหมายก็ต้องทำให้ดี งานจะหนักเป็นบางช่วง และคุณพ่อน้องอุ๊ก็ต้องทำเองทั้งหมด จนถึงเรื่องแปลเอกสาร ตอนนี้นายของคุณพ่อน้องอุ๊เป็นพันจ่าอากาศเอก ซึ่งตำแหน่งก็คงอยู่เท่านี้ แต่อัตราเงินเดือนก็จะปรับขึ้นเรื่อย ๆ

คุณแม่ของน้องอุ๊เป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ แต่ตอนเด็กๆ อยู่ที่จังหวัดเชียงราย ภายหลังครอบครัวย้ายมา เพราะพ่อแม่ของคุณแม่น้องอุ๊เป็นแม่ค้า แล้วย้ายมาทำมาหากินที่

เชียงใหม่ ในช่วงแรกได้ให้น้องย้ายมาก่อน มาอยู่แถวท่าแพ กลางวันขายกับข้าว ประเภทข้าวราดแกง กลางคืนขายราดหน้าดังนั้นคุณแม่จึงย้ายมาเรียนที่เชียงใหม่จนจบ ม.ศ.5 ที่โรงเรียนศิริมงคลานุสรณ์ หลังจากเรียนจบจึงไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง คุณแม่น้องอุ๊จึงได้ไปอยู่กรุงเทพฯ คุณปู่ของแม่ของน้องอุ๊กำหนดให้เรียนได้แค่ 4 ปี ถ้าหากเรียนเกิน 4 ปี จะไม่ส่งเรียนต่อเพราะไม่มีเงิน และน้องอีก 2 คนก็ต้องเรียนเช่นกัน พี่สาวที่เรียนจบพยาบาลจึงต้องมาช่วยส่งให้คุณแม่น้องอุ๊เรียนต่อ หลังจากนั้นพี่สาวก็ช่วยพ่อแม่ส่งน้องเรียน แต่คุณแม่ น้องอุ๊ไม่สามารถเรียนจบภายใน 4 ปีได้ จึงต้องหางานทำ คุณแม่น้องอุ๊มีร้านฟู้ที่จับไปก่อนและไปทำงานที่โรงงานเย็บผ้า คุณแม่น้องอุ๊จึงได้ไปทำงานเป็นเสมียน และเป็นลูกน้องของร้านฟู้คนนั้นอีกที สมัยนั้นคุณแม่น้องอุ๊ได้เงินเดือนเดือนละ 2,500 บาท ซึ่งในสมัยนั้นถือว่ามาก และมีค่าล่วงเวลาต่างหากในช่วงหลังจากห้าโมงเย็น ในช่วงนั้นจึงไม่ได้ไปเรียน แต่ไปสอบเพียงอย่างเดียว โดยใช้วิธีการอ่านซีทข้อสอบแล้วไปสอบ หลังจากนั้นโรงงานก็ขยายขึ้น คุณแม่น้องอุ๊จึงได้ไปทำงานที่บางไผ่ เป็นทำโรงงานที่มีการส่งออก เมื่อที่บริษัทเห็นว่าคุณแม่ น้องอุ๊ทำงานมานานแล้ว ทางโรงงานจึงให้คุณแม่น้องอุ๊ขึ้นเป็นเลขาผู้จัดการใหญ่ และทำงานได้ประมาณ 3-4 ปี ก็มาพบกับคุณพ่อของน้องอุ๊ที่ ม.รามคำแหง คุณพ่อและคุณแม่ น้องอุ๊ คบกันได้ประมาณ 2-3 ปี จึงได้กลับมาแต่งงานที่เชียงใหม่ หลังจากนั้นประมาณ 2 ปีก็มีน้องอุ๊ น้องอุ๊เกิดที่กรุงเทพฯ เพราะคุณพ่อกับคุณแม่ น้องอุ๊นั้นยังทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ แล้วให้ย้ายไปเลี้ยงน้องอุ๊ แต่ยายของน้องอุ๊อยู่กรุงเทพฯ ไม่ได้ คุณยายจึงพาน้องอุ๊มาเลี้ยงที่เชียงใหม่ ตั้งแต่ น้องอุ๊อายุได้ 4 เดือน คุณพ่อกับคุณแม่ น้องอุ๊จึงอยู่กัน 2 คน หลังจากนั้นคุณแม่ น้องอุ๊ก็เริ่มต้นรณรงานทำใหม่ที่เชียงใหม่ และบอกกับคุณพ่อน้องอุ๊ว่าคุณพ่อน้องอุ๊สามารถอยู่คนเดียวได้หรือไม่ เพราะคุณแม่ น้องอุ๊คิดถึงลูกมาก หลังจากนั้นได้ประมาณ 3 เดือน คุณแม่ น้องอุ๊จึงตามลูกมาที่เชียงใหม่ ในช่วงนั้นคุณแม่ น้องอุ๊เริ่มโทรหาเพื่อนฝูงว่ามีงานให้ทำบ้างหรือไม่ ถึงแม้เงินเดือนน้อยก็จะทำ ขอให้คุณแม่ น้องอุ๊นั้นได้มาที่เชียงใหม่ก่อน เพราะคิดถึงลูกมาก และเมื่อมาอยู่ที่เชียงใหม่คุณแม่ น้องอุ๊ก็ได้ทำงานที่ Y.M.C.A. เป็นเลขาแผนกประชาสัมพันธ์ ซึ่งคุณแม่ น้องอุ๊เคยเขียนใบสมัครทิ้งไว้ หลังจากสอบข้อเขียน และสอบสัมภาษณ์เสร็จ จึงได้ทำงานที่นี่ ทำงานได้ประมาณ 1 ปี แล้วก็มาทำบริษัทเกี่ยวกับส่งออก เพราะสมัยที่อยู่กรุงเทพฯ ก็เคยทำงานเกี่ยวกับส่งออกมาก่อนแล้ว เหตุผลที่ลาออกเพราะว่าคุณแม่ น้องอุ๊นั้นเบื่องานเลขา เนื่องจากเป็นงานที่ต้องตามผู้ใหญ่ว่าคุณแม่ น้องอุ๊ก็ดูตัวเองว่าถนัดทางด้านไหน จึงอยากลองเปลี่ยนงานดู สมัยที่เคยอยู่กรุงเทพฯ ก็เคยทำงานเลขาอยู่ถึง 3-4 ปี และหลังจากนั้นจึงทำงานด้านส่งออกก่อนที่จะย้าย

มาเชียงใหม่ งานที่ Y.M.C.A. เป็นงานเขียนข่าว ซึ่งให้เขียนข่าวตามความคิดของเราแต่นาย จะเอาไปขัดเกลากลับอีก ซึ่งคุณแม่ น้องอุ้มไม่ชอบตรงส่วนนี้ และบังเอิญคุณแม่ น้องอุ้มมีเพื่อน ที่ทำงานด้านการส่งออก และเพื่อนซึ่งเป็นคนกรุงเทพฯ อยากกลับไปอยู่กรุงเทพฯ จึงต้องการ ให้คุณแม่ น้องอุ้มไปอยู่แทน และเพื่อนได้คุยกับเจ้าของบริษัท ให้ เป็นบริษัทที่ทำงานมาจน ทุกวันนี้ แต่ก็มีมีการเปลี่ยนชื่อบริษัทมาเรื่อย ๆ คุณแม่ น้องอุ้มได้ทำหน้าที่เดิมมาตลอด เพราะ งานเอกสารค่อนข้างยุ่งยาก ทำหน้าที่เกี่ยวกับแผนกสินค้าการขนส่งสินค้า จัดการเรื่อง เอกสารอัตราภาษีอากร ถ้าเป็นในกรุงเทพฯ ใครอยากทำอาชีพนี้ก็ต้องไปอบรมก่อนหรือไม่ก็ ต้องไปสอบเป็นพนักงานศุลกากร ในสมัยก่อนคุณแม่ น้องอุ้มไม่คิดว่าเชียงใหม่จะมีบริษัท ส่งออก และคุณแม่ น้องอุ้มก็มีพื้นฐานและมีประสบการณ์อยู่แล้ว คุณแม่ น้องอุ้มยอมรับว่างาน ที่ทำเหนื่อยแต่ก็สนุก เพราะรู้สึกว่าเป็นงานของเรา เวลาลูกค้ามีปัญหาที่ต้องแก้ไขให้ลูกค้า คุณแม่ น้องอุ้มคิดว่าก็คงจะทำงานนี้ไปเรื่อย ๆ เพราะว่าได้เปิดบริษัท กับเพื่อนแล้วคุณแม่ น้องอุ้มทำงานจนเหมือนเป็นกรรมการของบริษัทคนหนึ่งเป็นระดับผู้บริหาร ซึ่งจริง ๆ แล้วงาน ของคุณแม่ น้องอุ้มเคยลองให้ลูกน้องทำงานดูแต่ก็ทำผิดพลาด จึงต้องทำเอง เพราะคุณแม่ น้องอุ้มจะสามารถที่จะรู้เลยว่าจะต้องทำอะไรตรงไหน ในช่วงแรกคุณแม่ น้องอุ้มย้ายมา ทำงานที่เชียงใหม่ เพราะหนักคิดถึงลูกไม่ไหวซึ่งในช่วงนั้นคุณพ่อ น้องอุ้มทำงานอยู่กรุงเทพฯ คน เดียววันหยุดถึงจะกลับมาเยี่ยมบ้าน คุณพ่อน้องอุ้มจึงพยายามที่จะขอย้ายมาทำงานที่จังหวัด เชียงใหม่ ซึ่งได้ขอย้ายทุกปี แต่งานที่ทำอยู่ยังไม่มีคนแทน ทำให้ยังไม่สามารถย้ายตามมาได้ ถ้ามีคนแทนคุณพ่อน้องอุ้มถึงจะย้ายไปได้ หลังจากนั้นประมาณ 1 ปี คุณพ่อน้องอุ้มถึงได้ย้าย มาทำงานที่เชียงใหม่ ตอนมาอยู่ใหม่ ๆ นั้น ได้ติดต่อขอซื้อบ้านไว้ด้วย พอซื้อบ้านได้ ก็ได้บ้าน พักราชการในกองบิน 41 บ้านที่ซื้อไว้จึงยังไม่ได้อยู่ และครอบครัวน้องอุ้มคิดว่าจะย้ายมาอยู่ บ้านตอนที่ลูกโตแล้ว

ความสัมพันธ์ในครอบครัวคุณแม่ น้องอุ้มบอกว่าการได้มาอยู่บ้าน เวลาไปไหนมา ไหนก็จะไปด้วยกัน คุณแม่ น้องอุ้มก็จะคุยกับน้องอุ้มเรื่อย ๆ เวลาลูกมีปัญหาอะไรก็จะบอกว่า ถ้าลูกมีปัญหาอะไรก็ต้องบอกคุณพ่อคุณแม่ ซึ่งพ่อคุณแม่สามารถช่วยแก้ปัญหาได้ แต่ ถ้าลูกเก็บไว้คนเดียวก็ไม่รู้ว่าจะหาทางแก้ไขอย่างไร น้องอุ้มจะไม่ค่อยคุยกับคุณพ่อ เพราะ คุณพ่อจะดู ส่วนใหญ่จะคุยกับคุณแม่ ตัวคุณแม่ น้องอุ้มเองก็จะบอกคุณพ่อน้องอุ้มเหมือนกัน ว่าจะไปว่าเด็กสมัยนี้ต้องคุยกับลูกด้วยเหตุผลเหมือนกับเพื่อน คุณแม่ น้องอุ้มก็จะเป็นลักษณะ ตามใจลูก พอมีอะไรน้องอุ้มก็จะคุยกับคุณแม่ก่อน ส่วนคุณพ่อน้องอุ้มจะเป็นลักษณะให้ลูก ช่วยเหลือตัวเองให้มากที่สุด สำหรับค่าใช้จ่ายในบ้านคุณแม่ น้องอุ้มบอกว่าการถือว่ามีมากพอ

สมควร ซึ่งปีหนึ่งคุณแม่น้องอุ๊กก็จะเก็บค่าหอมแยกไว้ปีละสามหมื่นบาท นอกจากนี้ก็มีผ่อนบ้านอยู่เดือนละเจ็ดพันกว่าบาท ซึ่งบ้านก็ผ่อน 15 ปี ตอนนี้บ้านก็เหลือแค่ 3-4 ปี ซึ่งตอนนี้คุณพ่อน้องอุ๊กก็ซื้อรถใหม่โดยเอารถคันเก่าไปแลก ก็ต้องผ่อนเดือนละ 8,000 กว่าบาท ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเป็นค่าอาหารการกิน ในส่วนตัวของคุณแม่น้องอุ๊กก็จะมีรายได้พิเศษข้างนอกบ้าง ส่วนน้องอุ๊กค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ก็เป็น ค่าเรียนพิเศษ คุณแม่น้องอุ๊กบอกว่าสำหรับค่าใช้จ่ายก็พอเพียงและเหลือเก็บบ้าง ซึ่งก็คิดว่าครอบครัวตัวเองไม่ค่อยประหยัดมากนัก หากใครต้องการอะไรก็จะไม่ขัดข้อง ซึ่งคุณแม่น้องอุ๊กคิดว่า เมื่อก่อนไม่มีโอกาสได้ทำตามต้องการพอมีเงินก็เลยค่อนข้างใช้จ่ายและให้กับลูก เป็นการซื้อความสบายให้ครอบครัว แต่สิ่งฟุ่มเฟือยเกินไปก็จะไม่เอา อย่างเช่นคุณพ่อน้องอุ๊กเล่นเทนนิสต้องซื้อไม้เทนนิสเนื่องจากเป็นการออกกำลังกาย ส่วนของน้องอุ๊กก็จะซื้อเกมส์ให้ แต่ส่วนใหญ่ที่หาได้ก็จะหาให้แต่ก็จะดูความจำเป็นว่าจำเป็นไหม ในยามเจ็บไข้ลูกเงินก็จะมีเก็บอยู่แล้วก็คือแยกเก็บไว้ส่วนหนึ่งเลย โดยคิดว่าเราไม่ได้มีเงินเก็บก้อนนี้ไว้ ถ้าคิดว่ามีเงินก้อนนั้นก็ฟุ่มเฟือย คุณแม่น้องอุ๊กยังบอกอีกว่าในตอนเด็ก ๆ ก็ไม่เคยได้มีสิ่งเหล่านี้เพราะพ่อแม่ก็ยากจนก็เลยคิดว่าไม่อยากจะลูกไม่มี เพราะว่าคุณแม่น้องอุ๊กเคยผ่านประสบการณ์ตรงนั้นมาแล้ว อย่างน้อยก็สร้างหลักให้ลูกส่วนหลักที่เหลือก็แล้วแต่ลูก ทำอย่างไรให้ลูกเป็นคนดีแล้วก็สามารถอยู่ได้ คุณแม่น้องอุ๊กก็จะพยายามซื้อบ้านซื้อรถก็ให้เป็นทรัพย์สิน เพราะครอบครัวนี้มีลูกคนเดียวก็เลยอยากเลี้ยงลูกให้มีคุณภาพดีกว่า ให้ลูกพร้อมดีกว่า อย่างพ่อแม่ของคุณแม่น้องอุ๊กจะมีลูกหลายคน ทุกคนก็อยากได้ในสิ่งที่ต้องการแต่ก็ไม่ได้

การอบรมเลี้ยงดูลูก คุณพ่อน้องอุ๊กบอกว่าก็มีตามใจบ้าง แต่ก็ต้องดูตามเหตุผลว่าความสามารถของเรามีหรือไม่ พิจารณาความคุ้มค่าถ้าบางสิ่งบางอย่างถ้าซื้อมาแล้วก็ต้องศึกษาด้วย ไม่ใช่ว่าเห็นเพื่อนมีก็อยากจะมีด้วยและเมื่อมีแล้วสามารถดูแลได้ไหม แล้วก็จะสอนให้ลูกรู้จักเก็บเงินด้วย ถ้าอยากได้อะไรก็ให้เก็บให้ออมเงินเองนิสัยใจคอของน้องอุ๊กคุณแม่น้องอุ๊กบอกว่าน้องอุ๊ก ก็ไม่ค่อยดีคือไม่มีปัญหาอะไร เวลาพูดอะไรก็เป็นผู้ใหญ่พอสมควร ก็จะสอนให้เขาประพฤติตัวให้ดี รับผิดชอบงานตนเอง งานบ้านก็จะให้ช่วยบ้าง ก็จะใช้ช่วงเวลาก่อนนอนคุยกับลูก แต่ก็จะมีพูดกับลูกทุกวัน คุณแม่น้องอุ๊กก็จะบอกกับน้องอุ๊กว่ารักลูก และอยากให้ลูกเป็นคนดี ถ้าว่างก็มักจะมานั่งเล่นเกมสกัน คุยกันกับคุณพ่อ บางทีก็เล่นมวยปล้ำกันบ้าง ซึ่งคุณแม่น้องอุ๊กบอกว่าเด็กสมัยนี้ต้องให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูก

วิถีการดำเนินชีวิตในครอบครัวคุณแม่น้องอุ๊กบอกว่า ในตอนเช้าคุณแม่น้องอุ๊กจะตื่นประมาณ 6.00 น. ก็จะปลุกน้องอุ๊กตื่น แล้วน้องอุ๊กก็จะมานอนพักข้างล่าง คุณแม่น้องอุ๊กก็

จะเตรียมอาหารให้น้องอุ๊ ซึ่งอาหารบางทีก็จะเป็นเกี้ยว น้ำ ไข่ตุ๋น ไข่ดาว หรือโจ๊ก ฯลฯ เวลาประมาณ 6.30 น. น้องอุ๊ก็จะรับประทานอาหารเช้าแล้วคุณแม่น้องอุ๊จะไปส่งน้องอุ๊จะกลับมาบ้านอีกทีตอน 7.30 น. ก็เข้ามาตากผ้า เพราะงานของคุณแม่น้องอุ๊ไม่ต้องตอกบัตร เข้าไปก็จะไปดูแลรับผิดชอบ หรือทำที่บ้านก็ได้ ส่วนของคุณพ่อน้องอุ๊ก็ต้องทำงานเป็นเวลาตั้งแต่เวลา 8.00 น. คุณพ่อน้องอุ๊จะต้องออกไปทำงานเป็นเวลาชัดเจน บางทีในตอนเช้าคุณแม่ น้องอุ๊ก็จะมีเวลารีดผ้าบ้าง ก็จะออกจากบ้าน 9.00 น. หรือ 9.30 น. บ้าง ขึ้นอยู่กับว่างงาน เยอะหรือไม่ ในวันเสาร์ - อาทิตย์ ก็จะขึ้นอยู่กับงานถ้ามีงานก็ไป ถ้าไม่มีก็จะหยุด ซึ่งงานในบ้านคุณแม่น้องอุ๊ก็จะเป็นคนทำเองหมดไม่ว่าจะเป็นซักผ้า รีดผ้า กวาดบ้าน ถูบ้าน ส่วนคุณพ่อน้องอุ๊จะทำบ้างในบางครั้ง คุณแม่น้องอุ๊จะให้หุงข้าวให้บ้างเตรียมของทำกับข้าวให้บ้าง ส่วนน้องอุ๊บางทีก็จะช่วยล้างจาน ถูบ้านบ้าง แต่เด็กเวลาที่ทำก็ยังไม่ค่อยเก่ง ง่ายๆ อยู่ คุณแม่น้องอุ๊จะให้ค่าขนมน้องอุ๊ไปโรงเรียนวันละ 20 บาท กินข้าวที่โรงเรียน น้องอุ๊ก็จะเหลือวันละ 5 บาท 10 บาท แต่พิน้ำทางโรงเรียนให้เตรียมอาหารเอง ก็คงต้องเพิ่มเงินให้น้องอุ๊เป็นวันละ 40 บาท ในตอนเย็นคุณพ่อน้องอุ๊ก็จะเป็นคนไปรับน้องอุ๊ที่โรงเรียน เพราะคุณพ่อน้องอุ๊เลิกงานตรงเวลากว่าคุณแม่ น้องอุ๊ ในตอนเย็นคุณพ่อน้องอุ๊ก็จะหุงข้าวไว้บ้าง บางทีก็ซื้อกับข้าวถุงเข้ามารับประทาน บางครั้งคุณพ่อน้องอุ๊มีเวลาก็จะทำอาหารแบบง่าย ๆ ก็รับประทานอาหารเช้าประมาณ ทุ่มกว่าหรือ 2 ทุ่มประมาณสามทุ่มครึ่งคุณแม่ น้องอุ๊ก็จะพาน้องอุ๊เข้าไปนอน แต่น้องอุ๊ก็ยังไม่นอนเพราะน้องอุ๊ติดอ่านการ์ตูนติดอ่านหนังสือก่อนนอน ซึ่งตรงนี้คุณแม่ น้องอุ๊บอกว่าก็จะเป็นจุดดีของน้องอุ๊ที่อ่านหนังสือก่อนนอน ในวันเสาร์ - อาทิตย์น้องอุ๊จะนอนตื่นสายประมาณ 9.00 น - 10.00 น. ก็จะ ทำตัวตามสบาย ตอนเช้าจะดูการ์ตูน ตอนบ่ายก็จะไปเรียนภาษาอังกฤษถึงบ่าย 3 โมง กลับมาพักชั่วโมง 2 ชั่วโมง 4 โมงเย็น ก็จะไปเรียนเทควันโดแล้วซึ่งที่ผ่านมาทุกปีก็จะมีโปรแกรมไปเที่ยวต่างจังหวัดอย่างเช่นไปอีสานบ้าง แต่ปีนี้ไม่ค่อยได้ไป เพราะมีเรียนตลอด เมื่อมาเรียนเทควันโดจึงไม่ค่อยจะได้ไปไหน วันธรรมดา ก็จะชวนไปทานข้าวนอกบ้านบ้างไปกินหมูกระทะบ้าง ไปร้านอาหารเรือนแพบ้าง ก็แล้วแต่น้องอุ๊เลือก เพราะเมื่อก่อนแทบทุกวันจะกินอาหารนอกบ้าน เพราะไม่รู้จะทำอะไรกินจึงไปกินนอกบ้าน ส่วนตัวน้องอุ๊จะชอบเล่นเกมสล็อตที่บ้านส่วนใหญ่จะซื้อแผ่น CD มาเล่นเองที่บ้าน ซึ่งข้อดีอีกอย่างของน้องอุ๊คือไม่ชอบออกนอกบ้านถ้าได้กลับมาบ้านก็ไม่อยากออกไป บางทีก็อยากพาลูกไปกินข้าวนอกบ้านน้องอุ๊ก็จะบอกว่าเหนื่อย

ความคาดหวังต่อการศึกษาและอาชีพของลูก คุณแม่น้องอุ๊บอกว่าก็คงต้องแล้วแต่ตัวของน้องอุ๊ เพราะว่าตัวคุณแม่ น้องอุ๊เองก็ถูกเลี้ยงมาแบบตามใจอยู่แล้ว ซึ่งชอบที่ไหนก็

จะไป พ่อแม่ไม่เคยบังคับ ซึ่งคุณแม่เองก็คิดว่าก็คงต้องแล้วแต่ตัวลูก ให้ลูกทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน สำหรับในอนาคตคุณแม่เองก็บอกกับลูกว่าลูกเคยพูดเองว่าเราอยากเป็นทหาร น้องลูกเขาเคยเขียนเรื่องราวเองว่าอยากเป็นทหาร ก็ไม่ได้ไปบังคับลูก โตขึ้นมาเองลูกอาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ เพราะตอนนี้ลูกเห็นคุณพ่อ เห็นเครื่องบิน ซึ่งน้องลูกเองคงผูกพันกับตรงนี้ ในอนาคตข้างหน้าคงเป็นอีกแบบหนึ่ง ก็คาดหวังอยากให้ลูกเป็นนักกีฬา เพราะน้องลูกเล่นฟุตบอลได้ดี แล้วตอนนี้มาเล่นเทควันโด ก็กำลังจะเป็นนักกีฬา เคยพาลูกไปแข่งขันตอนแรกก็กลัวอันตราย แต่ก็ไม่ได้กลัวมากตรงนี้ ก็คิดว่าลูกได้ออกกำลังกายมากกว่า

ทัศนคติต่อการไปเรียนพิเศษ คุณแม่เองก็บอกว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ต้องดูด้วยว่าลูกนั้นพร้อมหรือไม่ และสามารถรับได้ไหมอย่างคณิตศาสตร์ก็อยากให้ลูกเรียน แต่ก็คิดว่าพอแล้ว แต่ถ้าลูกเรียนไม่ดีก็ไม่แน่อาจจะต้องไปกวดวิชา แต่ก็ต้องแล้วแต่ตัวลูกเองด้วยแต่ก็จะพยายามแนะแนวลูกถ้าลูกเรียนดีขึ้น ดูแลตัวเองได้ มีความรับผิดชอบ และคุณแม่เองก็จะพูดอยู่เสมอให้ลูกตั้งใจเรียน ไม่คุยในเวลาเรียน ให้แบ่งเวลา ในความเห็นของคุณแม่น้องลูกเมื่อมองดูเด็กคนอื่นนั้น คุณแม่น้องลูกบอกว่าบางทีก็รู้สึกสงสารเด็กเพราะว่าคุณแม่น้องลูกมีหลานอยู่คนหนึ่ง เขาโดนบังคับให้เรียนจนตอนนี้เด็กสับสนไปแล้ว ก็คือเรียนภาษา เรียนดนตรี เรียนว่ายน้ำ ที่ไปเรียน เพราะว่าพ่อแม่ให้เรียน ซึ่งพ่อแม่ของเขาบอกว่าตอนเป็นเด็ก ตัวเองไม่ได้เรียนก็เลยอยากให้ลูกได้เรียน ลูกไม่อยากจะเรียนก็ต้องเรียน ซึ่งเด็กคนนั้นก็อาจจะอายุมากกว่าน้องลูก 1 ปี แต่เขาก็เรียนได้ เรียนหนังสือเก่ง ซึ่งคุณตาของน้องลูกบอกว่า เด็กโตแต่ตัวอย่างเดียวแต่ไม่มีความคิดอะไร ซึ่งต่างกับน้องลูกมีเหตุผลมีความคิดอ่าน เรียนมากไปก็ไม่ดีแล้ว พ่อแม่ก็บังคับ เพราะตอนเด็ก ตัวเองไม่ได้เรียน คือพ่อเขาเป็นหมอด้วย ก็ต้องการให้ลูกเหมือนตัวเขา ซึ่งให้เรียนหลายอย่างเกินไป คุณแม่น้องลูกเห็นตรงนี้ก็เลยไม่อยากบังคับน้องลูก เพราะคุณแม่เองก็เห็นหลานตัวเองเป็นอย่างนั้น ก็คือคุณแม่เองก็จะสอบถามความต้องการของลูกก่อนที่จะให้ลูกเรียนอะไร เพราะคิดว่าถ้าไปบังคับแล้วจะไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่ตัวลูก และเด็กจะทำได้ไม่ดี